DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

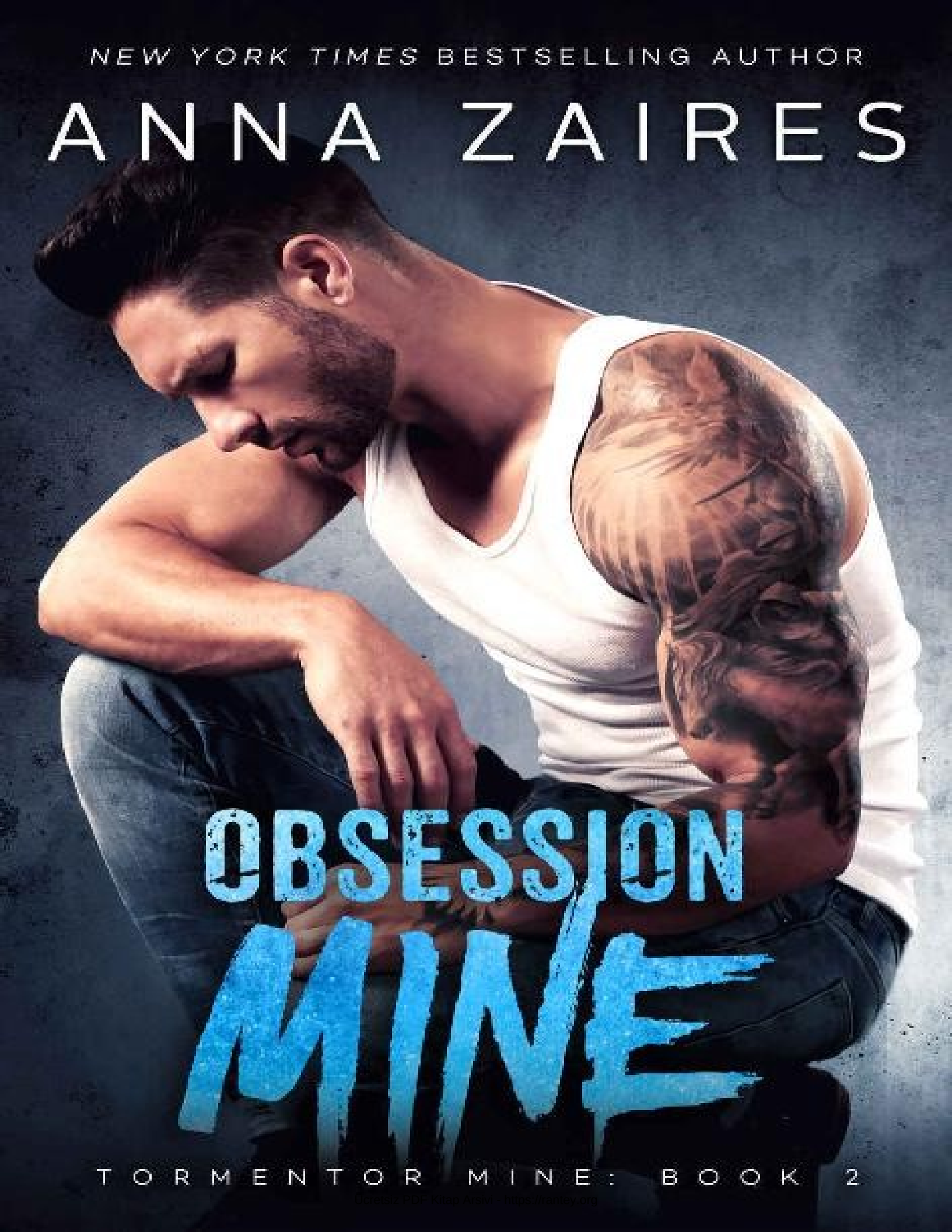

OBSESSION MINE

TORMENTOR MINE: BOOK 2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SAPLANTILI MADEN

İŞKENCECİ MADEN: KİTAP 2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANNA ZAIRES

♠ MOZAİKA ♠

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 Anna Zaires & Dima Zales www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından
yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

e-ISBN: 978-1-63142-238-6
ISBN: 978-1-63142-239-3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Bölüm I

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20

Bölüm II

- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm III
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm IV
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Twist Me'den alıntı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni Yakala'dan alıntı Krinar
Tutsağı'ndan alıntı Yazar
Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM I

1

Peter

"BIZE YAKLAŞIYORLAR," DIYOR ILYA, SIREN SESLERI VE BIR YANDAN DA Helikopter kanatlarının gürültüsü daha da artıyor. Otoyolun diğer tarafındaki ışığı traşlı kafasından yansıyarak kafatası dövmelerinin dans yanılsamasını yaratırken endişeli bir kaş çatmayla dikiz aynasına bakıyor.

"Doğru." Damarlarımda pompalanan adrenalini görmezden gelerek kolumu Sara'ya doluyorum ve Ilya daha yavaş giden bir arabanın etrafından dolanırken başının omzumdan kaymasını engelliyorum. Takip edilmeyi bekliyordum elbette -FBI tarafından korunan bir kadın sonuçları olmadan çalınmaz- ama şimdi gerçekleştiği için kendimi endişeli buluyorum.

Üç takım arkadaşım ve ben yüksek hızda bir kovalamacayı gayet iyi idare edebiliriz ama Sara'yı bu şekilde tehlikeye atamam.

Bir karara vararak Ilya'ya "Yavaşla. Bırak bizi yakalasınlar."

Anton ön yolcu koltuğunda dönüp duruyor, M16'sını kavrarken sakallı yüzü kuşkulu. "Deli misin sen?"

İlya'nın ikizi Yan, "Onları havaalanına götüremeyiz," diyor. Sara'nın diğer tarafında oturuyor ve planımı anlamış olmalı, çünkü SUV'umuzun arka koltuğunun altına sakladığımız büyük spor çantasını karıştırmaya başladı bile.

"Sence Federaller onu elimizde tuttuğumuzu biliyor mu?" Anton yanımda yatan baygın kadına bakıyor ve siyah bakışları Sara'nın yüzünde gezinirken, pembe dudaklarında gereğinden uzun bir süre kalırken içimde mantıksız bir kıskançlık titreşimi hissediyorum.

"Öyle olmalılar. Onu takip eden adamlar aptaldı ama tamamen beceriksiz değillerdi," diyor Yan, elinde bir bomba atarla doğrulurken. İkizinin aksine, muhafazakâr bir saç modeli ve özenle ütülenmiş iş kıyafetleri tercih ediyor - İlya'nın deyimiyle bankacı kılığına girmiş. Genel olarak Yan, bırakın silahı, İngiliz anahtarını bile nasıl kullanacağını bilmeyen birine benziyor ama o tanıdığım en ölümcül kişilerden biri, tıpkı ekibimin geri kalanı gibi.

Müşterilerimizin bize milyonlar ödemesinin bir nedeni var ve bunun moda tercihlerimizle hiçbir ilgisi yok.

"Umarım haklısındır," diyor Ilya, dikiz aynasına tekrar bakarken direksiyonu sıkıca kavrıyor. İki siyah hükümet cipi ve üç polis kruvazörü şu anda dört araba arkamızda, mavi ve kırmızı ışıklar daha yavaş hareket eden araçları geçerken yanıp sönüyor. "Amerikan polisi yumuşaktır. Onun elimizde olduğunu bilirlerse ateş etme riskini almazlar."

"Otoyolun ortasında da ateş açmayacaklar," diyor Yan, camı açmak için bir düğmeye basarak. "Etrafta çok fazla sivil var."

Elinde bomba atarla pencereye yaklaşırken ona "Bir dakika bekle," diyorum. "Helikopterin üzerimizden mümkün olduğunca alçaktan geçmesini istiyoruz. Ilya, biraz daha yavaşla ve sağ şeride geç. Bir sonraki çıkıştan gideceğiz."

Ilya dediğimi yapıyor ve daha yavaş şeride geçiyoruz, hızımız belirtilen limitin altına düşüyor. Soldan gri bir Toyota Camry hızla yanımızdan geçiyor ve Sara'yı kendime yaklaştırarak Yan'a hazırlanmasını söylüyorum. Helikopterin gürültüsü kulakları sağır ediyor - artık neredeyse tam tepemizde geziniyor - ama bekliyorum.

Birkaç dakika sonra onu gördüm.

Çıkış tabelası, çeyrek mil sonra geliyor.

"Şimdi," diye bağırıyorum ve Yan harekete geçiyor, elindeki bomba atarla kafasını ve gövdesini pencereden dışarı fırlatıyor.

Bum! Sanki üzerimizde havai fişeklerin anası patladı. Etrafımızda frenler , ama biz çoktan çıkışa varmıştık ve Ilya tam kıyamet koparken, arabalar her iki şeritte çarpışırken otoyoldan sapıyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yukarıdaki helikopter kızgın bir metal topun içinde patlarken metal bir çınlama sesi duyulur.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Anton, geride bıraktığımız karmaşaya bakarak. Alev alev yanan helikopter parçaları yağarken, dev bir Walmart kamyonu takla atma aşamasındaydı ve en az bir düzine araba çoktan kaza yapmış, her saniye daha fazlası yığına çarpıyordu. Hükümet cipleri de kurbanlar arasında ve polis araçları da arkalarında sıkışmış durumda. Peşimizdekilerin bizi takip edebilmeleri artık mümkün değil ve yaralı siviller için mutlu olmasam da, kaçışımızı bu şekilde gerçekleştireceğimizi biliyorum.

Yeniden toplanıp peşimizden daha fazla polis gönderdiklerinde biz çoktan gitmiş olacağız.

Kimse Sara'yı benden alamaz. O beni
seçti ve benim olarak kalacak.

DIĞER ARACIMIZI BIRAKTIĞIMIZ ALT GEÇIDE
peşine düşeriz ve arabaları değiştirdiğimizde hepimiz biraz daha rahat nefes alırız. Federallerin yerimizi bulacağından hiç şüphem yok, ama onlar bulana kadar biz güvenli bir şekilde havada oluruz.

Neredeyse havaalanına varmıştık ki Sara küçük bir inilti çıkardı, yanımda kıpırdanırken göz kapakları çırpınarak açıldı.

Ona verdiğim ilacın etkisi geçti.

"Şşşt," diye yatıştırıyorum onu, boynundan aşağısını saran battaniyeden kurtulmaya çalışırken alnından öpüyorum. "İyisin, ptichka. Ben buradayım ve her şey yolunda. Al, iç bunu." Boştaki elimle su dolu bir spor şişesini açıp dudaklarına bastırıyorum ve biraz sıvı emmesini sağlıyorum.

"Ne... neredeyim ben?" diye boğuk bir sesle mırıldanıyor şişeyi elimden aldığımda ve kolumu omuzlarına dolayarak battaniyeyi açmasını ve çıplaklığını ortaya çıkarmasını engelliyorum. "Ne oldu?"

"Kötü bir şey yok," diye onu temin ediyorum, şişeyi yere bırakıp yüzündeki bir tutam saçı tarıyorum. "Sadece küçük bir yolculuğa çıkıyoruz."

Sara'nın diğer tarafında Yan homurdanıyor ve Rusça olarak büyük eksikliklerle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sara'nın bakışları Yan'a yöneliyor, sonra arabanın her tarafına sıçrıyor ve tam olarak ne olduğunu anladığı anı görüyorum.

"Lütfen bana yapmadığını söyle..." Sesinin tonu yükseliyor. "Peter, bana az önce yapmadığını söyle-"

"Şşşt." Onu tamamen bana doğru çevirerek, iki parmağımı yumuşak dudaklarına bastırıyorum. "Kalamazdım ve seni geride bırakamazdım, ptichka. Bunu biliyorsun. Her şey yoluna girecek. Sana kötü bir şey olmayacak. Seni güvende tutacağım."

Bana bakıyor, ela gözleri şok ve dehşetle dolu ve doğru şeyi yaptığımdan emin olmama rağmen, göğsüm hoş olmayan bir şekilde geriliyor.

Sara beni FBI konusunda uyarmıştı, büyük ihtimalle onu da yanımda götüreceğimi biliyordu ama muhtemelen bunu bu şekilde yapmamı beklemiyordu. Ve belki de başka bir yolu vardı, onu uyuşturup gecenin bir yarısı çalmamı gerektirmeyecek bir şey yapabilirdim.

Hayır. Kendime duyduğum alışılmadık kuşkuyu üzerimden atarak önemli olan şeye odaklanıyorum: Sara'ya güven vermek ve durumu kabullenmesini sağlamak.

"Beni dinle, ptichka." Avucumu narin çenesinin etrafında kıvırıyorum. "Ailen için endişelendiğini biliyorum ama havalanır havalanmaz onları arayabilirsin ve-"

"Havadan mı? Yani hâlâ içeride miyiz? Tanrıya şükür." Gözlerini kapatıyor ve bakışlarımla buluşmak için gözlerini açmadan önce içinden bir titreme geçtiğini hissediyorum. "Peter..." Sesi yumuşaklaşıyor, yalvarıyor. "Peter, lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin. Beni burada bırakabilirsin. Senin için çok daha güvenli olacak... Beni aramazlarsa kaçmak çok daha kolay olacak. Ortadan kaybolabilirsin, seni asla yakalayamazlar ve sonra-"

"Ne olursa olsun beni asla yakalayamayacaklar." Ses tonum kesik ama elimi indirirken öfke patlamasına engel olamıyorum. Sara'nın benden kurtulma şansı vardı ve bunu kullanmadı. Beni uyararak kaderini mühürledi ve artık geri dönmek için çok geç. Evet, ona sormadan ilaç verdim ve kaçırdım ama onu geride bırakmayacağımı bilmesi gerekiyordu. Onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim ve o bana karşılık vermese de kayıtsız olmadığını biliyorum. Belki tam olarak istediği bu değildi, ama beni seçti ve şimdi onu geride bırakmam için bana yalvarması, kocaman gözleri ve tatlı sesiyle beni manipüle etmeye çalışması... Acıtıyor, onun bu reddi, her ne kadar acıtmaması gerekse de.

Kocasını öldürdüm ve zorla hayatına girdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Araba yavaşlarken Anton Rusça, "Geldik," diyor ve ben başımı çevirip yirmi metre kadar ilerideki uçağımızı görüyorum.

"Peter, lütfen." Sara battaniyenin içinde debelenmeye başlıyor, araba tamamen durup adamlarım dışarı fırlayınca sesi yükseliyor. "Lütfen bunu yapmayın. Bu yanlış bir şey. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun. Benim tüm hayatım burada. Ailem, hastalarım ve arkadaşlarım var..." Şimdi ağlıyor, battaniyeye sarılı bacaklarını tutmak ve onu arabadan çıkarmak için eğildiğimde çırpınışları yoğunlaşıyor. "Lütfen, işbirliği yaparsam bunu yapmayacağını söylemiştin ve ben de yaptım. İstediğin her şeyi yaptım. Lütfen Peter, dur! Beni burada bırak! Lütfen!"

Ben arabadan inip onu göğsümde tutarken o histerik bir halde battaniyenin içinde kıvranıp duruyor ve Anton ikizlerin arka koltuğun altından silahları almasına yardım ederken bana rahatsız edici bir bakış fırlatıyor. Arkadaşım birden fazla kez Sara'yı istiyorsam onu almamı önermiş olsa da, gerçekler onun hayal ettiğinden daha acımasız olmalı.

Diğer insanlar bizi canavar olarak görebilir ama biz hissedebiliyoruz ve Sara yalvarıp yakarmaya devam ederken, ben onu uçağa taşırken battaniye kozasının içinde debelenirken bir şeyler hissetmemek için çelikten bir kalbe sahip olmak gerekir.

Onu yolcu kabinine getirip dikkatlice öndeki geniş deri koltuklardan birine yatırdığımda "Özür dilerim," diyorum. Onun sıkıntısı içimde zehirli bir bıçak gibi, ama onu geride bırakma düşüncesi daha da acı verici. Sara'sız bir hayat düşünemiyorum ve buna ihtiyaç duymayacağımdan emin olmak için yeterince acımasız ve bencilim.

Kararı hakkında tereddütleri olabilir, ama tıpkı ilişkimizi kabullenmeye başladığı gibi, o da kendine gelecek ve durumu kabullenecektir. Ve sonra tekrar mutlu olacak, hatta daha da mutlu olacak. Birlikte bir hayat kuracağız ve bu onun da keyif alacağı bir hayat olacak.

Buna inanmak zorundayım, çünkü ona sahip olabilmemin tek yolu bu. Aşkı tekrar tadabilmemin tek yolu bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Sara

PANIK VE ACI DOLU HAYAL KIRIKLIĞI GÖZYAŞLARI YÜZÜMDEN AŞAĞI YUVARLANIRKEN

Jetin tekerlekleri pistten kalkıyor ve küçük havaalanının ışıkları mürekkep gibi bir karanlığa gömülüyor. Uzakta, Chicago ve banliyölerinin ışık kümelerini görüyorum, ama çok geçmeden onlar da kayboluyor ve beni eski hayatımın yok olduğu ezici bilgisiyle baş başa bırakıyorlar.

Ailemi, arkadaşlarımı, kariyerimi ve özgürlüğümü kaybettim.

Cam parçaları şakaklarımı delerken midem bulantıyla çalkalanıyor, Peter'ın beni bayıltmak için enjekte ettiği şey yüzünden baş ağrım şiddetleniyor. En kötüsü de göğsümdeki boğulma hissi, yeterince hava alamadığım hissi. Bununla mücadele etmek için derin nefesler alıyorum ama daha da kötüleşiyor. Battaniye bir deli gömleği gibi kollarımı iki yanıma sabitliyor ve ciğerlerime yeterince oksijen alamıyorum.

İşkencecim tehdidini gerçekleştirdi.

Beni kaçırdı ve evi bir daha asla göremeyebilirim.

Şu anda yanımda değil - havalanır havalanmaz ayağa kalktı ve iki adamının oturduğu yolcu kabininin arkasında kayboldu - ve ben buna seviniyorum. Ona bakmaya, her şeyi bildiği halde onu uyaracak kadar aptal olduğumu bilmeye dayanamıyorum.

O iğneyi hazırladığında ve benimle oynadığında.

Nereden biliyordu? Karen'ın benimle yüzleştiği hastane soyunma odasında kameralar ve dinleme cihazları var mıydı? Ya da Peter'ın beni takip etmesi için görevlendirdiği adamlar FBI'ın peşimde olduğunu fark edip ona mı söyledi? Ya da belki FBI'da bazı bağlantıları vardır, tıpkı CIA'deki bir bağlantısı gibi? Bu mümkün mü, yoksa uzanıyor muyum? Her iki durumda da, artık bir önemi yok; önemli olan, biliyor olması.

Biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranarak duygularımla oynadı ve çözülmemi bekledi.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Böyle bir şeyin olabileceğini bile bile onu nasıl uyarabilirdim? Sapığımın yaklaşan tehlikeyi öğrendiğinde neler yapabileceğinden şüphelendiğim halde -hayır, *bildiğim halde*- nasıl eve gelebildim? Fırsatım varken Karen'a her şeyi anlatmalı, FBI beni koruma altına alırken ajanları evime göndermesine izin vermeliydim. Evet, Peter yine de kaçabilirdi ama beni yanında götürmezdi - en azından o noktada. Plan yapmak, kendim ve ailem için güvende kalmanın en iyi yolunu bulmak için daha fazla zamanım olurdu. Büyük olasılıkla benim için geri dönecekti ama en azından FBI'ın bizi koruma şansı vardı.

Onun yerine Peter'ın tuzağına düştüm. Eve gittim ve bana yalan izin verdim. İçinde insani, iyi bir şeyler olduğuna inanmam için beni kandırmasına izin verdim. "Seni seviyorum," dedi ve ben de buna kandım; aramızda gerçek bir şeyler olduğu, şefkatinin beni gerçekten önemsediği anlamına geldiği yanılsamasına kapıldım.

Kocamın katiline olan mantıksız bağlılığımın, onun ne olduğu gerçeğini görmemi engellemesine izin verdim ve her şeyimi kaybettim.

Göğsümdeki gerginlik artıyor, ciğerlerim her nefes bir mücadele haline gelene kadar daralıyor. Öfke ve çaresizlik birbirine karışıyor, çığlık atmak istiyorum ama tek yapabildiğim acılı bir hırıltı, vücudumu saran battaniye boynumdaki bir ilmik kadar boğucu. Çok sıcak, çok kısıtlanmış durumdayım; başım çarpıyor ve kalbim çok hızlı atıyor. Boğuluyormuşum, ölüyormuşum gibi hissediyorum ve boğazımı tırmalamak, yırtıp açmak, böylece hava emebilmek istiyorum.

"İşte, sorun yok." Peter önümde çömelmiş, ama döndüğünü görmedim. Güçlü elleri battaniyeyi gevşetiyor, saçlarımı terden ıslanmış yüzümden geriye doğru düzeltiyor. Titriyor ve hırıltılı nefes alıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam bir panik atağın sancıları ve onun dokunuşu tuhaf bir şekilde yatıştırıcı, boğucu hissin en kötüsünü ortadan kaldırıyor.

"Nefes al, ptichka," diye ısrar ediyor ve ben de alıyorum, ciğerlerim bana itaat etmeyi reddettikleri gibi ona da itaat ediyorlar. Göğsüm bir tam nefesle genişliyor, sonra bir diğeri ve sonra yarı normal nefes alıyorum, boğazım değerli oksijeni içeri almak için açılıyor. Hâlâ terliyorum, hâlâ titriyorum ama nabzım yavaşlıyor, Peter kollarımı battaniyeden kurtarıp bana siyah bir erkek tişörtü uzatırken boğulma korkum kayboluyor.

"Özür dilerim. Kıyafetlerini almaya fırsatım olmadı," diyor ve kocaman tişörtü başımdan geçirmeme yardım ediyor. "Neyse ki Anton arkaya bir yedek kıyafet saklamış. Al, bu pantolonu da giyebilirsin." Titreyen ayaklarıma bir çift siyah erkek kotu giydiriyor, bir çift siyah çorap giymeme yardım ediyor ve battaniyeyi tamamen kaldırıp yanımızdaki masanın üzerine atıyor.

Tişört gibi kot pantolon da üzerime büyük geliyor ama ilmeklerin içinde bir kemer var ve Peter onu kalçalarımın etrafında sıkıyor, pantolonun paçalarını kıvırmadan önce bir kravat gibi önden düğümlüyor.

"İşte," diyor, el işine memnuniyetle bakarak. "Bu uçuş için yeterli olur, sonra sana yepyeni bir gardırop alırım."

Gözlerimi kapatıp onu dışarıda bırakıyorum. Onun olağanüstü yakışıklı yüz hatlarına bakmaya dayanamıyorum, o çelik grisi gözlerindeki sıcaklığa tahammül edemiyorum. Hepsi bir yalan, bir yanılsama. Beni umursamıyor, gerçekten. Saplantı aşk değildir ve onun bana karşı hissettiği şey de bu: mahveden ve yok eden karanlık, korkunç bir saplantı.

Bu zaten hayatımı pek çok yönden mahvetti.

İri elleri soğuk sarmadan önce iç çektiğini duyuyorum.

"Sara..." Derin, yumuşak aksanlı sesi tenimi okşar gibi geliyor. "Bunu başaracağız, ptichka, söz veriyorum. Hayal ettiğin kadar kötü olmayacak. Şimdi söyle bana... aileni arayıp onlara her şeyi açıklamak ister misin?"

Ailem mi? Şaşkınlıkla gözlerimi açıp ona baktım. Sonra bundan daha önce bahsettiğini ama benim fark etmediğimi fark ediyorum. "Ailemi aramama izin mi veriyorsun?"

esir alan kişi başını sallıyor, yontulmuş dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken önümde çömelmiş duruyor, elleri yavaşça benimkileri kavrıyor. "Elbette. Babanın kalbi ve diğer her şey için endişelenmelerini istemediğini biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aman Tanrım. *Babamın kalbi.* Hatırladıkça baş ağrım şiddetleniyor. Seksen yedi yaşındaki babam yaşına göre oldukça sağlıklı, ancak birkaç yıl önce üçlü bypass ameliyatı geçirdi ve stresten kaçınması gerekiyor. Ve bundan daha stresli bir şey düşünemiyorum- "Sence FBI onlarla çoktan konuşmuş mudur?" Ani bir korkuyla nefes nefese kaldım. "Aileme kaçırıldığımı söylediler mi?"

"Zamanları olduğundan şüpheliyim." Peter ellerimi güven verici bir şekilde sıkıyor, sonra bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Cebine uzanarak bir akıllı telefon çıkardı ve bana uzattı. "Onları ara, böylece hikâyeyi önce sen anlatabilirsin."

"Hikayenin benim versiyonu mu? Neymiş o versiyon?" Telefon elimde tuğla gibi duruyor, yanlış bir şey söylersem babamı öldürebileceğimi bilmek ağırlığını daha da artırıyor. "Onlara bunu herhangi bir şekilde düzeltecek ne söyleyebilirim?"

Ses tonum iğneleyici ama sorum samimi. Ailemin kayboluşumla ilgili paniğini azaltmak için ne söyleyebileceğimi, FBI'ın onlara söylemek üzere olduğu şeyi nasıl açıklayabileceğimi hayal bile edemiyorum - özellikle de ajanların ne kadarını açıklayacağını bilmediğim için.

Uçak türbülansa girmek için o anı seçti ve Peter yanıma oturdu. "Onlara bir adamla tanıştığını söyle... aşık olduğun bir adamla." Sıcak avucuyla dizimi kapatıyor, metalik bakışları yoğunluğuyla büyülüyor. "Onlara hayatında ilk kez çılgınca ve sorumsuzca bir şey yapmaya karar verdiğini söyle. İyi olduğunu ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca sevgilinle dünyayı dolaşacağını söyle."

"Önümüzdeki birkaç hafta mı?" İçimde vahşi bir umut yeşeriyor. "Bunu mu söylüyorsun-"

"Hayır. Birkaç hafta içinde dönmeyeceksin. Ama bunu henüz bilmelerine gerek yok."

Umut soluyor ve ölüyor, ezici umutsuzluk geri dönüyor. "Onları bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?"

"Yapacaksın." Eli dizimi sıkıyor. "Bir noktada, güvenli olduğunda."

"Peki bu ne zaman ?"

"Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Biz* mi?" Boğazımdan acı bir kahkaha kaçıyor. "Bunun bir tür ortaklık olduğu izlenimine mi kapıldın? Beni birlikte kaçırdığımızı mı?"

Peter'ın bakışları sertleşir. "Bu bir ortaklık *olabilir* Sara. Eğer olmasını istiyorsan."

"Oh, gerçekten mi?" Elini dizimden itiyorum. "O zaman şu lanet uçağı geri çevir, *ortak*. Eve gitmek istiyorum."

"Bu imkânsız, bunu sen de biliyorsun." Kıllarla kararmış çenesi esniyor.

"Öyle mi? Neden? Beni sikmeyi sevdiğin için mi? Yoksa beni sevdiğin için mi?" Ayağa fırlayıp ellerimi iki yanımda birleştirirken sesim yükseliyor. Arkamızdaki koltuklarda oturan adamlarını görebiliyorum, yüzleri taş kesilmiş, pencereden dışarı bakıyorlar, dinlemiyormuş gibi yapıyorlar ama umurumda değil. Utanç ve mahcubiyeti geçtim; tek hissettiğim öfke.

Şu anda Peter'ın canını yakmak istediğim kadar yaşayan bir insanın canını yakmayı hiç istememiştim.

İşkencecimin bakışları karanlık, ayağa kalkarken ifadesi sert. "Otur Sara," diyor sertçe, uçak başka bir tümseğe çarptığında bana doğru uzanıyor ve ben kendimi sabitlemek için pencere duvarına tutunuyorum. "Bu güvenli değil." Beni koltuğa geri oturtmak için kolumdan tutuyor ve diğer elim kendiliğinden harekete geçiyor.

Telefon hâlâ elimdeyken ona bir yumruk atıyorum ve ıskalamıyorum çünkü o anda uçak tekrar alçalarak ikimizin de dengesini bozuyor. Duyulabilir bir gümbürtüyle telefon Peter'ın yüzüne çarpıyor, çarpmanın etkisiyle kemiklerim sarsılıyor ve kafası yana savruluyor.

Bir darbe indirmeyi başardığım için kim daha çok şaşırdı bilmiyorum, ben mi yoksa Peter'ın adamları mı?

Peter yavaşça ve çok bilinçli bir şekilde kolumu bırakıp elmacık kemiğinden aşağı süzülen kanı silerken onların kuşkulu bakışlarını görebiliyorum. Telefonun metal kabuğu derisini kesmiş olmalıydı; ya da beklenmedik türbülans darbeme ivme kazandırmış, arkasındaki gücü yoğunlaştırmıştı.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gümüşi derinliklerinde parıldayan buz gibi öfkeyle kalbim yerinden fırlıyor. Temkinli bir şekilde geri çekiliyorum, telefon uyuşmuş parmaklarımdan kayıp metalik bir *gümbürtüyle* yere düşüyor.

Peter'ın neler yapabileceğini, ilk tanıştığımızda bana neler yaptığını unutmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sırtımı pilot kabininin duvarına dayayıp geri çekilmemi sonlandırmadan önce sadece iki adım atabiliyorum. Bu uçakta kaçacak yerim yok, saklanacak yerim yok ve o yaklaştıkça korku karnımı sıkıyor, öfkeli bakışları beni esir alıyor, avuçlarını iki yanımdaki duvara dayayıp beni kaslı kollarının arasına hapsediyor.

"I..." Üzgün olduğumu, öyle demek istemediğimi söylemeliyim ama yalan söylemeye dilim varmıyor, bu yüzden ondan ne kadar nefret ettiğimi söyleyerek durumu daha da kötüleştirmeden önce dudaklarımı kenetliyorum.

"Sen ne?" Sesi alçak ve sert. Eğilerek, dudakları kulağımın tepesini sıyırana kadar başını eğiyor. "Ne yaptın, Sara?"

Nefesinin nemli sıcaklığıyla ürperiyorum, dizlerimin bağı çözülüyor ve nabzım daha da hızlanıyor. Ama bu sefer tamamen korkudan değil. Her şeye rağmen, onun yakınlığı duyularıma zarar veriyor, bedenim onun dokunuşunu beklerken titriyor. Sadece birkaç saat önce içimdeydi ve hâlâ sahip olduğu şeyin sonuçlarını, sert itişlerinin ritminden kaynaklanan iç acısını hissediyorum. Aynı zamanda, ödünç aldığım tişörtün içinden çıkan sertleşmiş meme uçlarımın ve bacaklarımın arasında biriken sıcak kayganlığın acı verici bir şekilde farkındayım.

Giyinik olsam bile, onun kollarında kendimi çıplak hissediyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum, manyetik ısı, etrafımızdaki havayı titreştiren karanlık bağlantı, milisaniyeler saatler gibi gelene kadar her anı yoğunlaştırıyor. Peter'ın adamları bir düzineden daha az bir mesafede, bizi izliyorlar, ama sanki hepimiz yalnızız, şehvetli bir ihtiyaç ve uçucu bir gerilim balonuna sarılmışız gibi geliyor. Ağzım kurudu, vücudum farkındalıkla titriyor ve ona doğru sallanmamak, ona doğru bastırmak ve içimi yakan arzuya teslim olmak yerine hareketsiz kalmak için elimden gelen tek şey bu.

"Ptichka..." Peter'ın sesi yumuşuyor, bakışlarındaki buzlar erirken samimi bir hal alıyor. Eli duvardan ayrılıp yanağımı kavrıyor, başparmağının sert yüzeyi dudaklarımı okşuyor ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Aynı anda diğer eli dirseğimi kavrıyor, nazik ama kaçınılmaz bir tutuş. "Gel, oturalım," diye ısrar ediyor ve beni duvardan uzaklaştırıyor. "Bu şekilde ayakta durmak güvenli değil."

Sersemlemiş bir halde beni koltuğa geri götürmesine izin verdim. Savaşmaya devam etmem ya da en azından biraz direnmem gerektiğini biliyorum ama içimi dolduran öfke gitmiş, yerini uyuşukluk ve umutsuzluğa bırakmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaptıklarından sonra bile onu arzuluyorum. Ondan nefret ettiğim kadar onu istiyorum.

Çoraplı ayaklarım soğuk zeminde yürümekten üşüyor ve Peter masadan battaniyeyi alıp yanıma oturmadan önce bacaklarıma doladığında minnettar oluyorum. Emniyet kemerini üzerime çekip beni bağlıyor ve ben de bakışlarını dolduran sıcaklığı görmek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Peter'ın karanlık tarafı ne kadar , bunu yapan adam da o kadar korkutucu.

-Şefkatli, sevecen aşık beni en çok korkutan kişi. Canavara

karşı koyabilirim ama adam farklı bir hikâye.

Sıcak parmaklar elimin üzerinde geziniyor ve soğuk metal avucuma bastırıyor. İrkilerek gözlerimi açıyorum ve Peter'ın az önce bana uzattığı telefona bakıyorum.

Düşürdüğüm yerden almış olmalı.

"Eğer aileni aramak istiyorsan, bunu şimdi yapmak isteyebilirsin," diyor usulca. "Onlar kendi başlarına bir şey duymadan önce."

Yutkunuyorum, elimdeki telefona bakıyorum. Peter haklı; kaybedecek zaman yok. Aileme ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama her şey FBI ajanlarının söyleyeceklerinden daha iyidir.

"Nasıl arayabilirim?" Peter'a bakıyorum. "Kullanmam gereken özel bir kod ya da başka bir şey var mı?"

"Hayır. Tüm aramalarım otomatik olarak kodlanır. Sadece her zamanki gibi numaralarını girin."

Derin bir nefes alıyorum ve annemin telefonunu tuşluyorum. Gecenin bir yarısı arandığında paniklemesi daha muhtemel ama babamdan dokuz yaş küçük ve bilinen bir kalp sorunu yok. Telefonu kulağıma götürüp Peter'a sırtımı dönüyorum ve aramanın bağlanmasını beklerken pencereden gökyüzünü seyrediyorum.

Sesli mesaja geçmeden önce bir düzine kez çalıyor.

Annem duyamayacak kadar derin uyuyor olmalı ya da telefonu gece boyunca kapalı tutuyor.

Hayal kırıklığına uğradım, tekrar denedim.

"Alo?" Annemin sesi uykulu ve hoşnutsuz. "Kimsiniz?"

Rahatlayarak nefes veriyorum. FBI onları henüz yakalamamış gibi görünüyor; eğer yakalamış olsalardı, annem bu kadar rahat uyuyamazdı.

"Merhaba anne. Benim, Sara."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sara?" Annemin sesi anında daha uyanık geliyor. "Ne oldu? Nereden arıyorsun? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır. Her şey yolunda. Ben gayet iyiyim." Nefes alıyorum, zihnim en az endişe verici hikayeyi bulmaya çalışırken yarışıyor. Yakında bir noktada FBI ailemle temasa geçecek ve hikâyemin yalan olduğu ortaya çıkacak. Ancak, ailemi arayıp böyle bir hikâye anlatmış olmam, en azından arama sırasında hayatta ve iyi olduğum konusunda aileme güven vermeli ve ajanların onlara söyleyeceklerinin etkisini azaltmalı.

Sesimi sakinleştirerek, "Bu kadar geç aradığım için özür dilerim anne, ama son dakikada bir seyahate çıkıyorum ve endişelenmemen için sana haber vermek istedim," diyorum.

"Yolculuk mu?" Annemin kafası karışmış gibiydi. "Nereye? Neden?"

"Şey..." Tereddüt ettim ve sonra Peter'ın önerisiyle gitmeye karar verdim. Böylece ailem kaçırılma olayını öğrendiğinde Peter'la kendi gittiğimi düşünebilir. FBI'ın ne düşüneceği ayrı bir konu, ama bu endişeyi başka bir güne saklayacağım. "Biriyle tanıştım. Bir adamla."

"Bir adam mı?"

"Evet, onunla birkaç haftadır görüşüyorum. Bir şey söylemek istemedim çünkü onun hakkında o kadar çok şey bilmiyordum ve ne kadar ciddi olduğundan emin değildim." Annemin sorgulamaya başlamak üzere olduğunu hissedebiliyorum, o yüzden hemen "Her neyse, beklenmedik bir şekilde ülke dışına çıkması gerekti ve beni de davet etti. Tamamen çılgınca olduğunu biliyorum, ama uzaklaşmaya ihtiyacım vardı - bilirsiniz, her şeyden - ve bu da herhangi biri kadar iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Birkaç hafta boyunca birlikte dünyayı gezeceğiz, yani-"

"Ne?" Annemin sesi yükseliyor. "Sara, bu-"

"Çılgınca mı? Biliyorum." Yüzümü buruşturuyorum, acı dolu ifademi görmediği için minnettarım. Ona yalan söylemek ve devam eden baş ağrısı arasında kendimi tam bir bok gibi hissediyorum. "Özür dilerim anne. Endişelenmeni istemedim ama bu yapmam gereken bir şeydi. Umarım sen ve babam beni anlarsınız."

"Bekle bir dakika. Kim bu adam? Adı ne? Ne iş yapıyor?
Nerede tanıştınız?" Her soruyu bir mermi gibi .

Dönüp Peter'a bakıyorum ve o da bana küçük bir baş selamı veriyor, yüzü ifadesiz. Konuşmamı duyup duymadığını bilmiyorum ama bu baş sallamayı aileme birkaç ayrıntı daha anlatabileceğim şeklinde yorumluyorum.

"Adı Peter," diyorum, gerçeğe mümkün olduğunca yakın durmaya karar vererek. "Bir tür müteahhit, çoğunlukla yurtdışında çalışıyor. O zaman tanışmıştık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chicago bölgesindeydi ve o zamandan beri görüşüyoruz. Suşi yemeğimizde sana ondan bahsetmek istedim ama doğru zaman gibi gelmedi."

"Tamam ama... peki ya işin ne olacak? Ve klinik?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Her şeyi halledeceğim, merak etme." Elbette halletmeyeceğim - Peter onları aramama izin verse bile bu tür saçmalıklar hastanedeki muayenehanemde geçerli olmayacak - ama anneme bunu söyleyip onu erken endişelendiremem. Yakında ajanlar kapısına dayandığında panik atak geçirecek. O zamana kadar, o ve babam delirdiğimi düşünebilirler.

Gecikmiş bir kız çocuğu, kocasının katili tarafından kaçırılmış bir kız çocuğundan çok daha iyidir.

"Sara, sevgilim..." Annemin sesi her şeye rağmen endişeli geliyor. "Bu konuda emin misin? Yani, bu adam hakkında fazla bir şey bilmediğini kendin söyledin ve şimdi onunla birlikte ülkeyi terk mi ediyorsun? Bu hiç sana göre değil. Bana nereye gittiğini bile söylemedin. Uçakla mı yoksa arabayla mı? Peki bu aradığınız numara nedir? Engellenmiş olarak görünüyor ve telefonun çekişi de garip, sanki senmişsin gibi."

"Anne." Alnımı ovuşturuyorum, baş ağrım daha da kötüleşiyor. Sorularına daha fazla cevap veremeyeceğim için, "Dinle, gitmem gerek. Uçağımız kalkmak üzere. Endişelenmemen için sana kısa bir bilgi vermek istedim, tamam mı? En kısa zamanda seni tekrar arayacağım."

"Ama, Sara-"

"Hoşça kal anne. Yakında görüşürüz!"

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve Peter telefonu benden alıyor, ağzı onaylayan bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"İyi iş çıkardın. Bu konuda gerçek bir yeteneğin var."

"Kaçırıldığım konusunda aileme yalan söylediğim için mi? Evet, kesinlikle gerçek bir yetenek." Sözlerimden acılık damlıyor ve bunu azaltma zahmetine girmiyorum. Kibar ve hoşgörülü olmaktan bıktım.

Artık bu oyunu oynamıyoruz.

Peter etkilenmiş görünmüyor. "Onlara endişelerinin en kötüsünü giderecek bir şey söyledin. Federallerin ne kadarını açıklayacağını bilmiyorum ama bu, bugün itibariyle hayatta ve iyi olduğun konusunda aileni rahatlatacaktır. Umarım, sen onlarla tekrar temasa geçene kadar yeterli olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim de düşünce sürecim buydu ve aynı dalga boyunda olmamız beni rahatsız ediyor. Bu küçük bir şey, bu örnekte aynı şekilde düşünmek, ama kaygan bir yokuş gibi geliyor, Peter'ın bahsettiği ortaklığa doğru bir adım gibi. Bir "biz" olduğu, ilişkimizin herhangi bir şekilde gerçek olduğu yanılsamasına doğru.

Bu yalana tekrar kanamam. Ben Peter'ın ortağı, kız arkadaşı ya da sevgilisi değilim.

Ben onun esiriyim, ailesinin intikamını almak için öldürdüğü bir adamın dul ve bu gerçeği asla unutamam.

Sesimi eşit tutmak için mücadele ederek soruyorum, "Yani onlarla tekrar temas kurma şansım olacak mı?" Peter'ın başını olumlu anlamda sallaması üzerine, "Ne zaman?" diye soruyorum.

Gri gözleri parıldıyor. "FBI'dan haber aldıktan ve her şeyi sindirme şansı bulduktan sonra. Yani başka bir deyişle, yakında."

"Onlardan haber alıp almadıklarını nasıl bileceksiniz-? Oh, boş .
Sen de ailemi , değil mi?"

"Evlerini izliyorum, evet." Hiç de utanmış görünmüyor. "Böylece ajanların onlara ne söylediğini ve ne zaman söylediğini bileceğiz. Sonra da ne söylemen gerektiğini ve onlarla tekrar nasıl irtibata geçebileceğimizi bulacağız."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. İşte yine o sinsi "biz". Sanki bu, iç dekorasyon ya da aile toplantısı için bir şişe şarap seçmek gibi ortak bir projeymiş gibi. Bunun için minnettar olmamı mı bekliyor? Kaçırılmamın lojistiği konusunda bu kadar nazik ve düşünceli olduğu için ona teşekkür etmemi mi?

Ailemin endişelerini hafifletmeme izin verirse, hayatımı çaldığını unutacağımı mı sanıyor?

Dişlerimi sıkarak camdan dışarı bakmak için arkamı dönüyorum, sonra annemin sorularından birinin cevabını hâlâ bilmediğimi fark ediyorum.

Beni kaçıran kişiyle yüzleşmek için geri döndüğümde, onun soğukkanlılıkla eğlenen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Nereye gidiyoruz?" Kendimi sakin konuşmaya zorlayarak soruyorum. "Tüm bunları tam olarak nereden öğreneceğiz?"

Peter sırıtıyor, alttan hafifçe çarpık beyaz dişleri ortaya çıkıyor. Bu ve alt dudağındaki küçük yara izi arasında, gülümsemesinin itici olması gerekirdi, ancak kusurlar sadece tehlikeli derecede şehvetli çekiciliğini vurguluyor.

"Bu işi Japonya'dan çözeceğiz, ptichka," diyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi kocaman avucunun içine alıyor. "Yükselen Güneşin Ülkesi yeni evimiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Sara

UÇUŞUN GERI KALANINDA PETER'LA KONUŞMADIM. ONUN YERINE gerçeklerden kaçmak için beynimi kapatıyorum. Bunun için minnettarım. Baş ağrım durmak bilmiyor, gözlerimi açmaya çalıştığımda kafatasımın içinde davullar çalıyor ve ancak inişe başladığımızda kendimi tuvalete sürükleyecek kadar uyanabiliyorum.

Döndüğümde Peter'ı yanımdaki koltukta dizüstü bilgisayarında çalışırken buldum. Sanırım uçuş boyunca orada kalmış olabilir ama emin değilim. O elimi tutarken uyuyakaldığımı hatırlıyorum, güçlü parmakları avucuma masaj yapıyordu ve bir ara kabin iyice soğuduğunda battaniyeyi üzerime örttüğünü hatırlıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, etrafından dolaşıp pelüş deri koltuğuma oturduğumda dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak. Kaçırılmanın ilk şoku geçtiğine göre, uçağın çok büyük olmasa da oldukça lüks olduğunu fark ediyorum. Uçağın arka tarafına doğru, bizimkinden başka iki sıra daha koltuk var, her koltuk büyük ve tamamen yatıyor ve ortada bej rengi deri bir kanepe ve ona bağlı iki sehpa var.

"Sara," diye soruyor Peter cevap vermediğimde ve ben de omuz silkiyorum, uzun sonra daha iyi hissettiğimi itiraf ederek vicdanını rahatlatmaya meyilli değilim. İlacın etkisi tamamen olmalı, çünkü bana eziyet eden mide bulantısı ve baş ağrısı geçti.

Yine de aç ve susuzum, bu yüzden koltuklarımızın arasındaki küçük masada duran bir şişe suya ve bir kase fıstığa uzanıyorum.

Peter kaseyi bana doğru iterek, "Yakında gerçek bir yemek yiyeceğiz," diyor. "Ülkeden bu kadar ani ayrılmayı beklemiyorduk ve gemide elimizde sadece bunlar vardı."

"Hı-hı." Gözlerine bakmadan su şişesinin yarısını yutuyorum, bir avuç kuruyemiş yiyorum ve kalan suyla onları yıkıyorum. Uçakta yiyecek olmamasına şaşırmadım; asıl merak ettiğim, uçağı hazır bekletiyor olmasıydı. Kendisine ve ekibine mafya babalarına suikast düzenlemeleri için saçma sapan paralar ödendiğini biliyorum ama bu orta boy jetin maliyeti sekiz haneli rakamları buluyor olmalı.

Merakımı dizginleyemeyerek beni esir alan kişiye bakıyorum. "Bu senin mi?" Etrafımızı göstermek için bir el sallıyorum. "Bunu sen mi satın aldın?"

"Hayır." Dizüstü bilgisayarı kapatıyor ve gülümsüyor. "Bunu müşterilerimizden birinden ödeme olarak aldım."

"Anlıyorum." Gözlerimi kaçırıyorum, o manyetik gülümseme yerine pencerenin dışındaki karanlık gökyüzüne odaklanıyorum. Şimdi kendimi daha iyi hissettiğime göre, Peter'ın ne yaptığının ve durumumun ne kadar umutsuz olduğunun daha da acı bir şekilde farkındayım.

Yetkililere gidersem başıma gelebileceklerden korktuğum evde işkencecimin merhametine kaldıysam, şimdi iki kat daha fazla kaldım. Peter Sokolov bana her şeyi yapabilir, canı isterse beni ölene kadar esir tutabilir. Adamları bana yardım etmeyecek ve dilini bilmediğim, hiçbir şey ya da hiç kimseyi tanımadığım bir ülkeye girmek üzereyim.

Suşiyi severim ama Japonya'ya aşinalığım bu kadar.

"Sara?" Peter'ın derin sesi düşüncelerimi bölüyor ve içgüdüsel olarak ona bakmak için dönüyorum.

"Kemerini bağla." Yanımda çözülmüş halde duran emniyet kemerine doğru başını sallıyor. "Birazdan iniş yapacağız."

Dikkatimi tekrar pencereye vermeden önce emniyet kemerini kucağıma çekiyorum. Karanlıkta pek bir şey göremiyorum -saat farkına rağmen Japonya'da gece olacak kadar uzun süre uçmuş olmalıyız- ama hem bir şey görme umuduyla hem de Peter'la konuşmaktan kaçınma arzusuyla gözlerimi dışarıdaki gökyüzünden ayırmıyorum.

Gerçekten sevgiliymişiz ve seyahate *çıkıyormuşuz* gibi davranmayacağım, bunu hiçbir şekilde sorun etmiyormuşum gibi davranmayacağım. Benim üzerimde kurduğu baskı

-Evdeki mutluluğuna ayak uydurmazsam beni çalmakla tehdit etmesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fantezisi yok oldu ve tekrar onun uysal kurbanı olmaya niyetim yok. Teslim olmaya, onun sapkın büyüsüne kapılmaya başlamıştım ama artık hepsi bitti. Peter Sokolov bana işkence etti ve kocamı öldürdü, şimdi de beni kaçırdı. Aramızda berbat bir geçmiş ve daha da berbat bir gelecekten başka bir şey yok.

Bana sahip olabilir, ama zevk almayacak.

Bundan emin olacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Peter

BIR YERE INDIĞIMIZDE ELMACIK KEMIĞIM SARA'NIN DARBESIYLE HÂLÂ SIZLIYORDU.

Matsumoto yakınlarındaki özel havaalanına ve orada bizi bekleyen helikoptere transfer. Yarın gözüm morarmış olacak; öfkenin ilk şoku geçtiği için bu fikri eğlenceli buluyorum. Sara'nın verdiği önemsiz - rutin eğitimlerde daha kötülerini yaşamıştım - ama güzel doktorumun fiziksel olarak saldırmasının beklenmedikliği beni etkiledi.

Kucaklamak ve korumak istediğiniz bir kedi yavrusu tarafından kanlı bir şekilde tırmalanmak gibiydi.

Bana hâlâ kızgın. Sert duruşundan, benimle konuşmayışından, hatta helikopter havalanırken bana bakmayışından belli oluyor. Hava hala karanlık olmasına rağmen, onu aşağıdaki manzaralara bakarken görüyorum ve nereye gittiğimizi ezberlemeye çalıştığını biliyorum.

İlk fırsatta kaçmaya çalışacak, bunu söyleyebilirim.

Helikopteri Anton kullanıyor ve Yan öndeyken Ilya arkada ben ve Sara ile birlikte oturuyor. Herhangi bir sorun beklemiyoruz ama silahlıyız, bu yüzden benden ya da İlya'dan silah kapmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için Sara'ya dikkatle bakıyorum.

İçinde bulunduğu ruh hali göz önüne alındığında, ondan hiçbir şey beklemezdim.

Japon güvenli evimiz, seyrek nüfuslu, dağlık Nagano Eyaleti'nde, dik, yoğun bir dağın en tepesinde yer almaktadır.

küçük bir göle bakan ormanlık bir dağ. Açık bir günde manzara nefes kesici, ancak araziyi satın almamın asıl nedeni bu dağın zirvesine yalnızca hava yoluyla ulaşılabiliyor olması. Eskiden batı yamacında toprak bir yol vardı - doksanlı yıllarda Tokyo'lu zengin bir işadamı yazlık evini bu şekilde inşa etmişti - ancak depremin tetiklediği bir toprak kayması yamacı uçuruma dönüştürdü, mülke tüm kara erişimini kesti ve değerini yok etti.

İşadamının çocukları, paravan şirketlerimden biri geçen yıl evi satın alıp onları ne istedikleri ne de düzenli olarak ziyaret etme imkanına sahip oldukları bir yer için vergi ödeme yükünden kurtardığında minnettarlığın ötesine geçtiler.

"Peki neden Japonya?"

Helikopterin penceresinden dışarı bakarken Sara'nın sesi düz ve ilgisiz, ama bir saatlik sessizliği bozup benimle gerçekten konuşmak için meraktan ölüyor olması gerektiğini biliyorum.

Ya öyle ya da kaçmasına yardımcı olabilecek bir bilgi arıyor.

"Çünkü burası birinin bizi aramayı düşüneceği son yer," diye cevap veriyorum, ona gerçeği söylemenin bir zararı olmayacağını düşünerek. "Beni bu ülkeye bağlayan hiçbir şey yok. Rusya, Avrupa, Orta Doğu, Afrika, Amerika, Tayland, Hong Kong, Filipinler; hepsinde bir şekilde yetkililerin radarına ama burada hiç takılmadım."

İlya, Sara'yla ilk kez konuşurken İngilizce olarak, "Ayrıca hoşsaklanma yeri oluyor," diyor. "Dağıstan'da bir mağarada saklanmaktan ya da Hindistan'da taşaklarımızı terletmekten çok daha iyi."

Sara ona anlaşılmaz bir bakış atıyor, sonra dikkatini tekrar dışarıdaki manzaraya veriyor. Onu suçlamıyorum. Gökyüzü şafağın ilk ipuçlarıyla aydınlanıyor ve aşağıdaki dağ yamaçlarını ve ormanları seçmek mümkün. Dağın tepesindeki inzivamıza ulaştığımızda manzaranın tüm etkisini hissedecek ve kaçma umudundan vazgeçebileceğini anlayacak. Çünkü Japonya'yı bir başka nedeni de bu: bu özel evin uzak konumu.

Küçük kuşumun yeni kafesi hem güzel hem de imkansız olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KIRK DAKIKA SONRA EVIN YANINDAKI KÜÇÜK BIR HELIKOPTER PISTINE INIYORUZ, Sara'nın yüzüne bakıyorum, yeni evimizi görüyor; son derece modern ahşap ve cam yapı, çevresindeki el değmemiş doğayla kusursuz bir uyum içinde.

"Beğendin mi?" Helikopterden inmesine yardım ederken bakışlarını yakalayarak soruyorum, o da başka tarafa bakıyor ve çoraplı ayakları yere basar basmaz elini avuçlarımdan çekiyor.

"Fark eder mi? Hayır deseydim, beni geri götürür müydün?" Dönüyor ve helikopter pistinin kenarına doğru yürümeye başlıyor; dağın yamacı aşağıdaki göle doğru bir uçurum oluşturuyor.

"Hayır, ama buradan nefret ediyorsan, diğer güvenli evlerimizden bazılarını düşünebiliriz." Onu takip ederek, rampanın kenarına gelmeden bileğini yakalıyorum. Uçurumdan atlayacak kadar üzgün olduğunu sanmıyorum ama bunu riske değilim.

"Nerede? Dağıstan'da mı, Hindistan'da mı?" Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri kısılmış. Baharın sonları olmasına rağmen bu yükseklikte hava kış soğuğunda, sabahın serin rüzgârı kestane rengi dalgalarını yüzüne savuruyor ve bol siyah tişörtünü ince gövdesine yapıştırıyor. hissedebiliyorum, bileği avuçlarımda ince ve kırılgan, ama bakışlarımı tutarken narin çenesi inatçı bir çizgiye oturmuş.

Sara'm çok savunmasız ama bir o kadar da güçlü. Benim gibi hayatta kalan biri, gerçi muhtemelen bu karşılaştırmadan hoşlanmayacaktır.

"Dağıstan ve Hindistan olasılıklardan ikisi, evet," diyorum, sesimdeki eğlenceyi duymasına izin vererek. Beni kışkırtmaya, onu yanımda götürdüğüme pişman etmeye çalışıyor ama hiçbir alay ya da sessiz muamele bunu yapamayacak.

Sara'ya havaya ve suya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var ve onu tuttuğum için asla pişman olmayacağım.

Yumuşak ağzı sıkışıyor ve bileğini kavrayışımı kırmaya çalışarak kolunu büküyor. "Bırak beni," diye tıslıyor onu hemen bırakmadığımda. "Çek şu lanet elini üzerimden."

Etkilenmeme konusundaki kararlılığıma rağmen, içimi bir öfke seli ısırıyor. Sara tam olarak *bunu* değilse bile beni seçti ve bana bir cüzzamlı gibi davranmasına katlanmayacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bileğini bırakmak yerine tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu kendime doğru, helikopter pistinin kenarından uzağa çekiyorum. İnişten yeterince uzaklaştığında eğilip onu kucağıma alıyorum, irkilerek çıkardığı itiraz sesini duymazdan geliyorum.

"Hayır," diyorum acımasızca, onu göğsüme bastırarak. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Ve elimden kurtulma çabalarını görmezden gelerek, sevdiğim kadını yeni evimize taşıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Sara

PETER EVE GIRENE KADAR BENI BIRAKMIYOR VE HATTA
Sonra beni ayağa kaldırdığında, çelik gibi parmaklarını bileğime doluyor ve ben muhteşem yeni hapishaneme bakarken beni yanına zincirliyor.

Ve muhteşem. İçimdeki öfke ve hayal kırıklığına rağmen, açık kat planının temiz, modern çizgilerini ve tavandan tabana devasa pencerelerden görünen dağların ve gölün kartpostal güzelliğindeki manzarasını takdir edebiliyorum. Mekânın ortasında, ultra modern bir mutfağın yanında, ikinci kata çıkan bir dizi tahta merdiven var ve Peter beni oraya götürüyor, eli hâlâ bileğimi sahiplenerek tutuyor.

"Burayı yirmi yıl önce bir Japon işadamı inşa etti ama geçen yıl satın aldığımda yeniledim," diyor Peter merdivenlerden çıkarken. "Buraya bu kadar çabuk geleceğimizi bilmiyordum ama hazır olmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Cevap vermiyorum, çünkü konuşmaya çalışırsam yıkılıp ağlayabilirim. Şu anda FBI aileme ortadan kaybolduğumu söylüyor olabilir ve şüphesiz işimden ve gönüllü olarak çalıştığım klinikten gelen onlarca cevapsız arama ve mesaj var. Hastalarımdan birinin bu hafta doğuma girmesi gerekiyor ve benim de yarın için planlanmış bir sezaryenim var. Yoksa bugün mü? Japonya'da erken saatleri.

Akşam eve dönecek misin? Saat farkının ne kadar olduğunu bilmiyorum ama on saatten az olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse, çoktan tam bir günü kaçırmış olmalıyım ve insanlar beni arıyor. Belki de nerede olduğumu ve neden hiçbir çağrılarına ya da mesajlarına yanıt vermediğimi öğrenmek için ailemi bile kontrol ediyorlardır.

Zavallı ailem endişeden hasta olmalı.

"Onları arayabilir miyim?" Peter beni geniş bir yatak odasına götürürken kalın bir sesle soruyorum. Duvarlardan biri tamamen camdan yapılmış ve uzaktaki karla kaplı dağların ve aşağıda uzanan gölün nefes kesici manzarasını gözler önüne seriyor. Ya da en azından boğazımdaki boğucu yumru yerine ona konsantre olabilseydim manzara nefes kesici olurdu.

Lütfen babam olsun.

"Henüz değil," diyor Peter, bileğimi bırakırken yüz ifadesi yumuşuyor. Bilmesem, ailemle ilgili endişelerimi paylaştığını düşüneceğim. "Neler olduğunu görmek için kamera görüntülerini incelememiz ve sonra da bulunduğumuz yeri kimseye belli etmeden ailene ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Yutkunuyorum ve o gözlerime dolan yaşları görmeden önce arkamı dönüyorum. Bunların hepsi benim hatam. Eve gelmemiş olsaydım, o soyunma odasında Karen'a güvenmiş olsaydım, her şey farklı olurdu. Evet, ailem ve ben koruyucu gözetim altına alınmak ve büyük olasılıkla başka bir yere taşınmak zorunda kalacaktık ama bu yine de bu kabusa tercih edilebilirdi. Dün gece hastaneden eve dönerken ne düşünüyordum bilmiyorum. Eve normal bir şekilde gidersem Peter'ın FBI'ın benimle konuştuğunu bilmeyeceğini mi düşündüm? Federallerin peşinde oldukları adamın benimle birlikte yaşadığını fark etmeyeceklerini ve eskisi gibi devam edeceğimizi mi?

İşkencecimi yaklaşan tehlike konusunda uyarırsam, bana teşekkür edip sessizce yoluna devam edeceğini mi?

"Yapma Sara." geçerek beni başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Çenesi gergin, gözleri karanlık bir şekilde parlıyor ve alçak, sert bir sesle şöyle diyor: "Bunu istememiş gibi davranma. Korktuğunu ve tereddütler yaşadığını biliyorum ama beni seçtin; *bizi* seçtin. Bu yüzden benim için geldiklerini söyledin, bu yüzden seni uzaklara götürmelerine izin vermek yerine eve geldin. Seni bekledim. Yakın olduklarını biliyordum ama yine de bekledim çünkü benden gerçekten nefret edip etmediğini görmem gerekiyordu...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayatından çıkmamı istedin. Ama istemedin, değil mi?" Çenemi kavrıyor, başparmağı yanağımda geziniyor. "Öyle mi, ptichka?"

"Ben yaptım." Sesim titriyor ve utancımdan yüzümden sıcak gözyaşları süzülüyor. Zayıflık göstermek istemiyorum ama göğsümde fokurdayan zehirli kazana engel olamıyorum. "Çok yorgundum ve başım ağrıyordu. Düzgün düşünemiyordum. Başka bir gün-"

"Oh, gerçekten mi?" Elini bırakırken ağzı zalim bir eğlenceyle çarpılıyor. "Kendine söylediğin yalan bu mu? Seni isteğin dışında aldığım... bunların hiçbirini istemediğin?"

"Ben yapmadım!" Bir adım geri çekilip ona inanmaz gözlerle bakıyorum. Söylediklerine gerçekten inanıyor olamaz. "Bunu asla kabul etmem. Ailem, hastalarım, arkadaşlarım, tüm hayatım, hepsi orada. Beni sen *kaçırdın*, Peter. Burada hiçbir belirsizlik yok. Boynuma bir iğne sapladın ve beni baygın halde taşıdınız. Kendi isteğimle geldiğimi nasıl düşünebilirsin? Uyandığımda beni geride bırakmanız için çığlık yalvardığım kısmı kaçırdınız mı? Ağladığımda ve bunu yapmamanız için yalvardığımda sağır mıydınız?" Öfkeden deliye dönmüş durumdayım ama gözyaşlarım durmak bilmiyor, elimin tersiyle yanaklarıma vuruyorum, tepeden tırnağa öfkeyle titriyorum.

Peter'ın dudakları sert ve tehlikeli bir çizgi halinde düzleşiyor ve evime girip bana işkence eden korkunç yabancıyı bir kez daha görüyorum. Ama bu sefer korku hissetmeyecek kadar öfkeliyim. Bunun için beni cezalandırmak istiyorsa, bırak cezalandırsın.

Ondan daha çok nefret edeceğim.

Bana doğru bir hareket yapmıyor ama sesi sert, "Peki bunu neden yaptın? Neden beni uyardın Sara? Seni geride bırakmayacağımı biliyordun. Ve bana doğru düşünemediğin saçmalığını anlatma. Ne tür bir risk aldığını gayet iyi biliyordun. Benimle olmak istemiyorsan bunu neden yaptın?"

Titreyen bir nefes alıyorum ve yüzümden akmaya devam eden gözyaşlarımı kontrol etmeye kararlı bir şekilde arkamı dönüyorum. İçimi dolduran öfke dağılıyor, beni iliklerime kadar yorgun ve çaresiz bırakıyor. Kendimi savunmak, söylediklerini inkâr istiyorum ama yapamıyorum. Belki düşüncelerim olması gerektiği kadar net değildi ama ne yaptığımı biliyordum.

İğne boynuma battığında şaşırmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peter'ı arkamda hissediyorum ama hareket ettiğini duymadım. "Anlat bana, ptichka." Sesi yine yumuşak, omuzlarımı kavrayıp beni sert bedenine doğru çekerken dokunuşu nazik. "Bana nedenini söyle." Şakağımı öpmek için başını eğdiğinde kirli sakalı yanağımı törpülüyor ve ben ona yaslanıp her şeyi kaybettiğimi unutana kadar bana sarılıp okşamasına izin verme dürtüsüyle savaşarak geriliyorum.

Ta ki hayatımı almasını artık umursamayana kadar.

Peter başını kaldırarak beni kendisine doğru çeviriyor, gri gözleri dikkatle bana bakıyor ve bu konunun peşini bırakmayacağını biliyorum. Zayıflığımı, özgürlük şansımı sabote etmeme neden olan o mantıksız, delice dürtüyü itiraf edene kadar rahat etmeyecek.

Dudaklarımı yalıyorum, gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum. "I..." Kalın kalın yutkunuyorum. "Seni ölü görmek istemedim." Şimdi bile, dehşet verici görüntüler beni terk etmiyor, beynim her şeyin nasıl tüyler ürpertici ayrıntılarla gerçekleşmiş olabileceğini gözümde canlandırıyor. SWAT ekibinin kurşunları Peter'ın kaslı vücudunu parçaladığında kanın bakırımsı kokusunu neredeyse alabiliyorum, zırhlı ajanların yatak odasının kapısını kırıp onu yatağımdan sürüklediklerini neredeyse görebiliyorum.

İşkencecim olmasaydı hayatımın nasıl olacağını, o ezici yalnızlığı neredeyse hissedebiliyorum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Düşünceden sıyrılıyorum, onu delilikmiş gibi itiyorum. Bunu ben istemedim. Peter'ı suikast görevlerinden birindeyken özlemiş olmam, eninde sonunda hayatıma devam etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ve özlediğim o bile değildi. Sağladığı aldatıcı rahatlık, sevgi ve şefkat yanılsamasıydı. Onun için hissettiklerim gerçek değildi, onun benim için hissettiğini sandığı şey de öyle. Aramızdaki tek şey hastalıklı bir yalandı; onunki patolojik bir saplantı, benimki ise aynı derecede sapkın bir muhtaçlıktı.

Peter'ın gözleri kısıldı, söylediklerimi düşünürken elleri omuzlarımda sıkılaştı. "Yani beni kalbinin iyiliği için mi uyardın? İyi bir Samaritan mı oluyordun?"

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgasını engellemek için hızla gözlerimi kırpıştırıyorum. Yanlış karar vermemin tek nedeni bu değildi, ama kabul etmek istediğim tek neden buydu.

Beni esir alanın yüzü sertleşiyor ve ellerini bırakıp geri çekiliyor. "Anlıyorum."

Daha iyi bilmeseydim, onu incittiğimi düşünürdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak bir sonraki anda hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. "Burası bizim yatak odamız." Sesi soğuk ve düz, tamamen duygusuz. "Banyo şurada." Odanın arka tarafındaki bir kapıyı işaret ediyor. "Biz bazı malzemeleri yerleştirip kahvaltıyı hazırlarken sen de elini yüzünü yıkayıp dinlenebilirsin. Yarın senin için buraya kıyafet getirtirim ama bu arada banyoda bir bornoz ve dolapta da benim kıyafetlerimden birkaçı olmalı." Odanın karşı tarafındaki bir dizi kapıya doğru başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ben aşağıda olacağım. Kahvaltı yarım saat içinde hazır olur."

Dudağımı ısırdım. "Tamam, teşekkürler."

O odadan çıkıyor ve ben pencereye doğru yürüyorum, kaybettiğim her şey için ve Peter'ın gözlerinde gördüğüm şey için göğsüm kederle ağrıyor.

Acı.

Onu incittim ve nedense bu beni incitiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Peter

"MUTLU DEĞIL, HA?" ANTON SESSIZCE RUSÇA KONUŞUYOR.

Buzdolabına yeni doldurduğu büyük boy bir kutu yumurtayı tezgahın üzerine, ocağın yanına koyar ve bir kızartma tavası aramaya başlar.

"Hayır." Tavayı orada bulamayınca dolabın kapağını çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama buna alışacaktır."

"Ya ?"

Sonunda tavayı ocağın yanındaki çekmecelerden birinde buluyorum. "O zaman perişan halde kalacak." Tavayı kaptığım gibi çekmeceyi iterek kapatıyorum, sonra parlak beyaz ahşapta kılcal bir çatlak görünce kendime lanet ediyorum. Evi her seferinde bir helikopter yüküyle yenilemek çok ve öfkemi mutfak tezgâhlarından çıkarmaya gücüm yetmiyor. Anton'un bugün eğitimdeki yüzü çok daha iyi bir hedef olacak.

"Bunun olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor arkadaşım, sanki içimde kaynayan öfkeden habersizmiş gibi. "Bu banliyö saçmalığı sonsuza kadar devam edemezdi. Bizi daha önce yakalamamaları bir mucize. Eğer bu kızı uzun vadede istiyorsan -ki istiyorsun, değil mi? - tek yol bu."

Çenemi öyle sert sıkıyorum ki azı dişlerim ağrıyor. "Kes şunu, Anton. Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Pekâlâ. Sadece sana gerçekleri hatırlatıyorum. Onun üzgün olmasının berbat bir şey olduğunu biliyorum ama-" Durdu, görünüşe göre yarım saniye uzakta olduğumu fark etti.

dişlerini tekmelemekten. İsviçre çakısını çıkarıp fileli bir portakal torbasını kesiyor ve meyveleri tezgahın üzerindeki büyük tahta kaseye koyuyor. Sonra bir kutu yumurtaya ilgiyle bakarak, "Kahvaltıda ne var?" diye soruyor.

"Senin için mi? Bir şey değil." Bir karıştırma kabına beş yumurta kırıyorum, biraz süt döküyorum ve karıştırmadan önce baharat ekliyorum. "Sen ve ikizler başınızın çaresine bakabilirsiniz."

"Bu çok sert, dostum," diyor Yan mutfağa girerken. Elinde, yerel bağlantımızın bize göndermeden önce doğrayıcıya yüklediği daha fazla meyve ve sebzenin yanı sıra ekmek ve dondurulmuş et-gıda malzemeleriyle dolu büyük bir kutu taşıyor.

"Ilya ve ben açlıktan ölüyoruz ve sen yemek yapmayı seviyorsun," diye devam ediyor Yan ben yanıt vermeyince. "Fazladan bir şeyler yapmak ne kadar zor olabilir ki? Söz veriyorum, güzel doktorun hakkında çenemi kapalı tutacağım."

Onu tersleme dürtüsüyle savaşarak kaseye bir düzine yumurta daha kırıyorum. Genelde çocukları beslemem ama Yan haklı: Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra ekibimi güzel bir kahvaltıdan mahrum etmek çok adice olurdu.

Sara konusunda çenelerini kapatmalarını istiyorum çünkü bu konuda bir kelime daha duyarsam kafalarını koparacağım.

Ben omleti pişirirken Yan ve Anton sessiz kalıp kalan yiyecekleri paketinden çıkardılar ve İlya içeri girdiğinde neredeyse sakinleşmiştim
-Tabii ara sıra yumruğumu beyaz kuvars tezgaha vurma isteğimi saymazsak.

Ilya paslanmaz çelik bar taburelerinden birine oturup dizüstü bilgisayarını açıyor ve bana Sara dışında da endişelenmemiz gereken konular olduğunu hatırlatıyor.

"Hackerlar ne dedi?" Kaşlarını çatarak ekrana baktığını gördüğümde sordum. "Şu *ublyudok* hakkında bir ipucu var mı?"

"Hayır." Ilya başını kaldırdığında yüzü asık. "Kredi kartı işlemi yok, herhangi bir arkadaş ya da akrabayla iletişim kurma girişimi yok, hiçbir şey yok. Herif iyi." Elim kızartma tavasının sapında sıkılaşıyor, öfkem geri dönüyor.

Listemdeki son isim - Asheville, Kuzey Carolina'dan Walton Henderson III, nam-ı diğer Wally - ters giden ve eşim ile oğlumun ölümüyle sonuçlanan NATO operasyonundan sorumlu olan generaldir. Terörist grupla ilgili sözde ipucunun doğruluğunu teyit etmeden harekete geçme emrini veren ve askerlere "teröristleri" kontrol altına almak için gereken her türlü gücü kullanma yetkisini veren oydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daryevo katliamına karışan tüm askerleri ve istihbaratçıları çoktan öldürdüm ama Henderson -ki en çok hesap vermesi gereken kişidir- hedef listemle ilgili söylentiler istihbarat camiasına ulaşır ulaşmaz karısı ve çocuklarıyla birlikte ortadan kaybolduğu için hâlâ serbest.

Yan kardeşinin yanındaki bar taburesine otururken, "Hacker'lara söyle, ne kadar uzak bağlantıları olursa olsun tüm arkadaşlarını ve akrabalarını derinlemesine araştırsınlar," diyorum. "Büyük miktarlarda para çekme, fazladan telefon satın alma, şehir dışı seyahatler, mülk edinme ya da tatil amaçlı kiralama gibi normalin dışında olan her şeye bakmalılar, o piçle işbirliği içinde olduklarını gösterebilecek her şeye ve her şeye. Birileri Henderson'ın nereye gittiğini biliyor olmalı ve benim bahsim rastgele bir kuzen üzerinde. Birkaç ay içinde hala bir şey çıkmazsa, Henderson'ın bağlantılarına yüz yüze ziyaretler yapmaya başlamamız gerekebilir, gerekirse onu bu şekilde ortaya çıkarabiliriz."

"Tamamdır," diyor Ilya, kalın parmakları şaşırtıcı bir çeviklik ve zarafetle klavyenin üzerinde uçuyor. "Bize pahalıya patlayacak ama sanırım haklısın. İnsanlar bağlarını tamamen koparmakta zorlanıyor."

"Yan, kamera kayıtları elimizde mi?" Diğer ikiz kendi dizüstü bilgisayarını açtığında soruyorum. "Sara'nın ailesinin evinden olanlar mı? Federallerin onlarla konuşup konuşmadığını görmemiz gerek."

"Şimdi indiriyorum," diye yanıtlıyor başını ekrandan kaldırmadan. "Bu uydu bağlantısı çok yavaş. Dosyaları buluttan indirmenin kırk dakika süreceğini söylüyor."

"Pekâlâ, o zaman önce yemek yiyelim," diyorum ve ocağı kapatıyorum. "Anton, beşimiz için masayı hazırlayabilir misin? Ben gidip Sara'yı getireceğim."

Ben merdivenlere doğru ilerlerken adamlarım sessizliklerini koruyor ama merdivenlerin yarısına geldiğimde Yan'ın İlya'ya doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığını görüyorum.

~

BEN ODAYA GIRDIĞIMDE SARA BANYODAN YENI ÇIKIYORDU,

İnce gövdesi büyük beyaz bir havluya sarılmış ve ıslak saçları başının üstünde eğri büğrü bir topuz yapmış. Soluk teni muhtemelen suyun sıcaklığından kızarmış ve kalın kirpikli ela gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acınası görünmesi gerekirdi ama onun yerine, şanssız bir Disney prensesi gibi yürek parçalayacak kadar güzel görünüyor. Belki de *Güzel ve Çirkin*'deki prenses, gerçi o masalda Ç*irkin* olarak nitelendirildiğimden emin değilim.

Belle onu kaçıran kişiden Sara'nın benden nefret ettiği kadar nefret etmiyordu. "Kahvaltı hazır," diyorum soğuk bir şekilde, onun daha önceki halini düşünmemeye çalışarak

vahiy. Sara'nın beni hayatımı kurtarmam için uyardığını bilmek beni rahatsız etmemeliydi - sonuçta bu, ölmemi istemediğinin bir kanıtı - ama sözleri göğsümü delip geçen kızgın bir demir gibi geldi. Sanırım kendimi onun da gelmek istediğine ikna ettiğim için, onu bırakmam için bana yalvardığında bunun sadece bir çekingenlik olduğunu düşündüm.

Acıttı çünkü bir gün onun da beni seveceğine inanarak kendimi kandırdım.

"Teşekkürler. Hemen geliyorum." Bunu söylerken bana bakmıyor, sadece dolaba gidiyor ve bir dakika sonra elinde benim uzun kollu flanel tişörtlerimden biri ve bir çift eşofmanla çıkıyor.

"Sakıncası var mı?" diyor, kıyafetleri yatağın üzerine koyuyor ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, o üstümü değiştirirken arkamı dönmemi istediğini anlıyorum.

"Hayır, hiç de değil. Devam edin."

Bana bakıyor. "Bunu kastetmiştim-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Öfke içimi kemirmeye devam etse de yüzümü soğukkanlı tutuyorum. Bana bir yabancıymışım gibi davranmasına izin vereceğimi sanıyorsa fena halde yanılıyor. Beni sevmiyor olabilir ama o benim ve onun orgazmını sikimde hiç hissetmemiş gibi davranmayacağım. Her zaman sahip olduğumuz bir şey varsa, o da bu tensel bağlantı, basit şehvetin yerini alacak kadar yoğun karşılıklı bir arzu. Sara'yı başka hiçbir kadını istemediğim kadar istiyorum ve onun da bana kayıtsız kalmadığını biliyorum.

Beni istiyor ve bunu inkar etmesine izin vermeyeceğim.

Sara'nın yüzündeki kızarıklık derinleşiyor, pantolonu alırken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Tamam." Bana ters ters bakarak yatağa uzanıyor ve pantolonu beline kadar çekip paçalarını kıvırana kadar havluyu göğsünde düğümleyerek sarsak hareketlerle pantolonu çekiyor. Sonra ayağa kalkıyor ve havluyu bırakıyor. Öfkeli hareketlerle gömleğini çekerken pembe uçlu muhteşem göğüslerine bir göz atıyorum ve sikim tepki olarak sertleşiyor, vücudum çıplaklığının görüntüsüne tahmin edilebilir bir hızla tepki veriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi mutlu musun?" Pantolonun belindeki büzgüyü çekiştiriyor, ayak bileklerine kadar düşmesini engellemek için sıkıca bağlıyor ve karanlık ruh halime rağmen, kıyafetlerimin içinde ne kadar sevimli göründüğünü düşünmeden edemiyorum.

Anton'un kot pantolonu ve tişörtü ona büyük geldiyse, benim eşofman altım ve flanel tişörtüm de büyük geldi. Arkadaşımdan birkaç santimetre daha uzun ve genişim ve bu kıyafetlerin üzerimde bol durması gerekiyor. Genç doktorum yetişkin kıyafetleri deneyen bir çocuk gibi görünüyor; küçük çıplak ayakları ve dağınık saçları bu izlenimi daha da güçlendiriyor.

Kendime engel olamayarak öne doğru hızlı bir adım atıyorum, bileğini kavrıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, kalçalarını kendime doğru çekerken vücudundaki öfkeli sertliği görmezden geliyorum. Boştaki elimle nemli topuzunu avucumun içine alıp başını geriye yatırıyorum ve sonra başımı eğip onu öpüyorum.

Ağzı tatlı ve hafif naneli, sanki dişlerini yeni fırçalamış gibi. Dudakları ürkek bir solukla ayrılıyor ve sıcak nefesini içime çekiyorum, onunla ilgili her şeye sahip olmak istediğim gibi havasına da sahip oluyorum. Bedenini ve zihnini, öfkesini ve neşesini istiyorum. Ve en önemlisi, bana asla veremeyeceği tek şeyi, sevgisini istiyorum.

Dilim ağzını işgal ediyor, ıslak, ipeksi derinlikleri okşuyor ve parmakları ceketin altından yanlarıma giriyor, tırnakları gömleğimin pamuklu tabakasını keskin bir şekilde deliyor. Acının küçük ısırığı sinir uçlarımı sarsıyor, sikime daha fazla kan gönderiyor ve taşaklarım geriliyor, onu becerme dürtüsü o kadar yoğun ki neredeyse onu yatağa yuvarlayıp o gülünç derecede bol eşofman altını indireceğim. Sadece adamlarımın aşağıda beklediğini bilmek beni bunu yapmaktan alıkoyuyor.

Onu iki dakikalık bir şipşak için çok fazla istiyorum.

İnsanüstü bir çabayla onu bırakıyorum ve sert bir şekilde nefes alarak geri çekiliyorum. Sara da benim hissettiğim gibi bakıyor, gözleri ağırlaşmış ve yüzü kızarmış bir şekilde şaşkınca nefes alıyor.

"Yumurtalar soğumadan aşağı in," diyorum gergin bir sesle, pantolonumdaki acı veren basıncı ayarlamak için kotumun fermuarını açıyorum. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Ben konuşmamı bitirmeden dönüp kaçıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, derin nefesler alıp Sibirya kışlarını düşünerek ereksiyonumun geçmesini sağlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Sara

AŞAĞI INDIĞIMDE, PETER'IN TAKIM ARKADAŞLARI ÇOKTAN
Dikdörtgen ahşap masanın ortasında duran büyük tavaya gözlerini dikmiş, özlemle bakıyorlar. İçlerinden biri -siyah giyinmiş, omuz hizasında saçları ve kalın siyah sakalı olan- ben yaklaşırken başını kaldırıyor.

"Peter nerede?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Rus aksanı Peter'ınkinden sadece biraz daha belirgindir. "Yemek soğuyor."

"Geliyor," diyorum, sakallı adamın kaşları yukarı kalkarken yanaklarımdaki sıcaklık daha da artıyor. Muhtemelen yukarıda ne olduğunu, titreyen iç halimden değilse bile şişmiş dudaklarımdan anlayabilirdi. Merdivenlerden inerken dizlerim titriyordu ve Peter'ın gömleği bol ve kalın olduğu için meme uçlarımın sert noktalarını gizlediği için minnettarım.

Eğer beni kaçıran kişi beni becermeyi seçseydi, hayır diyemezdim ve bu bilgi içimi yakıcı bir utançla dolduruyor.

Uzun boylu, kahverengi saçlı bir adam yumuşak bir gülümsemeyle, "Anton, kabalık ediyorsun," diyor. Suikastçılarla ilgili bir aksiyon filminden fırlamış gibi duran sakallı meslektaşının aksine, bu adam bir hukuk bürosuna yakışırdı. Kısa kahverengi saçları modaya uygun şekilde kesilmiş, yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş ve ince çizgili düğmeli gömleğinin ve gri pantolonunun özel yapım olduğuna yüz dolarına bahse girerim. Sadece soğuk yeşil gözleri bu düzgünlüğü bozuyor.

Kurumsal bir imaj; sert ve duygusuzlar, dudaklarını büken gülümsemeden etkilenmemişler.

"Kendini tanıtmayı unuttun," diye devam ediyor iyi giyimli adam, Anton'la da benzer şekilde hafif bir aksanla konuşarak. Bana dönerek sakallı arkadaşını işaret ediyor ve "Sara, Anton Rezov'la tanış. Eski işimizde motoru olan şeyi uçururdu, şimdi de ara sıra işe yarıyor. Ben de Yan Ivanov. Bu da kardeşim Ilya."

Dikkatimi üçüncü adama, Yan'ın kardeşine çeviriyorum ve daha önce benimle konuşan, buranın neden iyi bir sığınak olduğunu açıklayan kişi olduğunu fark ediyorum. İçlerinde en korkuncu o gibi görünüyor; kalın vücut geliştiriciye benzeyen gövdesi, dövmelerle kaplı tıraşlı kafatası ve bana bir gorili düşündüren büyük çenesiyle. Ama bana gülümsediğinde, yeşil gözlerinin köşeleri kırışıyor ve yüz hatlarının sertliğini yumuşatıyor.

"Memnun oldum, Dr. Cobakis," diyor biraz daha kalın bir aksanla ve bana bir sandalye çekmek için ayağa kalkıyor.

"Teşekkür ederim. Ben de memnun oldum," diyorum sandalyeye otururken. Bu adamların her birinden nefret etmem gerekirdi - ne de olsa kaçırılmamın ve kocamın öldürülmesinin suç ortaklarıydılar - ama Rus'un içten gülümsemesi ve bana saygılı bir şekilde hitap etmesindeki bir şey öfkemi ona yöneltmemi imkânsız kılıyor.

Tüm bunları şu anda merdivenlerden inmekte olan, yakışıklı yüzü karanlık ve kapalı adama saklayacağım.

Peter masaya ulaşıp yanıma oturduğunda Anton keyifle, "Nihayet," diyor. Anton masanın ortasındaki tavaya uzanarak omletten bir parça kesiyor ve tabağına koyuyor. "Yemek için çok hazırım."

"Keyfine bak." Peter'ın sesi, Anton'un kafasını aşmış gibi görünen bir alaycılıkla dolu. Ivanov kardeşler daha iyi sofra adabı sergiliyor, Peter önce benim tabağıma sonra da kendi tabağına bir porsiyon koyup kalanı bölüşene kadar bekliyorlar.

Sessizce yiyoruz, omleti birkaç dakika içinde bitiriyoruz ve sonra Peter kalkıp birkaç portakal dilimliyor. "Tatlı?" diye soruyor ve çocuklar hevesle teklifin üzerine atlıyorlar. Ben bir şey söylemiyorum ama Peter yine de bana içinde dilimlenmiş portakal olan bir kase getiriyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce. Bu berbat durumda bile, çocukluğumdan beri bana öğretilen nezaket kurallarını çiğnemek zor. Kaseye uzanıp bir dilim portakal çıkarıyorum ve ısırıyorum, tatlının tadını çıkarıyorum,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ferahlatıcı sululuk. Her şeyden önce kan şekerim düşmüş olmalı, çünkü şimdi yemek yediğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum, umutsuzluğun boş hissi düşünmeme izin verecek kadar dağılıyor.

Evet, ilk bakışta durumum pek de iyi değil. Uçarken, bu dağın yakın çevresinde medeniyete benzeyen hiçbir şey görmedim, sadece uçurumlar ve sık ormanlar, yakındaki bazı dağ zirvelerini hala kar kaplıyor. Dört suikastçıdan kaçmayı başarsam bile, buradan yürüyerek çıkmak kolay olmayacak. Hayatımda tam olarak bir kez kampa gittim ve vahşi doğa uzmanı olmaktan çok uzağım. Yakınlarda bir çiftliğe ya da köye ulaşsam bile, tek kelime İngilizce bilmeyen insanlara durumumu anlatma zorluğuyla karşı karşıya kalacağım.

Ancak, olabileceği kadar umutsuz değil. Görünüşe göre Peter yakında ailemle iletişime geçmeme izin verecek ve yerimi onlara ve dolayısıyla FBI'a bildirme şansım var. Ayrıca, bağlı ya da başka bir şekilde kısıtlanmış değilim. Söyleyebileceğim kadarıyla, evin etrafında dolaşma özgürlüğüm var, bu da kaçma olasılığımı artırıyor. Eğer akıllı ve dikkatli olursam, dağ yürüyüşümün birkaç gün sürmesi ihtimaline karşı biraz su ve erzak bile çalabilirim.

Her şey bitmiş değil. Öyle ya da böyle, hatamı düzeltip eve döneceğim.

Bu arada, aptalca bir şey yaparak işleri daha da kötüleştirmediğimden emin olmalıyım... beni esir alan kişiye aşık olmak gibi.

KAHVALTIDAN SONRA YATAK ODASINA ÇIKTIM VE HEMEN UYKUYA DALDIM,

Yemek komasıyla birleşen saat değişikliği, uçaktaki uzun uykuma rağmen beni uykulu yapıyor. Helikopterin çalıştığını duyduğumda uyanıyorum ve dev pencereden evin yanındaki helikopter pistinden havalandığını görüyorum.

Erzak koşusu mu? Bir iş görevi mi? Hiçbir fikrim yok, ama Peter helikopterle gittiyse, bu sadece iyi bir şey olabilir.

Ne yazık ki, birkaç dakika sonra aşağı indiğimde onu aşağıda görüyorum, tamamen uyanmak için yüzüme biraz su sıçratmıştım. Mutfak tezgahının arkasındaki bar taburesinde oturmuş, dizüstü bilgisayar ekranındaki bir şeye kaşlarını çatmış bakıyor. Yaklaştığımda kulağında kulaklıklar görüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bilgisayarda bir şeyler dinliyor.

Beni fark edince kulaklıkları çıkardı ve klavyedeki bir düğmeye bastı - muhtemelen dinlediği şeyi duraklatmak için.

"Bu ailemin evinden gelen kamera görüntüsü mü?" diye soruyorum ve Peter başını sallayınca kalp atışlarım hızlanıyor.

"Evet. FBI onları ziyaret etti." İfadesi dikkatle nötr.

"Ve?" bar taburesine oturuyorum, omuzlarım geriliyor. "Onlara ne söylediler?"

"Bu... ilginç." Peter yüzünü bana dönerken gözleri parlıyor. "Görünüşe göre ailene anlattığımız hikâye Federallerin şüpheleriyle örtüşüyor."

Ona bakıyorum, nabzım daha da hızlanıyor. "Seninle gönüllü olarak gittiğimi mi düşünüyorlar?"

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Bu varsayımla ediyorlar gibi görünüyor, özellikle de ailen onlara telefon konuşmandan bahsettiğine göre. Ama bence Ryson daha önce de benimle olan ilişkinden şüphelenmişti, muhtemelen Karen'a soyunma odasında benden bahsetmediğin için."

Ellerim kucağımda birbirine düğümleniyor. Bu hem iyi hem de kötü. FBI'ın en çok arananlardan biriyle işbirliği yaptığımı düşünmesini istemiyorum ama aynı zamanda rahatladım da. Bu, ailemin kaçırıldığıma inanmasından çok daha iyi. "Peki ailem nasıl tepki verdi? Endişelendiler mi? Kızgın mısın? Babam-"

"İyi karşıladılar." Peter'ın çenesindeki sert çizgi biraz yumuşuyor. "Belli ki kötü biriyle ilişkiniz olduğu için şok olmuşlar ve rahatsız olmuşlar ama Ryson kim olduğum ve neden peşimde oldukları konusunda çok ketum davrandı. Sanırım hikâyenin medyaya sızmasından endişe ediyor."

Bu mantıklı. FBI, CIA ya da mafyanın kocamın peşinde olduğu yalanını uyduran her kimse, Daryevo'da gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarmak istemezler. Eğer Peter ailesinin katledilmesine yol açan hata konusunda haklıysa, ilgili taraflar gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için canla başla mücadele edeceklerdir.

Kamuoyu masum sivillerin katledilmesini hoş karşılamama eğilimindedir.

"Yani babam iyi mi?" Peter'ın telefonundaki dehşet verici fotoğrafları bir kenara iterek bastırıyorum. "Hasta falan görünmüyordu değil mi?"

"Annen de baban da gayet sağlıklı görünüyordu." Avuçları sıkıca kenetlenmiş ellerimi kapatırken Peter'ın ifadesi daha da ısınıyor. "Olacaklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tamam, ptichka. Onlar da senin gibi güçlüler. Ve yakında onlarla iletişime geçebileceksin. Anton ve Yan az önce erzak almaya gittiler ve döndüklerinde güvenli bir bağlantı kurmak için gereken her şeye sahip olacağız. Ailenle konuşacaksın, onları rahatlatacaksın ve her şey yoluna girecek." Ellerimi nazikçe sıkıyor. "Her şey yoluna girecek."

Ellerimi çekiyorum, gözlerim aniden bastıran duygularla karıncalanıyor. İşte bu, tam burada, işleri bu kadar kafa karıştırıcı yapan şey. Sizi kaçıran bir adamın ailenizi önemsememesi, hele hele duygularınızı hiç umursamaması gerekir. Peter'ın bana yaptıkları, bana yaptığı her *şey*

-Bunlar zalim, bencil bir canavarın eylemleridir, yine de yanımdayken, bana böyle bakarken, beni sevdiğine, kendi garip, güçlü yöntemiyle beni mutlu etmek istediğine inanmak kolaydır.

Bu tehlikeli düşünceyi bir kenara iterek, asi duygularımı dizginliyor ve elimdeki konuya odaklanıyorum. "Ama FBI tam olarak ne dedi? Peki ailem onlara anlattıklarına nasıl tepki verdi? Bir sürü soruları olmalı-"

"Söylediler ama Ryson'ın onlara söylediği tek şey, sizinle birlikte olan adamı aradıkları ve nedenini açıklayamayacakları. Çoğunlukla, o ve diğer ajanlar ailenizi sorguladı, telefon görüşmenizin ayrıntıları, son birkaç ay içinde olağandışı bir şey yapıp yapmadığınız veya söyleyip söylemediğiniz, ev satışını neden durdurduğunuz vb. hakkında onları sondajladılar."

"Doğru." Çünkü artık benden şüpheleniyorlar. Kocamın katiliyle bir ilişkim olduğunu düşünüyorlar - ki bir bakıma öyle. İstemeyerek bir ilişki tabii, ama bu gerçekleri değiştirmez. İstediğim zaman FBI'a gidebilir, durumu açıklayabilir ve beni korumalarını isteyebilirdim ama bunun yerine, ölümcül sapığımla tek başıma başa çıkmanın ailem için daha güvenli olacağına kendimi ikna ettim. Ve kim bilir? Belki de haklıydım. Yetkililerin Peter'ın listesindeki diğer kişileri korumadaki yetersizliği göz önüne alındığında, ortadan kaybolmaya çalışsaydık beni *ve* ailemi bulabilirdi. Ve o zaman daha fazla insan zarar görebilirdi - ailem değilse bile, bizi korumakla görevli ajanlar.

George'a göz kulak olan üç kafalarına kurşun sıkıldı.

"Videoyu kendim izleyebilir miyim?" Korkunç hatırayı bir kenara iterek soruyorum ve Peter başını sallıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer istersen. Bugün ilerleyen saatlerde senin için televizyonu ayarlarım." Oturma odasında asılı duran büyük düz ekrana doğru el sallıyor. "Bu arada, bazı işlerimi halletmem gerekiyor, o yüzden etrafta dolaşmaktan ve keşfetmekten çekinmeyin."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, bu kadar kolay olabileceğine inanamıyorum. "Tamam, yapacağım," diyorum heyecanımı gizlemeye çalışarak.

Kendi başıma keşfetmeme izin verilirse, bugünden itibaren kaçabilirim.

Çıplak ayaklarımı hatırlayarak aşağı bakıyorum ve ayak parmaklarımı oynatıyorum. "Sence ödünç ayakkabı alabilir miyim?" Elimden geldiğince kayıtsızca soruyorum.

"Yan bugün sana her şeyi alıyor ama şimdilik benim spor ayakkabılarımı giymeyi deneyebilirsin. Yeterince sıkı bağlarsan düşmezler."

"Tamam, bunu deneyeceğim, teşekkürler." Bar taburesinden kayarak iniyorum ve keşfe devam etmek için aceleyle merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Oh, ve Sara?" Neredeyse merdivenin yanındayken Peter sesleniyor. Ona bakmak için döndüğümde, "Dışarı çıkarsan, İlya'yı da yanına al. Bölgeyi bilmiyorsun ve her yerde uçurumlar var. Düşmek istemezsin."

Ve benim sönen heyecanıma aldırmadan dizüstü bilgisayarı açtı, dikkatini bir kez daha ekrana verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Sara

PETER'IN DIZLERIME KADAR INEN KALIN SWEATSHIRT'ÜNE SARINMIŞTIM,
ve ayaklarım Peter'ın dev spor ayakkabılarının içinde kayarken, Ilya yanımda, ormanda dikkatlice ilerliyorum. Benimle konuşuyor, yerel bitki örtüsü hakkında bir şeyler anlatıyor ama ben sadece yarım yamalak dinliyorum, batıda gördüğüm patikaya giden yolu ezberlemeye odaklanıyorum. Bir aracın geçebileceği kadar geniş ve dağdan aşağı iniyor gibi görünüyor.

"-ama heyelan tarafından engellendi," diye gürlüyor Ilya ve bana yararlı bir şey söylediğini fark ederek dikkat kesiliyorum.

"Toprak kayması mı?"

Tıraşlı kafası sallanıyor. "Evet, depremden. Burada büyük bir etkisi oldu, bu dağı tamamen değiştirdi."

"Nasıl değiştirdin?" Sweatshirt'ü vücuduma yaklaştırmak için kendime sarılarak soruyorum. Ağaçların arasında hava eve göre daha az rüzgârlı ama yüksekte olduğumuz için hava hâlâ soğuk. Neredeyse bir saattir evin etrafında geniş daireler çizerek yürüyoruz ve ben içeri, sıcak yere dönmeye hazırım.

Rus suikastçı peşimdeyken bugün zaten kaçamayacağım ve kaçtığımda da düzgün giyindiğimden emin olmam gerekecek.

"Yolu kapatmak dışında mı demek istiyorsun?" Ilya soruyor ve ben kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. Umarım az önce gördüğüm izi kastetmiyordur. Şimdiye kadar gördüğüm tek

yola benzeyen bir şey fark ettim. Eğer yol kapalıysa, ormandan aşağıya doğru yürümem gerekecek ki bu çok daha zor bir teklif.

Ilya duruyor ve altımızdaki gölün karşı tarafındaki bir uçurumu işaret ediyor. "Şunu görüyor musun? Daha önce kademeli bir eğimdi. Bu dağda da bunun gibi çok var. Çok tehlikeli. Orman bu uçurumların bazılarının kenarına kadar uzanıyor, bu yüzden nereye gittiğinize bakmazsanız..."

"Doğru. Tehlikeli. Anladım." Bu sadece kaçmaya çalışmadan önce iyi hazırlanmam gerektiğine dair inancımı pekiştiriyor. İsteyeceğim son şey bir uçurumdan düşmek. Bölgeyi tanımak, biraz daha keşfetmek için birkaç gün ayırmam gerekecek, böylece nereye gittiğimi bilebilirim. Belki bu bölge hakkında daha fazla bilgi edinir ve en yakın yerleşim yerinin hangisi olduğunu ya da ABD Büyükelçiliği'ni hangi yerden arayabileceğimi öğrenirim.

Her iki durumda da kaçışım konusunda akıllı davranmalıyım ki sahip olduğum azıcık özgürlüğü de kaybetmeyeyim.

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE, BEN TITRIYORDUM VE

Kulaklarım buz sarkıtları gibi. Peter ortalıkta görünmüyor, ben de yukarı çıkıp kendime sıcak bir banyo yapıyorum, bunun beni ısıtacağını düşünüyorum.

Uzun beyaz küvet alışılmadık bir şekle : kare ve dar ama derin, içinde yerleşik bir basamak var. Evdeki oval küvetimde olduğu gibi içine uzanamıyorum ama basamağa oturup suyun boynuma kadar beni örtmesini sağlayabiliyorum. Aslında böylesinin daha rahat olduğuna karar veriyorum, suyun sıcaklığı sızarken gözlerimi kapatıyorum, üşümeyi ve kaslarımdaki gerginliği kovalıyorum. Şu anki durumumu rahatlamış olarak tanımlayacak kadar ileri gitmezdim ama kesinlikle daha iyi hissediyorum.

Kendi isteğim dışında burada olmasaydım, bunu neredeyse bir tatil olarak değerlendirirdim.

"Japon küvetini beğendin mi?" diye mırıldanıyor arkamdan tanıdık, derin bir ses ve güçlü eller omuzlarıma inip kaygan tenime masaj yaparken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Anında nabzım fırlıyor, rahatlamışlık hissi yerini Peter'ın varlığında her zaman yaşadığım öfke, özlem ve korkunun kafa karıştırıcı karışımına bırakıyor.

Arkamı dönüp kollarımı gövdemin etrafına sarıyorum ve onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. Beni yüzlerce kez çıplak gördü, ama ben hala

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu samimiyet, hala her şeyin *yanlışlığının* farkında. Çünkü eğer ilişkimiz daha önce çarpıksa, şimdi sapığımın -ilk buluşmamızda beni sudan geçiren adamın- beni esir alması iki kat daha çarpık.

Tamamen onun gücündeyim ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Uzun küvetin yanında duruyor, güneşten bronzlaşmış iri ellerini porselen kenarlara dayamış. Termal gömleğinin kolları kıvrılmış ve sol kolunu süsleyen dövmeler ortaya çıkmış. Mürekkep bilekten omzuna kadar uzanıyor, karmaşık tasarımlar iyi tanımlanmış kaslarının her dalgalanmasıyla esniyor. Kalın siyah saçları, sanki az önce parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınıktır ve sert çenesi kirli sakalın gölgesinde kalmıştır.

Her türden tehlikeli görünüyor ve o kadar tavizsiz bir erkek ki içim daralıyor. Seksi, Peter Sokolov'u tanımlamak için çok zayıf bir kelime; sahip olduğu şey saf hayvani manyetizma, içimde rahatsız edici derecede ilkel bir şeye hitap eden ham, sert erkeksi bir çekicilik.

Çaba sarf ederek bu düşüncenin zihnimdeki kapısını kapatıyorum ve küvetin izin verdiği kadar geriye çekiliyorum. "Lütfen git buradan. Banyo yapıyorum."

"Bunu görebiliyorum." Bakışları yüzüme dönmeden önce vücudumda geziniyor, metalik gözleri açlıktan kararmış. "Ne olmuş yani?"

"O yüzden beni yalnız bırak." Bakışlarını irkilmeden tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Tabii mahremiyet mahkûmlarınızın izin verdiği bir şey değilse?"

Gözleri kısılıyor, parmakları küvetin kenarında sıkılaşıyor. İpek gibi, "M*ahkûmlarımın* pek çok şeye izni yoktur, buna banyo da dâhildir. Ancak *kadınım*, basit bir gerçeği anladığı sürece istediğini yapabilir."

"Neymiş o?"

"O benim." Geri adım atıyor ve ben cevap veremeden gömleğini başından çekip çoraplarını çıkarmadan önce yere bırakıyor. Sonra kemerini çözdü ve kot pantolonunun fermuarını açtı.

Nefesimi içime çekiyorum, kollarım göğüslerimin etrafında sıkılıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Kot pantolonunu indirip içinden çıkıyor, sonra aynı şeyi külotu için de yapıyor ve çıkıntılı karnına doğru kıvrılan kalın, sert bir siki ortaya çıkarıyor. Bacaklarımın arasında istenmeyen bir sıcaklık toplanırken bile bu manzara beni adrenalinle dolduruyor.

Bunu onunla yapamam. Bir daha olmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seninle seks yapmayacağım." Ayağa kalktığımda küvetin kenarından su akıyor, artık beni çıplak görmesini umursamıyorum.

Dışarı çıkmalıyım, uzaklaşmalıyım.

Peter bacağımı kenarın üzerinden sallayamadan kolumu yakalıyor ve sonra küvete giriyor, beni suya geri çekerken büyük vücudu küçük kare alanda beni sıkıştırıyor. Ağırlığının etkisiyle kenardan daha fazla su akıyor ve kendimi Peter'ın kucağında, sırtımı göğsüne dayamış ve ereksiyonu kıç yanaklarımın arasına yerleşmiş halde bulduğumda nefes nefese kalıyorum. Panikle debelenmeye başlıyorum ve o da bir kolunu göğüs kafesime dolayarak beni yerimde tutuyor.

"Oh, ptichka..." Sesi kulağımda hafifçe alaycı. "Seks hakkında kim bir şey söyledi?"

Dişleri kulak mememi sıyırıyor ve boştaki eli göğsümü kavrıyor, başparmağı sert, ağrıyan meme ucumu sahiplenici bir şekilde okşuyor. Donup kalıyorum, kalbim kaburgalarıma çarparken kolunun kaslı bandına tutunuyorum. Ondan korktuğum kadar kendi tepkimden, bedenimin onun dokunuşuyla eriyip yumuşamasından korkmuyorum. Ve bu dokunuştan çok daha fazlası. Peter'ın siki kıç yanaklarımın arasında çelik bir direk gibi, taşakları seksime baskı yapıyor ve dili kulağımı işgal ederken başparmağı meme ucuma işkence ediyor, beni çaresiz bir zevkle titretiyor.

Kelimenin tam anlamıyla seks yapmıyor olabiliriz, ancak net etkisi aynı derecede yıkıcıdır.

"Peter, lütfen..." Mücadeleye devam ediyorum, önemli olan şeyi gözden kaçırmadan önce çaresizce uzaklaşmaya çalışıyorum. Su vücutlarımızı kayganlaştırıyor, ben boş yere kolunu çekiştirirken tenin tene sürtünmesinin erotik hissini artırıyor. "Lütfen, dur."

"Neyi durdurayım?" Eli göğsümden ayrılıp daha aşağılara, kaslarımın sımsıkı sarıldığı, etimin onun dokunuşu için titreştiği ve acı çektiği yere giderken nefesi boynumu ısıtıyor. "Bunu mu" -kulağımın dış kabuğunu yalayarak tüylerimi diken diken ediyor- "yoksa bunu mu?" Nasırlı parmakları kıvrımlarımı ayırıp klitorisime bastırırken, orta parmağı içime dalıyor ve ilk boğuma kadar itiyor. Tırnaklarım ön koluna batıyor, iç kaslarım bu sığ giriş karşısında açgözlülükle kenetleniyor ve dudaklarımdan hafif bir inilti kaçarken kıkırdıyor. Ona *her* durdurmasını söylemek istiyorum ama parmakları daha da geriye, cinsel organımın ötesine doğru ilerlerken zihnim bomboş kalıyor. Oh, Tanrım, kesinlikle o-

Parmağı yanaklarımın arasındaki sıkı kas halkasını buluyor ve küçük açıklığa bastırıyor. "Ah, evet," diye mırıldanıyor, sesi karanlık ve günahkâr bir şekilde yumuşak, ben acı veren baskı karşısında gerilirken. "Belki de durmamı istediğin şey budur. Haksız mıyım, ptichka?" Anüsümdeki baskı, parmağı sıkıca kenetlenmiş eti ovarken hafifliyor, sanki ihlal girişimini yatıştırıyormuş gibi. "Burada bakire misin, aşkım?"

Sevgi sözcükleri kafamı en az vücuduma yayılan yabancı hisler kadar karıştırıyor. Neredeyse sempati gibi bir şey onun derin, mırıldanan sesini ısıtıyor, ancak içindeki şehveti de duyabiliyorum, karanlık sahiplenmeyle renklendirilmiş bir açlık. Bundan hoşlanıyor, bu işte benim ilkim olma ihtimali hoşuna gidiyor ve bu bilgi içimdeki gerilimi, çekirdeğimin derinliklerinde dolaşan hain ısıyı yoğunlaştırıyor. Bunu ilgi çekici bulmamalıyım, hiçbir şekilde istememeliyim, ama içimdeki sapkın merakı inkar edemiyorum. Bir noktada, George ve ben hala çıkarken, anal seks fikrini gündeme getirdim, ama George ilgisiz görünüyordu ve bir daha hiç tartışmadık.

Bu konuda bakireyim, ama bunu beni esir alan kişiye itiraf edersem, muhtemelen uzun süre bakire kalmayacağım.

İrademin dağılan parçalarını toplayarak, işkence eden elini tüm gücümle çekiyorum. "Sadece *dur*."

Peter beni şaşırtarak elini geri çekiyor ve diğer kolunu kaldırıyor. "Git o zaman." Sesi gergin. "Çık dışarı."

Bacaklarım titreyerek küvetten çıkıyorum. Banyodan aceleyle çıkarken ıslak ayaklarım serin fayansın üzerinde kayıyor, yolda bir havlu almak için zar zor duraklıyorum ve ancak yatak odasında, tamamen giyinmiş ve havluyu ıslak saçlarıma sarmış halde durduğumda kalbim çılgınca atmaya başlıyor.

Gitmeme izin verdi. Bu ertelemeye sevinmem gerekirdi ama kendimi garip bir şekilde huzursuz, birden fazla yönden hüsrana uğramış hissediyorum. İşkencecim bir kez daha sanki seçme şansım varmış gibi davranıyor, sanki bu hayır diyebileceğim normal bir ilişkiymiş gibi. Belki de diyebilirim, en azından bir süreliğine. Şimdiye kadar beni fiziksel olarak hiç zorlamadı. Ama kendimi kandırmıyorum. Bana ne isterse yapabilir ve eninde sonunda, ya daha ince zorlama biçimleriyle ya da kendi iradesizliğimle kendimi onun yatağında bulacağım.

Neredeyse beni zorlamasını tercih ederdim çünkü o zaman ben rol yapabilirdim.

Normal ve aklı başında olduğumu, hayatını mahveden adamı arzulamak yerine ondan nefret eden bir kadın olduğumu hayal edebilirim.

9

P*eter*

SARA ÖĞLE YEMEĞINE KADAR BENDEN KAÇIYOR, KI BU DA IYI BIR ŞEY. KENDIMI kontrol yıpranıyor, karanlık yüzeye tırmanıyor. Onu becermek istiyorum ve aynı zamanda ona boyun eğdirmek ve cezalandırmak, benim olduğunu anlamasını sağlamak istiyorum.

Ona ne yaparsa yapsın, onu uçurumun kenarına götürmek ve oraya getirmek istiyorum.

Sara'nın sandviçini hazırlamayı bitirdiğimde Ilya sessizce "Yapma dostum," diyor. O da yanımda kendi sandviçini hazırlıyor. "Her ne düşünüyorsan, pişman olacaksın."

Dişlerimi göstererek mizahsız bir gülümseme takınıyorum. "Gerçekten mi? Şimdi de lanet bir medyum mu oldun?"

"Hayır, ama doğru düşündüğünü sanmıyorum. O bunu hak etmiyor." Elindeki tereyağı bıçağını mayonez kavanozuna daldırdı. "En azından ona biraz zaman tanıyabilirsin."

Bıçağı alıp Ilya'nın soluk borusunu ezdiğimi hayal ediyorum. Boğazını kesmek için fazla kör, ama onu boğarak öldürmek için harika bir iş çıkarırdı. Neyse ki takım arkadaşım başka bir şey söylemiyor ve ben Sara'nın tabağıyla mutfaktan çıkıyorum.

Onu üst katta, boş misafir yatak odalarından birinde bir şifonyeri karıştırırken buluyorum. Sessizce kapı aralığında durup onu izliyorum.

çekmeceleri teker teker çekip kapatırken kıvrak, zarif vücudunun eğilip büküldüğünü görüyorum. Şifonyerde hiçbir şey yok ama Sara her çekmeceyi kontrol edene kadar durmuyor.

Ancak o zaman arkasını dönüyor ve irkilerek ayağa fırlıyor. "Peter." Elini göğsüne bastırdı, sanki kalbi yerinden çıkacakmış gibi patladı. "Seni orada görmedim." Kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf ederken bile sesi nefes nefese. "Sen ne-"

"Sana öğle yemeği getirdim." Elimde tabakla odaya girdim. "Acıkmışsındır diye düşündüm." Kanımdaki ateşin aksine ses tonum soğuk. Onu bu halde görmek, hala benim aşırı büyük kıyafetlerimi giymiş olması, onu duvara yaslayıp ikimizi de çiğ ve kanlar içinde bırakacak kadar sert bir şekilde becermek istememe neden oluyor.

Sanki içimde kaynayan şiddeti hissediyormuş gibi temkinli bir şekilde tabağı benden alıyor ve geri çekiliyor. Bunu yaparken endişeyle alt dudağını ısırıyor ve ben de kendimi aynı şeyi yaparken hayal ediyorum, o yumuşak ağzı sahiplenirken dişlerimle yumuşak pembe eti yırtıyorum, onu tadıyorum, beni canlı canlı kavuran şehveti tatmin edene kadar onu tüketiyorum.

"Yemek yemiyor musun?" diye soruyor temkinli bir şekilde, tabağı şifonyerin üzerine koyuyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Muhtemelen bakışlarımın yoğunluğuyla onu korkutuyorum ama elimde değil. Kendimi sınırdaki bir yırtıcı gibi hissediyorum, içimdeki açlık o kadar vahşi ve karanlık ki cinsel dürtü gibi basit bir şeye bile benzemiyor. Bu daha çok ona sahip olmak, onu isteğime boyun eğdirmek ve kaçmasına yardımcı olacak bir şeyler aramayı asla düşünemeyeceği kadar tamamen benim yapmak için zorlayıcı bir ihtiyaç.

"Yedim bile," diye cevap veriyorum ve sesim biraz sert çıksa da hissettiklerimin bir kısmını bile yansıtmıyor. Rasyonel olarak, Ilya'nın haklı olduğunu, Sara'ya benimle olan yeni hayatına alışması ve kabullenmesi için zaman vermem gerektiğini biliyorum, ama içimdeki her şey onu yakalamamı ve bana ihtiyacı olduğunu itiraf etmesini istiyor... her şeye rağmen, o da beni seviyor.

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum ama içimi acı dolu bir özlemle doldurmadan önce değil. Çünkü ondan en çok istediğim şey bu. Doyurulmamış şehvetin hayal kırıklığının, reddedilişinin acısının ötesinde, beni içten içe parçalayan ve içimdeki canavarı dürten o keskin, mantıksız özlem.

Sara'nın beni sevmesini istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Tamam. Teşekkürler." Bakışları benden tabağa ve sonra tekrar yüzüme kayıyor. "O zaman bitirdiğimde getiririm, değil mi?"

Bu benim gitmem için bir işaretti ama siktir et. Küvette olanlardan sonra benden rahatsız ve birdenbire buna sevindim. Sadist bir yanım onun kıvranmasını, sonunda o çizgiyi geçip sahte itirazlarına rağmen onu sahiplenip sahiplenmeyeceğimi merak etmesini istiyor.

"Her şey yolunda." Odanın ortasındaki yatağa doğru yürüyüp kenarına oturarak bacaklarımı bileklerimden çaprazlarken ses tonum abartılı bir şekilde hoş. "Bekleyebilirim."

Sara gözlerini kırpıştırır, sonra kendini toplar gibi olur. "Gerçekten mi? Orada öylece oturacak mısın? Masumlara işkence etmek gibi yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Öğleden sonraki programda bu var." Ona keskin bir gülümseme veriyorum. "Şimdilik sadece sen varsın."

Yüzü geriliyor ama tabağa uzanıp sandviçi alıyor. Isırıyor, çiğniyor ve çok hızlı bir şekilde yutuyor, sonra düz beyaz dişleriyle büyük bir parça daha koparıyor.

Üçüncü ısırıkta hızını daha da artırdığında "Boğulma," diye hafifçe tembihliyorum. "Elimizde bir doktor yok, biliyorsun. Sen hariç ama moraran sen olursan onun da pek faydası olmaz."

Sara'nın gözleri kısılıyor ama yavaşlamıyor. Sandviçin geri kalanını da aynı hızla mideye indiriyor, sonra boş tabağı alıp bana doğru itiyor. "Al bakalım. Bitirdim."

"Güzel. Şimdi onu buraya getir." Yanımdaki yatağı .

Çenesi kasılıyor; sonra beklenmedik bir şekilde tatlı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Oh, şuradaki tabağı ister misin?"

Kolunu geri savurmadan yarım saniye önce gözleri niyetini belli ediyor ve tabak tam arkamdaki duvara çarpıp binlerce parçaya ayrılırken eğiliyorum. Seramik parçaları etrafımdaki yatağa yağıyor ve ekmek kırıntılarıyla karışıyor.

Sara ne yaptığının farkına varmış gibi sola, kapıya doğru eğildi, gözleri bana tokat attıktan sonra takındığı aynı temkinli ifadeyle bana kilitlendi. O zaman onu affetmiştim, çünkü şok olduğunu ve bunaldığını biliyordum, ama buna daha fazla katlanmayacağım.

Sara beni kötü adam yapmak isterse, seve yaparım.

"Bunu temizleyeceksin." Ayağa kalkıp kollarımdaki kırık tabak parçalarını fırçalarken sesim buz gibi sert çıkıyor. "Bu oda yeniden tertemiz olacak, beni anlıyor musun?"

Bana bakıyor, bakışlarında kendini korumayla savaşan bir meydan okuma var. Sağduyusu ona geri çekilmesini ve dediğimi yapmasını söylüyor ama o kadar kolay pes etmek istemiyor. Yeterince eminim, çenesi yukarı kalkıyor. "Yoksa ne olur? Bana su işkencesi mi yapacaksın? Bıçakla tehdit mi edeceksin? Beni kaçıracak mısın? Bekle, bunların hepsini zaten yaptın."

Sözlerindeki kabadayılığa rağmen, ellerini eşofmanının ön cebine sokarken gözle görülür bir şekilde titriyor. Daha iyi bir adam olsaydım, bu noktada geri çekilir, bu küçük zaferi kazanmasına izin verirdim. Ama bugün öfkeli olan sadece o değil; içimdeki öfke yaşayan bir canavar gibi hissediyorum, karanlık ve güçlü, onun reddi ve ondan gerçekten istediğim şeyi asla elde edemeyeceğimi bilmemle besleniyor.

Eğer onun sevgisine sahip , nefretine razı olurum.

"Oh, ptichka..." Ona doğru geliyorum, içgüdüsel olarak kapıya doğru ilerlerken gözlerindeki korku parıltısının tadını çıkarıyorum. Daha bir adım bile atamadan önünde durup geri çekilmesini engelliyorum. Elimi kaldırarak saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve eğilip tatlı kokusunu içime çekerken başımı eğip kulağına mırıldanıyorum, "Benimle bu oyunları oynamamayı öğrenemedin mi?"

Yutkunduğunu duyuyorum ve ona bakmak için başımı kaldırdığımda göğsünün hızlı bir ritimle inip kalktığını görüyorum. Korkuyor Sara'm ve bunun iyi bir nedeni var.

Bugün ne kadar ileri gideceğimden ben bile emin değilim.

Dudakları sanki bir karşı çıkışta bulunacakmış gibi aralanıyor ve ben de başımı tekrar eğerek o yumuşak, titreyen ağzına içimde uyandırdığı tüm şiddetli açlıkla sahip oluyorum. Ellerim saçlarına kayarak başını sabit tutuyor ve kolları yukarı kalkıp ince parmakları bileklerime dolanarak onları çekmek için nafile bir çaba harcarken itiraz eden nefesini yutuyorum.

Her zamanki gibi çok lezzetli, ağzının içi ılık ıslak ipek gibi. Onu şifonyere yaslayıp ereksiyonumu düz karnına sürttüğümde ince vücudu bana doğru yükseliyor ve pelüş göğüsleri bana doğru bastırıyor, meme uçları sert küçük tepelere sıkışıyor. Nefes alışının hızlandığını duyabiliyorum ve elimi pantolonunun içine sokarsam, benim için kayganlaştığını, beni istediğini hissedeceğimi biliyorum.

En azından vücudu beni çekiyor.

Başımı kaldırıp geri çekilmek, onu oracıkta yutmak yerine serbest bırakmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Ama yapıyorum çünkü bu işi kesin olarak çözmeliyiz.

"Sana başka ne yapabileceğimi bilmek ister misin, ptichka?" Kelimelerim kısık ve boğuk çıkıyor, içimi yakıp kavuran şehvet ve öfkeyle kaplanıyor. "Beni çok zorlarsan ne olacağını bilmek ister misin?"

Sara'nın gözleri irileşiyor, nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyor ve ben tekrar yaklaşıyorum, ona bakarken narin yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "İçinde bulunduğun durumun gerçekliğini sana açıklamamı ister misin?" Devam ediyorum.

Tekrar yutkunuyor ve kollarımı kavrarken ellerindeki titremeyi hissediyorum. "Evet." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor ama ela bakışlarında hâlâ bir meydan okuma belirtisi var. "Evet, istiyorum."

Dudaklarım kıvrılıyor ve o gülümsemedeki karanlığı ben bile hissedebiliyorum. "Oh, ptichka, nereden başlamalıyım?"

10

Sara

YAKALANDIM. TUZAĞA DÜŞTÜM.

Peter'ın bakışlarını tutarken, hipnotik gümüş derinliklerden uzaklaşma dürtüsüne direnirken bile, gücümün yıprandığını, savaşma azmimin tükendiğini hissedebiliyorum. Kendimi hiç bu kadar onun tutsağı gibi hissetmemiştim, savunmasızlığımın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Bana zarar vermiyor, büyük avuç içleri yüzümü zarif bir nezaketle kavrıyor, ama o metalik gözler farklı bir hikaye anlatıyor.

İşkencecimin kaldım ve onun hiç merhameti yok.

"Temel şeylerden başlayalım," diye mırıldanıyor ve başını eğip dudaklarını alnımda gezdirdikten sonra başını kaldırıp tekrar bana bakarken gözlerimi kapatıyorum. Normal şartlar altında, bu şefkatli öpücük silahsızlandırıcı olurdu ama ellerini omuzlarıma indirip yumuşak bir sesle, "Eski hayatın artık yok Sara. Elimden geldiğince yaşamana izin verdim ama artık bitti. Bunu kabul etmek zorundasın. Ve bu geçiş senin için kolay da olabilir... zor da. Bu sana bağlı."

Nabzım şiddetle atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Örneğin bu gece ailenle yaptığın telefon görüşmesi." Gözleri karanlık bir şekilde parlarken bile elleri omuzlarımda nazikçe duruyor. "Bunun olması gerekmiyor, biliyorsun. Ne de eski ailenden herhangi biriyle daha fazla temas

Hayat. Ortadan kaybolabilirsin, temiz bir mola verebilirsin. Bu bazı açılardan daha iyi bile olabilir. Kaybettiklerini sürekli hatırlamazsan daha hızlı adapte olursun ve-"

"Hayır." Midem panik içinde kıvrılırken, yalvarırcasına gömleğini kavrarken, az önce yediğim sandviç geri gelmekle tehdit ederken, kelime ağzımdan fırlıyor. "Lütfen Peter, bunu yapma. Ailemle konuşmak zorundayım. Onları rahatlatmalıyım. Böyle endişelenmek için çok yaşlılar. Babamın kalbi buna dayanamaz, bunu biliyorsun."

Başını yana doğru eğiyor. "Öyle mi? Uçakta onlarla konuşmana izin verdim ve belki de bu bir hataydı. Seni kaçırdığımda, zorla götürdüğümde ısrar . Eğer durum buysa - eğer benim esirimsen ve başka bir şey değilsen
-Neden birileriyle görüşmene izin vererek risk alayım ki? Eğer sadece benim tutsağımsan, neden ailene güven vermek için zahmete ve masrafa gireyim ki?"

Ona bakıyorum, ellerim gevşekçe yanlarıma düşerken nefesim sığlaşıyor. Şimdi ne istediğini anlıyorum, benden her zaman ne istediğini.
-Ve bir kez daha itaat etmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

"Dedin ki-" Asitli yaşlar gözlerimin arkasını yakarken sesim kesiliyor. "Senin kadının olduğumu, beni sevdiğini söyledin. Yani ben sadece senin tutsağın değilim, değil mi?"

Peter'ın yüz ifadesi değişmez. "Bilmiyorum Sara. Bu sana bağlı." Omuzlarımı bırakıyor ve geri çekiliyor. "Temizlik yaparken bunu düşünmene izin vereceğim. Süpürge ve temizlik malzemeleri alt kattaki kilerde."

Ve dönerek odadan çıkar.

BEN BITIRENE KADAR MISAFIR ODASI TERTEMIZ OLUYOR, YATAK

Mükemmel bir şekilde hazırlanmış ve en ufak kırıntı ve kırık seramik parçalarından arındırılmış. Ev işleri hoşuma giden bir şey değil, kısmen mükemmeliyetçi eğilimlerim nedeniyle sonsuza kadar sürdüğü için, ancak sonuç genellikle iyi oluyor.

Başka bir hayatta olsaydım, iyi bir ev kadını olurdum.

Odanın temizliğinden memnun kaldığımda, süpürgeyi aşağı indiriyorum ve Peter'ı aramaya gidiyorum. Garip ama ültimatomundan sonra kendimi biraz daha sakin hissediyorum. Beni kaçırma tehdidinin başımın üzerinde asılı durduğu zamanki halimize geri döndük, ama şimdi her şey daha da basit.

Peter ne derse desin, ben onun esiriyim ve tek bir seçeneğim var.

Ben kaçana kadar ona uy ve istediğini ver.

Esirimi dışarıda, evin yakınındaki küçük bir açıklıkta Ilya ile dövüşürken buluyorum. Soğuk havaya rağmen, her iki adam da gömleksiz, geniş, kaslı gövdeleri açıklığın etrafında dönerken terden parlıyor, ara sıra birbirlerine yıldırım hızında bir vuruşla saldırıyorlar. Hareketleri bana dövüş sanatlarını hatırlatıyor, ancak belirli bir stil belirleyemiyorum. Her ne ise, vahşice güzel ve Peter, Ilya'nın savurduğu yumruğun altından sıyrılıp gözlerimle zar zor takip edebildiğim kadar hızlı hareket ederek öfkeli bir karşı saldırı başlattığında kendime rağmen büyülenmiş bir şekilde duruyorum.

Daha yeni ısınıyor olmalılar, çünkü bundan sonrası kesintisiz bir aksiyon bulanıklığı. Peter'ın Ilya'nın göğüs kafesine sert bir tekme indirdiğinden oldukça eminim ve Peter'ı Ilya'nın bir ayıyı düşürebilecek bir darbesini engellemek için ön kolunu kullanırken yakalıyorum. Bunun dışında dövüş o kadar hızlı ilerliyor ki, kimin kazanıp kaybettiğini anlamak bir yana, her bir hareketi ayırt bile edemiyorum. Tek gördüğüm iki güçlü erkek hayvan, kasları kıvrılıyor ve şiddet etraflarındaki havayı ısıtırken dalgalanıyor.

Yaklaşık bir dakika sonra durup birbirlerinden ayrılıyorlar, birbirlerinin etrafında dönerken nefes nefese kalıyorlar ve Ilya'nın elmacık kemiğinden kan damladığını görüyorum. Peter'ın üzerinde hiç kan göremiyorum, sanırım bu da onu bu çılgın raundun galibi yapıyor. Hiç şaşırmadım. Ilya bir tank gibi yapılı olsa da Peter'ın ölümcül zarafetinden yoksun, beni esir alan kişiyi bu kadar ölümcül yapan o kesin şey. Kel kafalı Rus'un da herkes kadar iyi öldürebileceğinden şüphem yok - o kocaman yumruğun iyi yerleştirilmiş tek bir darbesi muhtemelen bunu yapardı - ama Peter daha tehlikeli, daha acımasız geliyor.

Ölümüne bir dövüşte, paramı haftanın her günü Peter'a yatırırdım.

Adamları varlığımdan haberdar etmek için bir şeyler söylemeyi düşünüyorum ama bunu yapamadan Peter bana doğru bakıyor ve olduğu yerde duruyor. "Sara?"

"Evet." Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum. "Böldüğüm için özür dilerim ama acaba ailemin videolarını koyabilir misiniz?

Benim için şu televizyonu aç. Burada işin ne zaman biterse, yani aceleye gerek yok."

Daha önceki patlamamı telafi etmek için ekstra kibar davranıyorum. Gerçek şu ki, o videoları izlemek ve ailemin iyi olduğundan emin olmak için can atıyorum ama talepte bulunarak hiçbir şey kazanamayacağım. O misafir odasında öğrendiğim bir şey varsa o da Peter Sokolov'un bu berbat ilişkimizde hâlâ tüm gücü elinde tuttuğudur. Kaybedecek bir şeyim kalmadığını düşündüğümde bile, işkencecim bir zayıflık buluyor, beni doğrudan incitmeden manipüle etmenin bir yolunu buluyor - en azından fiziksel olarak.

Duygusal olarak beni on kez .

"Sorun değil," diyor Ilya ve dişlerindeki kanı ortaya çıkaran geniş bir sırıtış atıyor. "Sanırım bugünlük işimiz bitti."

Peter ona göz ucuyla bile bakmıyor; tüm dikkati bende. "Odayı temizledin mi?" diye soruyor, terden ıslanmış saçlarını geriye atarken. Kolunu indirirken kasları esniyor ve kendimi onun düz, çıkıntılı karnından akan ter damlacıklarına bakarken yakalıyorum.

Kes şunu, Sara. Seni kaçırana bakma.

Çaba sarf ederek bakışlarımı Peter'ın yüzüne geri getiriyorum. "Her şey tamam." Sözlerindeki açık tahrike rağmen sesimi sakin tutuyorum. "İstersen kontrol edebilirsin."

Bir saniye bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Tamam o zaman. Hadi gidelim."

Bana doğru geliyor ve Ilya, Peter'ın kolumu sahiplenici bir şekilde kavrayışına sırıtınca yüzüm kızarıyor. Mantıksız ama Peter'la paylaştıklarımız ikimiz arasında bir tür sır gibi özel hissettiriyor. Açıkçası, Peter'ın adamları patronlarıyla olan ilişkimin çarpık doğasının tamamen farkındalar - sonuçta beni takip etmesine ve kaçırmasına yardım ettiler - ama bir parçam hala beni bu şekilde gördüklerini bilmekten korkuyor. Belki de kirli çamaşırlarımı herkesin önünde sergilemekten hoşlanmadığım içindir, ama neredeyse Peter'ın kız arkadaşı olduğumu düşünmelerini tercih ederdim, burada kendi özgür irademle bulunuyorum.

Peter antrenman arkadaşını görmezden gelerek beni eve doğru götürüyor ve kolumdan tutmaya devam ediyor. Bana hâlâ kızgın, bunu hissedebiliyorum ve videolarla ilgili verdiği sözü yerine getirdiği için rahatlıyorum.

Şansımız varsa, adamlarının geri kalanı ikmalden dönene kadar, ailemle konuşmama izin verecek kadar sakinleşir.

Oturma odasına gittiğimizde kolumu bırakıyor ve doğruca dizüstü bilgisayarının başına geçiyor. İki dakika sonra videolar önümdeki büyük televizyon ekranında.

"Keyfini çıkarın," der ve merdivenlerden yukarı kaybolur.

O DÖNDÜĞÜNDE, KAYDIN YARISINA GELMIŞTIM. BU

Tıpkı Peter'ın bana söylediği gibi: FBI ajanları çoğunlukla ailemi sorguladı ve karşılığında sorularına cevap vermekten kaçındı. Hem annemin hem de babamın stresli ve üzgün olduklarını söyleyebilirim, ancak en azından grenli video yayınında ikisi de fiziksel olarak hasta görünmüyordu.

Peter üzerimde yeni bir kot pantolon ve uzun kollu bir gömlekle yanımdaki kanepeye otururken Ajan Ryson anneme, "Sara'nın evin satışını durdurmayı nasıl açıkladığını tekrar anlatsana," diyor. Ağır bir antrenmandan sonra duş almış olmalı, çünkü kanepeye uzanıp elimi tuttuğunda ve parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde hafif bir sabun kokusu alıyorum.

Bu küçük yakınlığa tepki vermemek ve videoya odaklanmaya devam etmek için her şeyimi vermem gerekiyor. Kısmen, çünkü nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum. Misafir odasında yaptığım ihlali affetmiş gibi görünmesine sevinmeli miyim? Yoksa bu kadar basit bir jestin, beni bu çıkmaza sokan aynı tehlikeli sıcaklık hissiyle göğsümün ağrımasına neden olmasına mı üzülmeliyim?

"Yani sana satışın gerçekten gerçekleştiğini hiç söylemedi mi?" Annem suşi yemeğindeki konuşmamızı neredeyse kelimesi kelimesine anlattıktan sonra Ryson bastırıyor. "Güney Afrika'dan bir paravan şirket evi asıl alıcılardan piyasa fiyatının iki katına satın aldıktan sonra nasıl olup da evinde kalabildiğini hiç açıklamadı mı?"

Annem ve babam sorular ve olası açıklamalarla karışık çılgınca inkârlara başlıyorlar ve annem onu oturmaya ve sakinleşmeye zorlamadan önce babamın yüzünün morarmasını midemde hastalıklı bir hisle izliyorum.

"İyi olacak," diyor Peter, derin sesi güven veriyor ve elini o kadar sert sıktığımı fark ediyorum ki parmaklarım uyuşuyor. Onun da canını yakıyor olmalıyım ama elini çekmiyor. Bütün öğleden sonra takındığı sert ifade kayboldu, gri gözleri bana sıcak bir ışıkla bakarken sessizce ekledi, "Videonun geri kalanını izledim ve sana söz veriyorum, o iyi."

Başımı sallıyorum, acınası bir şekilde güvence için minnettarım ve dikkatimi tekrar video yayınına veriyorum, ajanlar telefon görüşmemin konusuna geri döndüler ve annemi seyahatim hakkında konuşurken kullandığım tam kelimeler hakkında sorguya çekiyorlar. Başından beri FBI'a yalan söylediğimden şüphelendikleri açık, ancak beni sadece beyni yıkanmış biri olarak mı yoksa en başından beri Peter'ın suç ortağı olarak mı gördükleri konusunda hiçbir fikrim yok.

"Durum ne kadar kötü?" Video, FBI ajanları gittikten sonra babamın mutfakta ağlayan annemi teselli etmesiyle sona erdiğinde beni esir alan kişiye dönerek soruyorum. Peter'ın dediği gibi, ailem nispeten iyi olsa da, kalbime yanan iğneler saplanmış gibi hissediyorum.

Sorumu yanlış anlamış gibi davranmıyor. "Bu... iyi değil. Artık nereye bakacaklarını bildiklerine göre, gece kulübündeki buluşmamızdan başlayarak ilişkimize dair daha fazla kanıt ortaya çıkardılar. Ve tabii ki, sahip olduğum evde yaşadığın ve FBI sana yerimi tespit ettiklerini söylediğinde gıkını çıkarmadığın gerçeği de var. Bu ve ailene yapılan telefon görüşmesi arasında, işbirliği yapmamız için oldukça güçlü bir gerekçeleri var. Ayrıca-" Durdu.

"Bir de ne var?" Elimi çekip kucağımda sıkıca kavuşturuyorum. "Söyle bana."

Peter iç çekti. "Dosya dolabınızı karıştırmışlar ve kocanızın kazasından bir gün öncesine ait, sizin tarafınızdan imzalanmış ama kocanız tarafından imzalanmamış boşanma belgelerinizi bulmuşlar."

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, omurgamdan aşağı bir korku damlası süzülüyor. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Peter dizime rahatlatıcı bir el koyuyor. "Üzerinde çalıştıkları ana teori bu değil," diyor nazikçe, "ama kocanızın ölümüyle bir ilginiz olabileceği ihtimalini düşünüyorlar - ilişkimizin mutfağınızdaki ilk karşılaşmamızdan önceye dayanıyor olabileceği ihtimalini."

"Ne? Bu çok saçma!" Şoktan boğazım düğümlenerek ayağa fırladım. "Buna inanmaları mümkün değil. Bana işkence yaptığını, ilaç verdiğini ve bıçakla tehdit ettiğini biliyorlar. Bunu biliyorlar; sonrasını gördüler. Yoksa vücudumdaki uyuşturucuyu ve boynumdaki bıçak kesiğini benim uydurduğumu mu düşünüyorlar? Ya haftalarca sırtımı kaplayan çürükler? Nasıl olur da-"

"Bu sadece düşündükleri bir açı, ptichka." Peter ayağa kalkıyor ve buz gibi ellerimi büyük, sıcak avuçlarının arasına alıyor. Sert yakışıklı yüzünde neredeyse pişmanlık gibi bir şey var. Belki de ilk karşılaşmamızda bana yaptıkları için? Ancak bir sonraki anda yüz hatları yumuşuyor ve şöyle diyor: "Bu konuda stres yapma. Daha fazla araştırdıklarında gerçeği anlayacaklardır. Onların işi, ne kadar olasılık dışı olursa olsun, tüm olasılıkları değerlendirmektir ve ölen kocanızdan boşanmanın eşiğinde olmanız, onların tutunması gereken bir şeydir. Hiç polis dizisi izlemediniz mi? Eş her zaman baş şüphelidir, özellikle de evlilikte geçimsizlik olduğuna inanmak için bir neden varsa."

"Evlilik uyuşmazlığı mı?" Boğazımdan histerik bir kahkaha kaçıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu lanet olası bir cinayet gizemi değil." Ellerimi Peter'ın avuçlarından çekip geri çekiliyorum, göğsüm kabarıyor. "George'u *sen* öldürdün. Evime girdin, yerini öğrenmek için bana su verdin ve ilaç verdin, sonra da beynini dağıttın - en azından kazadan sonra ne kaldıysa. Yoksa o kazaya benim sebep olduğumu ve sonra da işi bitirmen için seni tuttuğumu mu düşünüyorlar?" Sesim bir oktav daha yükseliyor. "Yani, o kaza bir bakıma benim hatamdı ve sen de kiralık katil olarak insanları öldürüyorsun, yani belki de bir şeylerin peşindeler, belki de başından beri gizliden gizliye işbirliği içindeydik ve-"

"Kes şunu, Sara." Peter bana doğru yaklaşıyor ve bileğimden tutarak beni kendisine doğru çekiyor. Beni güçlü kollarıyla sarıp göğsüne çekene kadar o kadar üşüdüğümü fark etmiyorum, tepeden tırnağa titriyorum. Öfke ve şok beni bir kasırganın dalgaları gibi savuruyor ve Peter saçlarıma doğru mırıldanırken gözyaşlarımın acısına karşı gözlerimi kapatıyorum, "Her şey yoluna girecek, ptichka. Bunların hepsi geçecek. Ajanlar aptal değil; yakında gerçeği anlayacaklar. Sadece onlara zaman ver."

"Ne gerçeği?" Ellerimi bedenlerimizin arasına sıkıştırıp göğsüne bastırıyorum ve bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi açıyorum. İçim parçalanıyor gibi hissediyorum, öfke ve şok acı bir umutsuzluğa dönüşüyor. "Kocamın katiliyle haftalarca yattığım ve sonra onu FBI'ın geleceği konusunda uyararak kendimi kaçırdığım mı? Ya da söz konusu katile aşık olduğumu düşünmeleri için aileme yalan söylediğim mi?"

Peter'ın yüzü kararır. "Evet, o gerçek Sara. Benim kurbanım olduğun yer. Olmak istediğin şey bu, değil mi?" Beni bırakarak geri çekiliyor ve bedenim onun sıcaklığını ve ölümcül kucağının sağladığı rahatlığı kaybetmenin yasını tutuyor.

Çaba sarf ederek kendimi toparlıyorum. Hâlâ ailemi aramama izin vermesi için onu ikna etmem gerekirken, o tartışmaya geri dönemeyiz. "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Kastettiğim bu değildi. Aslında..." Duruyorum, sonra kendimi söylemeye zorluyorum. "Haklıydın. Daha önce, kendime yalan söylediğimi söylediğinde haklıydın. Seni uyardığımda ne yaptığımı biliyordum ve bu sadece seni ölü görmek istemediğim için değildi."

Çenesi bükülüyor ve parmak uçları sanki bana uzanmak üzereymiş gibi seğiriyor. "Ne diyorsun Sara?"

"Diyorum ki..." Bir nefes alıyorum ve kollarımı kendime doluyorum, uçmak üzereymişim gibi hissediyorum. Bunu onu manipüle etmek için yapıyor olsam da, söylediğim her şey gerçek ve bunları ortaya dökmek beni parçalıyor. "Ajanların suçu nereye attıkları konusunda tamamen yanlış olmadıklarını söylüyorum."

Peter'ın gözleri kısılır. "Sen neden bahsediyorsun? O piçin ölümüyle hiçbir alakan yok."

"Hayır, ama seninle yatıyordum, onun katiliyle." Gözyaşlarım yeniden gözlerimi yakarken sesim titriyor. "Ve FBI'a senden bahsetmedim. Şansım varken bile onların korumasını istemedim. İşte buradayız, bu berbat durumdayız ve hepsi benim hatam. Sanırım bir şekilde bunu istemiş olmalıyım, değil mi? Özgürlüğümü kaybetmeyi ve ne pahasına olursa olsun seninle olmayı? Bir seçimim vardı ve ben yanlış olanı yaptım. *Tüm* yanlış seçimleri yaptım ve bu yüzden FBI'ın koruyucu gözetiminde olmak yerine buradayım, normal bir hayat sürmek yerine *seninleyim*."

Ben konuşurken Peter'ın bakışlarındaki sert gümüş rengi koyulaşıyor ve sonra bana uzanıyor, bir kolu sırtıma dolanıyor, diğer eli saçlarımın arasından kayarak beni kendisine doğru çekiyor. "Ah, ptichka," diye mırıldanıyor kalın bir sesle ve yüzündeki vahşi açlık karşısında içim sıkılıyor. "Daha fazla yanılamazdın. Başka seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun? Gitmene izin verme şansım var mıydı sanıyorsun?"

Boğazım tanımlanamaz bir şeyle şişiyor, ellerim onun yanlarını kavramak için yukarı kalkarken gözlerimdeki yaşlar dökülmekle tehdit ediyor. "Yapmaz mıydın?"

"Hayır." Parmakları saçlarımı sıkarken gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. "Senin peşinden gelirdim. Dünya üzerinde seni benden saklayabilecekleri hiçbir yer yok. Sen benimsin Sara ve ne pahasına olursa olsun benim olarak kalacaksın. Seni elimde tutmak için ne yapmam gerektiğinin önemi yok." Başını eğdi ve ben

"Seni geri almak için kimi öldürmek zorunda kalırsam kalayım." diye fısıldarken nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum.

Kavrayışıyla ürperiyorum, dudakları dudaklarıma değerken göz kapaklarım kapanıyor. Söylediği şey dehşet verici, psikotik, yine de vücudum onun yakınlığıyla ağrıyor, sert aleti karnıma bastırırken seksim sıvı sıcaklığıyla doluyor. Sanki içimdeki sapkın bir parça bunu ondan istiyor, sanki onun saplantısının derinliklerinden zevk alıyor.

Tıpkı iğne boynuma battığında bir nebze de olsa rahatladığımı hissettiğim gibi.

Peter öpüşmeyi derinleştiriyor, dili ağzımı işgal ediyor ve ben de ona izin veriyorum. Ona izin veriyorum çünkü içimde yanan ateş karşı konulamayacak kadar güçlü. Kendime teslim olduğumu söylüyorum çünkü buna mecburum, çünkü ailemle yapacağım telefon görüşmesi söz konusu, ama içten içe gerçeği biliyorum.

İstediğim için teslim oluyorum.

Çünkü bazı açılardan benim hastalığım da onunki kadar ilerlemiş durumda.

11

Sara

PETER BENI YUKARI TAŞIYOR, BEN DE YÜZÜMÜ OMZUNA SAKLIYORUM.

Ilya aşağıdaki mutfağa girerken. Peter'ın meslektaşının bu çılgınlık hakkında ne düşündüğünü bilmek istemiyorum, hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Beni esir alan kişiye ruhumu açtım çünkü beni affetmesini istiyordum ama şimdi affettiğine göre kendimi ham ve kırık hissediyorum, utanç ve ihtiyaç, öfke ve arzu karmaşası içindeyim. Hissettiklerim için kendimden nefret ediyorum ve aynı zamanda kendimi ona yapışmaktan, onun beni istediği kadar onu istemekten alıkoyamıyorum.

Yatak odasına gittiğimizde beni yatağa yatırıp soyunmaya başlıyor, ben de yarı kapalı gözkapaklarımın arasından onu izliyorum. Tuhaf bir şekilde kendimde değilim, sanki hala uyuşturulmuş gibiyim, ama bunun sadece içimde uyandırdığı ihtiyaçtan, bedenimde uyandırdığı karanlık, güçlü arzudan kaynaklandığını biliyorum. Ona olan özlemim her şeyi tüketiyor, tüm mantığı ve sağduyuyu çalıyor. Beni tutmasını, bana dokunmasını, beni almasını ve bana sahip olmasını istiyorum. Onun karanlığını ve sapkın aşkını istiyorum ve en çok da *onu* istiyorum.

Beni ne kadar korkutsa da ondan her şeyi istiyorum.

Seni buna zorluyor. Akıl sağlığımın küçük bir sesi zihnime fısıldıyor ve bana bunu Peter'ın ailemle iletişimimi kesmemesi için yaptığımı, ona da aynı nedenle açıldığımı hatırlatıyor. İşkencecim çok anlayışlı; ona yalan söyleseydim ya da sahip olmadığım duygulara sahipmişim gibi davransaydım bunu anlardı. Gerçek, tüm patolojikliğiyle

Karmaşıklık, en iyi seçeneğimdi, ancak şimdi musluğu kapatamıyorum, çirkinliğini inkarın opak perdesiyle örtemiyorum.

Seçme şansımın olmadığı doğru ama bundan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Önce Peter'ın gömleği çıkıyor ve kot pantolonunun fermuarına uzandığında karnındaki kasların esnemesini nefesimi tutarak izliyorum. Bir savaşçının vücuduna sahip, zayıf ve sert, güçlü, açıkça tanımlanmış kasları ve sol kolunu omuzdan bileğe kadar kaplayan dövmeleri var. Sol kaşını ikiye bölen küçük yara izi gibi, gövdesindeki yara izlerinin çoğu solmuş, ancak karnındaki yara izi taze; birkaç hafta önce Meksika'daki işinde bıçaklandığı yer. Bu yara izleri onun ne yaptığını, ne *olduğunu* hatırlatıyor ve bir katille yattığım gerçeğini tekrar düşündüğümde kalbim daralıyor.

Kocamın katili.

Sana şantaj yapıyor.

Gerçek bu ve kot pantolonunu çıkarıp çıplak bir şekilde bana doğru geldiğinde, uzun, kalın siki göbeğine kadar kıvrıldığında bir şekilde daha iyi oluyor. Bu berbat bir şey, ama beni yakıp kavuran arzu değer verdiğim her şeye ihanet ederken, bu konuda bir seçeneğim olmasını istemiyorum. Bu şekilde, kendime bunu bir sebepten dolayı yaptığımı söyleyebiliyorum... tamamen kaybolmadığımı.

"Muhteşemsin amına koyayım," diye fısıldıyor kabaca, eğilerek ve ben gözlerimi kapatıyorum, beni soyarken metalik bakışlarındaki yoğunluğa dayanamıyorum. O kadar güçlü ama bir o kadar da nazik ellerinin hissi, kaybettiğim her şey için, o zalim ellerin benden aldığı her şey için kalbim kanarken bile vücudumun ihtiyaçla çarpmasına neden oluyor. Tuttuğum gözyaşları şakaklarımdan aşağı süzülüyor ve onları öpüp uzaklaştırırken ürperiyorum, dudakları nemli tenimde yumuşak ve sıcak.

Sonra dudaklarımı, ardından kulağımın arkasındaki hassas noktayı ve boğazımın hassas sütununu öpüyor. Ağzı göğüslerime inene kadar zaten çıplak olduğumu fark ediyorum, kafa karıştırıcı düşüncelerle savaşırken kıyafetlerimi çıkarmıştım. Dudakları meme ucuma yaklaşıyor, sıcak ve ıslak emiş beni yataktan kaldırıyor ve kalçalarım ona karşı titrerken ellerimi yumuşak, kalın saçlarına gömülmüş buluyorum, içimde büyüyen gerginlikten kurtulmaya çalışıyorum.

Durun. Lütfen durun.

Çaresiz çığlık zihnimde yankılanıyor ama seslendirmiyorum. Söyleyemiyorum. Dinlemeyeceği için değil, dinlerse buna dayanamayacağım için. Belki daha önce pes etmemiş olsaydım, daha kolay olurdu. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmeseydim, karşı koyacak iradeyi bulabilirdim. Ama biliyorum ve bedenim zihnimle boğuşuyor, tepkimi kontrol etme, ona her şeyimi verirken bile kendimi tutma çabalarımı baltalıyor.

Parmakları kıvrımlarımı ayırıp beni kaygan ve şişmiş bulduğunda, "Evet, işte bu," diye meme ucuma doğru nefes alıyor, o kadar tahrik olmuşum ki dayanamıyorum. "Sana sahip olmama izin ver, ptichka. Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver." Orta parmağı içime doğru iterken nasırlı başparmağı klitorisimi çevreliyor ve iç kaslarım parmağın etrafında kenetlenirken inliyorum, vücudum daha fazla istila için can atıyor.

Peter ikinci bir parmağını sokarak buna mecbur kalıyor ve meme ucumu emmeye devam ederken inilti soluk soluğa bir çığlığa dönüşüyor, ikili uyarım omurgamın kıvrılmasına ve kalbimin göğsümde dörtnala atmasına neden oluyor. Orgazma çok yakınım, bunu hissedebiliyorum ve gerilim nihayet doruğa ulaştığında o kadar sert boşalıyorum ki birkaç saniyeliğine nefesim kesiliyor. Peter'ın parmakları vücuduma girip çıktıkça, beni gerdikçe, beni gelecek olana hazırladıkça, tüm vücudum bunun rahatlığından titriyor, zevk patlaması ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Hâlâ orgazmın artçı şoklarının etkisindeyim, yukarı doğru hareket ediyor, parmaklarını benimkilerle birleştirip ellerimi omuzlarımın yanına sıkıştırırken dizleri kalçalarımı ayırıyor.

"Bana bak," diye kısık sesle emrediyor, ben de şaşkınlıkla itaat edip gözlerimi açarak onun yakıcı bakışlarıyla buluşuyorum. Ağırlığı beni yere bastırıyor, erkeksi kokusu burun deliklerimi doldururken, siki iç uyluğuma sürtünüyor, sert ve devasa kalınlıkta. Ellerim yatağa sabitlenmişken çaresizim, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve bunda sapkınca heyecan verici bir şey var, içimde kaynayan ihtiyaç kadar karanlık bir şey.

"Bana bunu istemediğini söyle." Sesi sert, ifadesi neredeyse şiddet dolu. "Bana yalan söyle, ben de durayım."

Bakışlarını üzerimde tutarken göğsüm sarsılıyor, ciğerlerim fazla mesai yapıyor. Bunu neden söylediğini bilmiyorum ama ne istediğimi biliyorum ve bunun ailemi arayabilmekle hiçbir ilgisi yok.

"Durma. Lütfen, durma."

Kelimeleri yüksek sesle mi söylüyorum, yoksa sadece ağzımdan mı çıkıyorum bilmiyorum ama Peter'ın burun delikleri alevleniyor, olağanüstü güzellikteki yüzü şiddetli bir açlıkla buruşuyor.

Parmakları benimkilerin arasında sıkılaşıyor, neredeyse ezici bir güce ulaşıyor ve başını eğip dudaklarımı sahiplenici bir öpücükle talep ederken gözlerim kapanıyor. Aynı anda, sikinin geniş başı bacaklarımın arasındaki kuytuya giriyor, kıvrımlarımın arasından kayarak ıslak, ağrıyan göbeğimin girişini buluyor.

Derin bir hamleyle içime giriyor, kalın boyu beni acının sınırına kadar geriyor ve dili ağzıma girip beni doldururken, beni yutarken, kokusu, tadı ve hissiyle beni çevrelerken nefesim dudakları tarafından yutuluyor. Sahiplenmesi sert, açlığı zar zor kontrol ediliyor ve sert, itici bir tempo belirlediğinde, içimdeki gerilim yeniden yükseliyor, yeni bir zirveye doğru tırmanıyor. Bu çok fazla, çok ezici ve bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, bir ölçü kontrolü yeniden kazanmaya ihtiyacım var, ama sahip olunacak bir şey yok.

Sadece Peter ve bizi tüketen şiddetli ihtiyaç var.

Kimin önce geldiğini ya da oraya birlikte gidip gitmediğimizi bilmiyorum. Tek bildiğim, kabarma üzerime yıkandığında, adımı inlettiği, siki içimde sarsılırken pelvisinin benimkine sürtündüğü. Zevk sonsuza dek sürecek gibi görünüyor, sinir uçlarımda cızırdıyor ve bittiğinde, benden yuvarlanıyor, ben yıkılıp ağlarken beni kollarında topluyor, her şeyin yoğunluğundan titriyor... ve beni yırtan suçluluk duygusu.

Bir kez daha, hayatımı mahveden adama teslim oldum.

Ancak daha sonra, gözyaşlarım dindiğinde ve Peter yavaşça sırtımı okşadığında, kanımın damarlarımda donmasına neden olan bir şey aklıma geliyor.

İkinci kez prezervatif kullanmadık.

12

Peter

SARA'NIN PREZERVATIFIN OLMADIĞINI FARK ETTIĞI ANI BILIYORUM. ONUN
Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve başını omzumdaki yerinden kaldırıyor, bakışlarımla karşılaştığında gözleri dehşetle irileşiyor.

"Biz yapmadık-"

"Biliyorum."

Bu ikinci kez oluyor -ilki onu çaldığım geceydi- ve her iki seferde de korumayı bilerek ihmal etmemiş olsam da üzgün olduğumu söyleyemem. Sara'nın çocuğumla birlikte büyüyeceği düşüncesi beni korkutmuyor ya da itmiyor; aslında göğsümü daha önce sadece bir kez tattığım yumuşak, sıcak bir ışıltıyla dolduruyor.

Pasha ile, oğlum.

Tanıdık bir sızı göğsümü deliyor, kaybın acısı her zamanki gibi keskin. Paşa'nın cesedinin görüntüsü, oyuncak arabayı kavrayan küçük yumruğu, bir suikastçının bıçağının acımasız hassasiyetiyle zihnime kazındı. Yıllar boyunca her sabah ilk ve her akşam son düşündüğüm şey bu oldu. Geceleri beni uyandıran bir kâbus ve gündüzleri bana eziyet eden bir hayaletti. Onun ve aynı katliamda öldürülen karım Tamila'nın intikamını almak benim yaşama sebebimdi ve Sara ile tanışana kadar hayatta yeni bir amaç bulmamıştım.

Onunla.

Benim küçük bülbülüm, o artık benim her şeyim.

Prezervatifle ilgili itirafım üzerine Sara daha da dehşete düşmüş görünüyor. Bir kâğıt mendil kaparak yatağa uzanıyor ve battaniyeyi göğsüne bastırmadan önce çılgınca bacaklarının arasını siliyor. Boğuk bir sesle "Beni hamile bırakmaya mı *çalışıyorsun*?" derken ela gözleri solgun yüzünde kocaman görünüyor.

"Hayır." Onu tekrar becermek için ayartılmadan önce kalkıyorum. Vücudum orgazm sonrası rahatlamayla uğuldasa bile Sara'nın hamile olduğu fikri beni yeniden sertleştiriyor ve akşam yemeğinden önce cevaplamam gereken bazı acil e-postalar var. "Bir anda oldu. Çok fazla düşünmeye gerek yoktu. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, ayın bu zamanında senin için pek olası değil. Değil mi?"

Sara başını sallıyor, ama battaniyeye ölümüne sarılmaktan vazgeçmiyor. "Olası değil ama imkânsız da değil," diyor biraz daha sakin bir tonda. "Pek çok şey bir kadının döngüsünü bozabilir, bu yüzden sadece takvime dayanarak bunun güvenli olduğunu varsayamazsınız. Ayrıca benim döngüm daha kısa ve regl dönemim birkaç gün önce sona erdi." Bir nefes alıyor ve sonra açıkça şöyle diyor: "Ertesi gün hapına ihtiyacım var. Benim için getirebilir misin?"

Ona bakıyorum, bu fikirden etkileniyorum. "Belki," diyorum yavaşça. "Bu ne tür hap ve nereden bulabilirim?"

Neden bahsettiğini biliyorum elbette, ama düşünmek için kendime biraz zaman tanımak adına bilmiyormuş gibi davranıyorum. Bunun olmasını bilinçli olarak istememiş olsam da, şimdi oldu ve içimdeki her şey Sara'nın hamilelik olasılığını azaltma fikrine isyan ediyor.

Berbatlığın yeni bir seviyesi, ama şu anda ondan bir çocuk istediğimi fark *ediyorum*. Onu mümkün olan her şekilde kendime bağlamak, asla ayrılamayacağı şekilde tamamen benim yapmak istiyorum.

"ABD'de satılan birkaç marka var," diyor Sara. "*Plan B*, *Next Choice*, *My Way*, *ella*... Japonya'da ne var bilmiyorum ama eminim bir şeyler vardır. Bu haplar yumurtanın salınımını durdurarak, döllenmeyi önleyerek ya da rahme yerleşmesini durdurarak etki eder. Yani bu bir kürtaj hapı değil; sadece acil doğum kontrolü. Eminim Japonya'da herhangi bir eczaneye gidip neye ihtiyacınız olduğunu söylerseniz size bunu vereceklerdir."

Bana öyle umutsuz bir umutla bakıyor ki hayır demeye dilim varmıyor.

"Pekâlâ," diyorum isteksizliğimi gizlemek için elimden geleni yaparak. "Bakalım onlar geri dönmeye başlamadan önce Anton'a ulaşabilecek miyim? Belki yolda onu alabilirler."

Sara'nın tüm yüzü aydınlanır. "Evet, lütfen. Ne kadar erken alınırsa o kadar etkili olur. İlk yirmi dört saat içinde almak en iyisi ve eğer bu gece alırsam, son kez yetmiş iki saatlik süre içinde olacağız."

"Anladım," diyorum ve elimi yüzümü yıkamak için banyoya giriyorum. "Aşağı iner inmez onları arayacağım."

ANTON'U ARAYACAĞIMA DAIR VERDIĞIM SÖZÜ TUTUYORUM.

Hackerlarımızdan gelen acil bir e-postaya cevap vermem için gereken süre. Kısa bir süre önce Hırvatistan'a bilet alan bir Henderson aile dostunun yerini tespit etmişler ve ipucunu daha fazla takip etmek için bir ödeme istiyorlar. Cayman Adaları'nda anlaştığımız bir hesaba beş yüz bin dolar daha aktarıyorum ve ardından Anton'la güvenli uydu telefonumuz aracılığıyla iletişime geçiyorum.

İçim rahatladı, dağdaki inzivamızdan sadece birkaç dakika uzaktalar. "Neye ihtiyacınız var?" Anton soruyor, sözleri arka plandaki helikopterin gürültüsünden zar zor anlaşılıyor. "Jet lag okuyor ama acil bir şeyse geri dönüp alabiliriz."

"Hayır, sorun değil," diyorum, içimdeki istenmeyen suçluluk duygusunu bastırarak. "Sen oraya dönene kadar zaten tüm eczaneler kapanmış olacak." Ya da en azından Sara'ya böyle söyleyeceğim ve kilitli bir kapı kadar basit bir şeyin ekibim için engel teşkil etmeyeceğini düşünmemesini umacağım.

Kilitlere ve yasalara aldırmadan istediğimiz zaman her şeyi elde edebiliriz.

"." Anton gerçekten yorgun olmalı, çünkü benim
garip bir ifade. "On dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı ve ben de Sara'ya kötü haberi vermek
için yukarı çıktım. Ona o hapı alacağım ama bugün değil.
Yarın yakında olacak.

13

Peter

SARA BU HABERI IYI KARŞILADI, ÇÜNKÜ MUHTEMELEN ONU
Aynı zamanda ailesini güvenli bir şekilde aramak için gerekenlere de sahibiz. Ilya ve Yan ayarlamaları yaparken, ben de Sara'ya ne söylemesi gerektiğini anlatıyorum.

"Yerimiz ya da kaç kişi olduğumuz hakkında tek kelime yok," diyorum onu aşağı indirirken. "Buraya gelmemizin ne kadar sürdüğü ya da buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir şey yok. Ve eğer suşi, dağlar ya da helikopterler hakkında ipucu vermeye ya da başka bir ipucu yerleştirmeye çalışırsan, bileceğim ve bu ailenle son iletişimin olacak. Anladın mı?"

Sara'nın yüzü solgun ama başını sallıyor. "Ne diyebilirim ki?"

"Ailene benimle birlikte olduğunu söyleyebilirsin - Federaller bu kadarını biliyor. Mutlu ve aşık olduğunu ve senin için endişelenmemeleri gerektiğini söyleyebilirsin. Kısa tutun; amaç sorularına cevap vermek değil, hayatta ve iyi olduğunuza dair onları rahatlatmak. Ne kadar az konuşursanız, herkes için o kadar iyi olur."

"Tamam." Merdivenlerin dibinde durup bir nefes alıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Ben hazırım."

ÇAĞRI IKI DÜZINE RÖLEDEN GEÇIP UYDULARDAN SEKEREK

Sara'nın annesinin cep telefonunda bloke edilmiş bir numara olarak görünmeden önce dünyanın her yerindeki baz istasyonlarına girmiş. Sara'nın ailesiyle bağlantılı tüm telefonların FBI tarafından dinlendiğini biliyorum ama bunun bir önemi yok. Aramanın izini sürmelerine imkan yok. Asıl tehlike Sara'nın söylememesi gereken bir şey söylemesi, ama umarım bundan kaçınacak kadar akıllıdır.

Tehdit ederken blöf yapmam.

Sara'nın annesi Lorna Weisman hemen telefonu açar. "Alo?" Sesi hoparlörden gelirken gergindi.

"Merhaba anne," diyor Sara. Yanımdaki kanepede oturuyor, konuşmayı duyabilmem için telefonun hoparlörü kucağında. "Benim, Sara."

"Sara! Oh, Tanrıya şükür! Neredesin? İyi misin? oluyor? FBI geldi ve-"

"Ben iyiyim anne." Sara'nın sesi, gözlerindeki aşırı parlak ışıltıya rağmen sakin ve yatıştırıcı. "Lütfen endişelenme. Peter'la birlikteyim ve her şey yolunda. Biliyorum işler muhtemelen biraz karışık ama ben iyiyim ve aramızdaki her şey harika. Eve döndüğümde sana daha fazlasını anlatacağım, ama şimdilik sadece aramak istedim çünkü endişelenmiş olabileceğini düşündüm."

"Sara, sevgilim, beni dinle." Lorna'nın sesi ağlamak üzereydi. "FBI onun bir suçlu olduğunu, en çok arananlardan biri olduğunu söyledi. Ondan uzaklaşmalısın. Neredesin sen? Lütfen sevgilim, söyle bana, senin için birini gönderelim. O iyi bir adam değil Sara. O tehlikeli; sana zarar verebilir. Yapmak zorundasın-"

"Anne, saçmalama." Sara'nın sesi keskinleşir. "Ben gayet iyiyim ve Peter benim için harika biri. Bak, uzun konuşamam ama sana her ne söylüyorlarsa, onlara inanma. O iyi bir adam ve birlikte çok mutluyuz. O beni seviyor ve ben de... Sanırım ben de ona aşık olabilirim."

Bana bakıyor ve ben de göğsümdeki mantıksız acıyı görmezden gelerek onu onaylayan bir baş selamı veriyorum. Sadece ona söylediğim gibi davranıyor ve bunun gerçek olmasını, bana gerçekten aşık olmasını dilemek benim için anlamsız.

"Ama, Sara-"

"Anne, gitmem gerek. Yakında tekrar arayacağım. Bu arada lütfen benim için endişelenme ve babama da endişelenmemesini söyle." Sesi kalınlaşıyor, sanki o da ağlamak üzereymiş gibi. "İkinizi de seviyorum ve yakında konuşuruz, tamam mı?"

"Bekle, Sara-"

Ama telefonu kapatıyor, ince omuzları hıçkırıklarla titrerken ayağa fırlıyor ve beni telefonla geride bırakarak üst kata koşuyor.

14

Sara

YANIMDAKI YATAK ÇÖKMEDEN ÖNCE NE KADAR AĞLADIĞIMI BILMIYORUM.

Peter beni kollarının arasına alıyor, sanki perişan bir çocukmuşum gibi kucağına oturtuyor. Kollarımı boynuna doladığımda, ıslak yüzümü omzuna sakladığımda büyük eli sırtımı okşuyor ve bu iyi hissettiriyor, onun dokunuşu, onun sıcaklığı. Şu anda ondan nefret etsem de... annemin sesindeki acı zihnimde dayanılmaz derecede taze olsa da gerekli hissettiriyor.

"İyi olacaklar, ptichka," diyor hıçkırıklarım dindiğinde usulca. "Onlara göz kulak oluyoruz ve her şeyin üstesinden geliyorlar. Ve şimdi aradığına göre, senin de iyi olduğunu biliyorlar."

"İyi mi? Aranan bir suçluyla böyle ortadan kaybolduğum için delirdiğimi düşünüyorlar." Omuzlarını itip başımı kaldırarak bakışlarıyla buluşurken sesim titriyor, görüşüm gözyaşlarımdan bulanıklaşıyor. "Ve FBI bizi ararken..."

"Biliyorum." Yanaklarımdaki nemi nazikçe silerken gri gözleri sıcacık. "En uygunu bu değil ama şimdilik yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Doğru." Sonunda kendimi onun kucağından itecek ve ayağa kalkacak gücü buluyorum. Ağlamaktan gözlerim bulanıyor ve başım çatlayacak gibi ağrıyor ama kontrolü yeniden ele almaya kararlıyım. Benden her şeyimi alan adamdan teselli aramaya devam edemem, ağlamaya ve beni kaçıran adama tutunmaya devam edemem.

Ben bundan daha
güçlüyüm. Olmak
zorundayım.

"Aç mısın?" Peter da ayağa kalkarak sorar. "Bizim için akşam yemeği hazırlamak üzereyim."

Gözyaşlarımdan arta kalanları elimin tersiyle siliyorum ve başımı sallıyorum. "Yemek yiyebilirim."

"Güzel." Gülümsemesi o kadar parlak ki neredeyse kör edici. "Bir saat içinde aşağıda görüşürüz."

PETERADAMLARININ AKŞAM YEMEĞINDE BIZE KATILMALARINI BEKLIYORDUM. ama dikkat çekici bir şekilde yoklar. Peter'a bunu sorduğumda, dışarıda antrenman yaptıklarını ve yemeklerini daha sonra yiyeceklerini söylüyor.

"Neden onlara katılmadın?" Bir parça somona uzanarak soruyorum. Bugün Japon esintili bir yemek yiyoruz-balık ve beyaz pirinç, yanında da turşu sebzeler. "Siz birlikte antrenman yapmıyor musunuz?"

Peter gülümsüyor. "Normalde öyle yaparız ama bu gece seninle vakit geçirmek istedim."

"Bugün harika bir arkadaş olduğum için mi?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bazı anlarımız oldu."

Daha önceki seksten bahsettiğini bildiğim için yüzümün kızarmasına karşı koyuyorum. Bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum ama vücudum hala onun sert sahiplenmesinden dolayı hassas hissediyor. Son birkaç haftadır birlikte yatarken utanmak aptalca ama değil. Aramızdaki bu şey çok kafa karıştırıcı, çok boktan. Ve sonra kondomsuzluk olayı-

Hayır, bunu düşünemem. Peter bana yarın bir hap sözü verdi ve bu sözü tutacağına inanmak zorundayım. Tuhaf bir nedenden dolayı beni hamile bırakmayı umursamasa bile, bu koşullar altında bir bebeğin herkes için bir felaket olacağını anlaması gerekir. O aranan bir adam, kaçak bir suikastçı. Bir çocuk için nasıl bir hayat olurdu bu? Peter bunu anlamayacak kadar zeki.

Ayrıca sana kafayı takmış.

O korkutucu küçük fısıltıyı bastırıp yemeğime yumuluyorum. Bu gece bunun için endişelenmenin bir anlamı yok; yarın, eğer Peter gelmezse

Yakında hapı bırakmam gerekecek. Her halükarda o kadar yorgunum ki, olası bir hamilelik hakkında stres yapmak bir yana, çatalımı bile zor kaldırıyorum. Eve döndüğümde sabah olmuş olmalı ve sabah uykuma rağmen jet lag'in etkilerini aşırı stresin sonuçlarıyla birlikte hissediyorum. Yemeğimi bitirdikten sonra sızacağım ve yarın kafamın daha net olmasını umacağım.

Kaçışımı planlayabilmem için öyle olması gerekiyor.

"Sana söylemeyi unuttum," diyor Peter somonumu bitirirken. "Yan sana bir sürü kıyafet aldı. Şuradalar." Girişe doğru başını sallıyor, orada ilk kez birkaç alışveriş torbası görüyorum.

"Ah, teşekkürler." Bir esnemeyi bastırarak boş tabağımı itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Burada o kadar çok giysiye ihtiyaç duyacak kadar uzun kalmaya niyetim yok ama kaçmak için ayakkabılara ve sıcak tutacak temel giysilere ihtiyacım var. "Hemen şimdi kontrol edeceğim."

Peter kalkıp masayı toplamaya başlarken ben de Yan'ın aldıklarını gözden geçiriyorum. Tüm etiketler alışkın olduğumdan daha büyük bedenleri gösteriyor, ama kıyafetler bana uyacak gibi görünüyor, bu yüzden Japonya'nın minyon kadınları arasında Orta veya Büyük olmalıyım. Ayakkabılar da doğru numarada. Hemen deniyorum, daha az pratik sandaletler ve yüksek topuklu ayakkabıların yanı sıra bir çift rahat spor ayakkabı ve sıcak tutan bot bulduğum için heyecanlıyım.

"İş arkadaşın benim kulüplere gideceğimi mi düşünüyor?" Çantaların geri kalanını karıştırıp yoga pantolonları, kot pantolonlar, kazaklar ve tişörtler gibi sağduyulu temel kıyafetlerin yanı sıra aynı derecede kullanışsız elbiseler bulduğumda Peter'a soruyorum. İç çamaşırları da var, çoğu dantelli ve güzel, birkaç tane de dar ipek gecelik - bir erkeğin, bir kadının yatarken giyeceği şeylere dair fikri.

"Yan kıyafet konusunda iyidir, bu yüzden ona en iyi olduğunu düşündüğü şeyi almasını söyledim," diyor Peter, bir yaz plaj partisinde yersiz görünmeyecek dekolteli bir atleti tutarken sırıtarak. "Sanırım bazı parçalarda biraz aşırıya kaçtı."

"Hı-hı." Her şeyi tekrar çantalara dolduruyorum ve bir çift alıyorum, onları üst kattaki dolaba taşımak üzereyken Peter yanıma geliyor ve onları elimden kapıyor.

"Ben hallederim," diyor, geri kalanları topluyor ve ben şaşkınlıkla onun tüm çantaları yukarı taşımasını izliyorum.

Onu merdivenlerden çıkarken takip ettiğimde, bunun onun aşırı titizliğinin bir başka örneği olduğunu fark ediyorum. Eve döndüğümde, Peter yorgun olduğumda beni tüm ev işlerinden kurtarmakla kalmaz, aynı zamanda o etraftayken bir tabak yemekten daha ağır bir şey taşımama da izin vermezdi. Bir alışveriş torbasını kaldıramayacağımı mı düşünüyor, yoksa birileri ona her zaman kadınlar için bir şeyler taşımayı mı öğretti bilmiyorum, ama bu kesinlikle beni şımarttığı hissini artırıyor.

Beni , kaçırmadığı ya da tehdit etmediği zamanlarda .

"Yetimhanedeki yetiştirilme tarzının bir parçası mıydı bu?" Onu yatak odasındaki gömme dolaba kadar takip ederek soruyorum; orada çantaları yere bırakıyor ve benim kıyafetlerimi onunkilerin yanına asmaya başlıyor. "Küçük bir çocukken biri sana nasıl centilmen olunacağını ya da buna benzer bir şey öğretti mi?"

Peter durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve çantalardan birine uzanıp katlamak için bir kazak çıkarıyorum. "Hayır, neden?"

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Ptichka, Rusya'daki yetimhanelerin nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kazağı rafa koyarken dudağımı ısırıyorum. "Hayır, pek sayılmaz.
Sanırım pek iyi değil?"

Giysileri asmaya devam ediyor. "Diyelim ki çocukken centilmenlik benim öncelikler listemde üst sıralarda değildi."

"Anlıyorum." Peter'a yardım ediyor olmalıydım ama tek yapabildiğim ona bakmak, hayatımı tamamen ele geçiren bu adam hakkında hâlâ ne kadar az şey bildiğimi fark etmek. Bir yetimhanede büyüdüğünü biliyorum - bana yetimhanenin müdürünü öldürdükten sonra bir çocuk esir kampına düştüğünü söylemişti - ama elimden gelen bu kadar ve birdenbire yeterli gelmemeye başladı.

Peter Sokolov hakkında daha çok şey

bilmek istiyorum. Onu anlamak istiyorum.

"Ailene ne oldu?" Dolabın kapısına yaslanarak soruyorum. "Aileni hiç tanıdın mı?"

"Hayır." Çantaları metodik bir şekilde açarken hiç duraksamıyor. "Yeni doğmuş bir bebek olarak yetimhanenin kapısına bırakılmışım. O sırada üç ya da dört günlük olduğumu düşünüyorlar. En iyi tahminleri annemin yakın köylerden birinden geldiği yönünde. Belki de okulda bir kızla oynaşmış ve hamile kalmıştır ya da buna benzer bir şey. Hiçbir şey göstermedim.

Fetal alkol sendromu belirtileri vardı ve uyuşturucu testim negatif çıktı, yani fahişeler ve benzeri şeyler elendi."

"Ve hiç kimse sana sahip çıkmak için ortaya çıkmadı mı?" Göğsümdeki acılı sıkışmayı görmezden gelmeye çalışarak soruyorum. Neden bilmiyorum ama bu tehlikeli adamı terk edilmiş bir yeni doğan olarak hayal etmek ağlamak istememe neden oluyor.

Peter elindeki askıyı indiriyor ve bana hafif şaşkın bir bakış atıyor. "Beni sahiplenmek mi? Hayır, tabii ki değil. O yerlerde kimse çocukları sahiplenmez.

-Bu yüzden onlara yetimhane deniyor. Bugünlerde zengin yabancılar kendi çocukları yoksa gelip bir iki bebek evlat edinmeyi seviyor ama ben büyürken durum böyle değildi."

Yutkunuyorum, göğsümdeki ağrı şiddetleniyor. "Hiç annen hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştın mı? Onu bulmak için mi yoksa babanı bulmak için mi? Yani, artık kaynakların var..."

Peter'ın çenesi esniyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor. "Beni terk eden birini aramak için neden zamanımı harcayayım ki?" Gözleri sert, karanlık bir ışıkla parlıyor. "Onu bulursam yapmak isteyeceğim tek bir şey var ve *ben* bile anne katilliğinde sınırı çiziyorum."

Arkasını dönüp giysilerimi katlamaya ve asmaya devam ediyor, ben de titreyen ellerime ve düğümlenen mideme rağmen kendimi ona katılmaya zorluyorum. Açıklamaları beni hem dehşete düşürüyor hem de içimi ezici bir acıma duygusuyla dolduruyor. Peter'da gördüğüm öfkenin, karısının ve oğlunun başına gelen trajediden daha derinlere indiğini, onu anlayamadığım güçlerin şekillendirdiğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Aileye odaklanmasının -ve bana olan takıntısının- kökleri çocukluğunun karanlığına kadar uzanıyor olabilir.

15

Sara

UZANIR UZANMAZ PETER'KUCAĞINDA UYKUYA DALDIM VE UYANDIM.

Bir süre sonra arkamdan bana doğru kaydığını hissediyorum, kaslı kolu beni sabit tutmak için göğüs kafesime dolanmış. Yeterince ıslak değilim ve ilk birkaç hamle beni yakıyor ama sonra eli seksime doğru iniyor, klitorisimi buluyor ve içimdeki ateş yeniden alevlenirken bedenim yumuşuyor, onun için eriyor.

Boşalmam sadece birkaç dakika sürüyor ve o da tam arkamda, boğuk bir iniltiyle zirveye ulaşırken kalın siki içimde sarsılıyor. Sonra beni tutuyor, çekmeye zahmet etmiyor ve o hala vücuduma gömülüyken uykuya dalıyorum. Rüyamda şakağımı öpüyor ve beni ne kadar çok sevdiğini söylüyor, ama sabah uyandığımda, tavandan tabana pencerelerden süzülen parlak ışıkla yatakta yalnızım.

Duş alırken kalçalarımda kurumuş meni izleri buluyorum - bir kez daha korunmadığımızın kanıtı. İçimde kabaran paniğe teslim olmamaya çalışarak çabucak yıkıyorum ve Peter'ı aramaya gitmek için giyiniyorum.

Bana o hapı getirmek zorunda. Sözünü tutmak zorunda.

Şaşırtıcı bir şekilde, aşağıda hiçbir yerde bulunamadı. Adamlarından de yok.

Nabzım sıçrıyor, sonra hızlı bir ritme oturuyor. Olabilir mi? Beni yalnız bırakıp bazı işlerini halletmeye gitmiş olabilirler mi? Kendimi fazla heyecanlandırmadan botlarımı alıp dışarı çıkıyorum ve orada antrenman yapıyor olabilirler mi diye kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Herkes gitti, helikopter de öyle.

"Öğleden sonra dönecekler," diyor arkamdan bir erkek sesi ve ben irkilerek ayağa fırlıyorum.

Dönüp evden çıkmakta olan Ilya'ya bakıyorum. Üst kattaki misafir yatak odalarından birinde olmalı - henüz kontrol etmediğim tek yer.

Hızla atan nabzımı sakinleştirmek için bir nefes alarak, "Peter da gitti mi?" diye soruyorum.

İri Rus başını sallıyor, dövmeli kafatası güneş ışığında parlarken kapıya yaslanıyor. "Senin için ocakta kahvaltı bıraktı."

"Oh, tamam. Teşekkürler."

O içeri giriyor ve ben de soğuk rüzgârdan titreyerek onu eve kadar takip ediyorum. Kaçarken kesinlikle sıkı giyinmem gerekecek, kat kat giyinmeliyim. Ve bu şansı beklediğimden daha erken elde edebilirim.

Şansım yaver giderse, Ilya bugün beni çok yakından izlemeyecek.

Tabii ki kahvaltıda bana katılmadı. Bunun yerine, ben Peter'ın benim için bıraktığı yulaf ezmesini mideye indirip ortalığı toplarken o üst kattaki odasında kayboluyor. Birkaç dakika sonra Ilya hala dönmeyince sessizce yukarı çıkıyorum, iki kazak ve bir parka giyiyorum, bir şapka alıyorum ve aynı şekilde sessizce aşağı iniyorum. Bölgeyi hâlâ bilmiyorum ama böyle bir fırsatı kaçıramam. Mutfağa uğrayıp aceleyle bir su şişesi, bir paket fıstık ve bir elma alıyorum ve her şeyi parkamın fermuarını çektiğim plastik bir torbaya dolduruyorum.

Botlarım ön kapının yanında, onları giyip evden çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatırken gürültü yapmamaya dikkat ediyorum.

~

EV GÖZDEN KAYBOLANA KADAR TAM OLARAK NEFES ALAMIYORUM VE

Dün batı tarafında gördüğüm patika. Yolun kenarında duruyorum.

ilk takip işaretinde ormanın derinliklerine dalıyor, ancak hiçbiri gelecek gibi görünmüyor.

Belki şansım yaver gider ve Ilya gittiğimi bir süre sonra fark eder.

Patikada yarı yürüyüş yarı koşu yaparken hava soğuk ve berrak. Bu tempoyu uzun süre koruyacak kadar iyi bir kardiyo kondisyonuna sahip değilim ama amacım kimse kaybolduğumu fark etmeden dağdan aşağı inebildiğim kadar inmek. Önemli bir başlangıç yapmadan eski Spetsnaz askerlerinden oluşan bir ekipten kaçabileceğimi sanmıyorum ama denemeye değer.

Belki onlar beni yakalamadan önce en azından bir telefon bulabilirim.

Sabah boyunca kendimi zorluyorum, sadece öğlen saatlerinde beş dakikalık bir tuvalet/içecek molası için duruyorum. Sonra bacak kaslarımdaki ve ciğerlerimdeki yanmayı görmezden gelerek aceleci tempoma devam ediyorum. Güneş öğleden sonra gökyüzünde erken bir açıya ulaştığında, yürümek için yavaşlamak zorunda kalıyorum. Dağdan *aşağıya* doğru yürüdüğüm için şanslıyım, yoksa bu kadar uzun süre dayanamazdım. Patika bir arabanın geçebileceği kadar geniş olsa da, son yıllarda kullanılmamış gibi görünüyor ve devrilmiş ağaç gövdelerinden devasa çukurlara ve suyla dolu hendeklere kadar etrafından dolaşmam gereken engellerle dolu. Ilya'nın bahsettiği toprak kayması yüzünden olmalı. O noktaya geldiğimde ormanın içinden dolaşmam gerekecek ama şimdilik, tüm engellere rağmen patika daha kolay.

Bir başka devrilmiş ağacın üzerinden tırmanırken ve patikanın dik bir kısmından aşağı kayarken, dik durmak için mücadele ederken neredeyse bir kayaya takılıp düşecekken kendime *biraz daha*, diyorum. Yakında tekrar içmek ve bir şeyler atıştırmak için duracağım ama henüz değil.

Onlar beni aramaya başlamadan önce daha uzağa gitmeliyim.

Kendimi bir saat daha devam etmeye zorluyorum, bu noktada bitkin bir şekilde yere çöküyorum. Son yirmi dakikadır takip edildiğime dair rahatsız edici bir his var içimde ama paranoyaklaştığıma eminim.

Beni kaçıranlar beni takip etmekle uğraşmazlardı; sadece beni yakalar ve geri getirirlerdi.

Ne olursa olsun, her an fırlayıp kaçmaya hazır bir şekilde etrafımı dikkatle inceliyorum. Tahmin ettiğim gibi her yer sessiz, dev sedir ağaçları serin esintiyle hafifçe sallanıyor. Rahatlayarak parkamın fermuarını açıyorum ve oraya tıkıştırdığım plastik torbayı çıkarıyorum. Su şişesini açıp yudum yudum içiyorum.

Kalan suyumu da içtikten sonra yanımda getirdiğim fıstıkları ve elmayı yiyeceğim.

Fazla değil ama yeterli olacaktır.

Kendimi biraz daha iyi hissederek ayağa kalkıyorum ve bugün ikinci kez irkilerek çığlık atıyorum.

Gri, pembe yüzlü bir maymun ağaçların arasından bana bakıyor.

Daha doğrusu, bana ve yere bıraktığım elma çekirdeğine bakıyor, bakışları benimle potansiyel yiyecek arasında gidip geliyor.

Hem maymunun yüzündeki ifadeye hem de kendi tepkime gülmekten kırıldım. Adrenalinin etkisiyle derim karıncalanıyor ve kalbim bir ayının saldırısına uğramış gibi çarpıyor ama o kadar rahatladım ki o küçük pembe yüzü öpebilirim.

Bir dağ maymunu beni takip ediyor, Rus bir paralı asker değil.

"Alabilirsin," diyorum maymuna, nihayet gülmeyi bırakabildiğimde elma kalıntılarını işaret ederek. "Hepsi senin."

"Ne kadar cömertsin, ptichka," diye arkamdan tanıdık bir ses yükseliyor ve ben donup kalıyorum, nabzım yeniden fırlıyor.

İçgüdülerime güvenmemekle hata etmişim.

İçim arkamı döndüm ve kaçtığım adamla yüzleştim.

Peter Sokolov bir ağaca yaslanmış, duygulu dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış.

16

Peter

SARA EVDEN ÇIKAR ÇIKMAZ ILYA BANA MESAJ ATTI VE BEN DE ONA onu takip ettim. Onu kaybedeceğimizden endişe ettiğim için değil -Yan onun için aldığı tüm ayakkabılara takip çipleri ekledi- ama tek başına yürüyüş yapmasını istemediğim için. Küçük doktorum banliyö ortamlarına alışık, dağ ormanlarına değil ve onun yaralanması riskini almak istemedim. Zaten dönüş yolundaydım, bu yüzden Anton beni bırakır bırakmaz Sara'nın botlarından gelen GPS sinyalini takip ettim. Ilya'ya yetişmem sadece bir saat sürdü ve sonra Sara'yı izleme işini devraldım - son aylarda en sevdiğim eğlence.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyor, beni görmenin şokunu atlatmaya çalışırken. Sesi gergin ve biraz da nefes nefese ama çenesini tutuyor, yüzünü bana çeviriyor. "Beni ne zamandır takip ediyordun?"

"Sabahın geç saatlerinden beri," diyorum ağaçtan uzaklaşarak. "Düşündüğümden daha dayanıklıymışsın. Şimdiden çok önce ara vermeni beklerdim."

Ela gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi bu kadar ileri gitmeme izin verdin? Bana ne kadar zayıf olduğumu ve beni ne kadar hızlı yakalayabileceğini göstermek için mi?"

"Hayır, ptichka." Ona doğru geldim. "Sana başka bir şey göstermek için."

Bir adım geri atıyor, sonra kaçmanın anlamsız olduğunu düşünerek yerinde duruyor. Ve öyle de. Onu anında yakalarım. Sonra da içimdeki canavarın istediği gibi onu cezalandırırdım.

Benden bir daha asla kaçmamasını sağlardım.

Bu dürtüyü bastırmak, o karanlık arzuya teslim olmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Sara'nın kaçmaya çalışması, her zaman bildiği hayata geri dönmeye çalışması çok mantıklı. Denemeseydi olduğu kişi olamazdı ve ben bunu biliyorum. En azından mantıklı bir şekilde kabul ediyorum.

Daha içgüdüsel bir düzeyde, ona boyun eğdirmek ve beni sevmesini sağlamak, kanatlarını kırpmak istiyorum, böylece asla, asla gitmeyecek.

"Gel," diyorum, önünde durduğumda soğuktan titreyen elini tutmak için uzanıyorum. "Bu taraftan biraz daha ileride."

Ve içimde kaynayan öfkeyi dizginleyerek onu aşağıya doğru yönlendirdim.

17

Sara

BIRLIKTE AŞAĞIYA DOĞRU YÜRÜRKEN PETER'IN YÜZ IFADESI OKUNMUYORDU. Yine de içindeki öfkeyi, o çelik grisi gözler kadar onun bir parçası olan ölümcül uçuculuğu hissedebiliyorum. Buna rağmen elimi nazikçe kavrıyor, büyük eli kaçışımı engellese bile avucumu soğuk havadan koruyor.

"Beni nasıl bu kadar çabuk buldun?" Endişemi gizleyerek soruyorum. Bu noktada, Peter'ın bana fiziksel olarak zarar vermeyeceğinden neredeyse eminim, ama yine de bana ödetebileceği birkaç yol kalıyor.

"Ilya seni takip etmiş," diyor bana bakarak. Soğuk esinti yüksek elmacık kemiklerini ve burnunun ucunu kızartmış, giydiği sportif parkayla Everest Dağı'na eğlence olsun diye tırmanan sert sporculara benziyor. "Evden çıktığını bilmeyeceğini mi sandın?"

Tabii ya. Bunun çok kolay olduğunu bilmeliydim.

"O zaman neden beni durdurmadı? Neden beni takip

etti?" "Çünkü ben söyledim."

Topuklarımı sıkarak onu durmaya zorluyorum. "Neden? Bana bir ders mi vermeye çalışıyorsun? Bu mudur yani?"

"Hayır Sara, yine de bu bir bonus." Gözlerinde bir eğlence parıltısı belirir.

"Ne o zaman?" Talep ediyorum. "Neden bu kadar ileri gitmeme izin verdin?"

"Böylece sana bunu gösterebilirim," diyor ve elimi sıkıca kavrayarak beni patikanın biraz ilerisindeki ince bir ağaç parçasına götürüyor.

Bunca zamandır temkinli yürüyordum ama yine de ayaklarımızın altındaki zeminin aniden kayboluşunu neredeyse özlüyordum. Eğer Peter beni durdurmasaydı, aşağı yuvarlanabilirdim.

Nefes nefese geri , altımızdaki uçuruma bakarken tüm gücümle Peter'ın elini tutuyorum. Doğanın bir cilvesi olarak ağaçlar uçurumun kenarına kadar uzanıyor, hatta bazı kökler uçurumun ötesine uzanıyor. Olmayan yerde sağlam bir zemin varmış yanılsaması yaratıyor ve Ilya'nın dün heyelandan bahsederken bu fenomenden bahsettiğini hatırlıyorum.

"Bu depremden mi?" Şoku atlatınca sordum.

"Evet." Peter beni geri çekerek uçurumun kenarından uzaklaştırdı. Yeterince uzaklaştığımızda elimi bırakıyor ve şöyle diyor: "Görmeni istediğim şey buydu. Ilya'nın dün sana bu dağın tamamen uçurum olduğunu söylediğini biliyorum ama ona inanmamış olmalısın, bu yüzden kendi gözlerinle görmeni istedim. Depremden önce üzerinde yürünebilecek ya da araba kullanılabilecek kadar kademeli olan tek yamaç burasıydı ve artık kullanılamıyor. Bu dağdan çıkmanın tek yolu helikopter, ptichka." Gülümsüyor, gözleri parlatılmış gümüş gibi parlıyor.

Ona bakıyorum, midem buzla dolu. İlya bundan bahsederken kulak kesilmiş olmalıyım, çünkü bundan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Beni esir alanların kaçışım konusunda bu kadar ilgisiz olmalarına şaşmamalı; gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyorlardı.

"Bütün bu dağ uçurumlarla mı çevrili? Her tarafı mı?"

Hissettiğim kadar ezilmiş görünmeliyim, çünkü Peter'ın ifadesi açıklanamaz bir şekilde yumuşuyor. "Evet, aşkım. Bunu dün anlamadın mı?"

Başımı kederle sallıyorum. "Çok dikkatli dinlememiş olmalıyım."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece tekrar elimi tutuyor ve birlikte patikadan yukarı, eve doğru yürüyoruz. Adımlarım yavaş, sabahki yürüyüşümün yorgunluğu beni bir yıkım topu gibi vuruyor. Ve bu sadece fiziksel yorgunluk değil. Duygusal olarak da bitkinim, o kadar yorgunum ki içim uyuşmuş gibi hissediyorum.

Bu kaçışa neden bu kadar umut bağladığımı bilmiyorum. Eve döndüğümde, ailem ve FBI bir telefon uzağımdayken bile Peter'ın ulaşamayacağı hiçbir yer olmadığını biliyordum. O zaman da onun tutsağıydım, tıpkı şimdi olduğu gibi ve bu dağın tepesinden kaçmanın her şeyi daha iyi hale getireceğini düşündüren neydi bilmiyorum.

Neden aşağı inersem özgür olabileceğimi hayal ettim.

Peter peşimden gelirdi. Bir mucize eseri kaçıp FBI korumasının sözde güvenliğine ulaşmış olsam bile, asla gerçekten güvende olmayacaktım. Her saat, her gün omzumun üzerinden bakmak zorunda kalacaktım ve eninde sonunda, yakışıklı yüzünde o acımasız gülümsemesiyle orada duracaktı.

Bundan benim için bir çıkış yolu yok ve panik içinde bunu unuttum.

Umutsuzluk göğsümde ezici bir güç oluşturuyor, nefesimi daraltıyor ve etrafımdaki dünyayı griye boyuyor. Yeniden toparlanmam, yeni bir plan yapmam gerektiğini biliyorum ama içinde bulunduğum durumun umutsuzluğu çok kuşatıcı, çok mutlak. Attığım her adımda bacaklarım kurşun gibi oluyor ve içimdeki buz yayılıyor, soğuk kalbimin etrafını zincir gibi sarıyor.

Hiçbir çıkış yolu yok.

"Böyle olmak zorunda değil Sara," diyor Peter sessizce ve başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum, bakışları tuhaf bir şekilde sempatik. Sanki beni anlıyor, sanki bir şekilde empati kuruyor. Ama anlasaydı bunu yapmazdı.

Saplantısını tatmin etmek için hayatımı mahvetmezdi.

"Bunun gibi değil mi?" Devrilmiş bir ağacın önünde durup boş boş soruyorum. Üzerine tırmanmamız gerekiyor ama bunu yapacak enerjim yok. "O zaman nasıl? Bunun nasıl çalışacağını hayal ediyorsun?"

Elimi bırakıp bana dönerken dudakları bükülüyor. "Sadece teslim olabilirsin, ptichka. Aramızda olanları kabul et."

"Neymiş o?"

"Bu." Yanağımı okşamak için elini kaldırıyor ve ben kendimi onun dokunuşuna doğru eğilirken, parmaklarının manyetik sıcaklığını ararken buluyorum.

Çekirdeğimde titreşen sapkın ihtiyacı hissediyorum.

Geri çekilmeliyim, ulaşamayacağı bir yere gitmeliyim ama hareket edemeyecek kadar yorgunum. Başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırırken itiraz edemeyecek kadar yorgunum, öpücüğü yumuşak ve nazik, o kadar şefkatli ki ağlamak istiyorum.

Beni değerli, nadir ve güzel bir şeymişim gibi öpüyor. Sanki beni hayattan daha çok istiyormuş gibi. Gözlerim kapanıyor ve ellerim yukarı kalkıyor, o öpücüğü derinleştirirken omuzlarını kavrıyor, havamı içine çekiyor ve ihtiyacımı besliyor.

Ya teslim olursanız?

Şu anda o kadar da yanlış görünmüyor. Bu kadar yorgun ve kaybolmuşken, umuttan tamamen yoksunken değil. Umutsuzluğumun nedeni o, yine de her şey onun dokunuşuyla daha sıcak ve daha parlak, onun şefkatiyle daha katlanılabilir.

Ya kabul ?

Soru zihnimde dönüp duruyor, benimle alay ediyor, olasılıklarla dalga geçiyor. Savaşmayı bıraksam nasıl olurdu? Eski hayatımı bırakıp yeni hayatımı kucaklasam? Çünkü şu anda onun beni sevmesi, anlamlı ve gerçek bir şeyler paylaşmamız o kadar da çılgınca görünmüyor.

Yaptığı şeyleri unutmama izin verirsem, belki ben de onu sevebilirim.

"Sara," diye nefes alıyor, başını kaldırıyor ve onun ateşli bakışlarında sahip olabileceğimiz geleceği görüyorum. Düşman olmadığımız, geçmişin bugünümüzü siyah tonlara boyamadığı bir gelecek.

Onu görüyorum ve istiyorum ve beni en çok korkutan da bu.

"Bırak beni." Bir yerlerde kendimi geri çekecek, sevgisinin karanlık cazibesini reddedecek gücü buluyorum. "Lütfen Peter, dur."

Bakışları soğuyor ve sertleşiyor, erimiş gümüş soğuk çeliğe dönüşüyor. Başka bir şey söylemeden elimi tutuyor ve beni dağdan yukarı, hapishaneme doğru götürmeye devam ediyor.

Yeni evimize dönüyoruz.

PATIKADA BIR BUÇUK SAAT DAHA YÜRÜDÜKTEN SONRA

Her köke ve taşa takılıp tökezliyorum, bacaklarım yorgunluktan o kadar ağırlaşmış ki ayaklarımı kaldıramıyorum. Yukarı çıkmak aşağı inmekten on kat daha zor ve bugün kendimi sınırlarıma kadar zorladıktan sonra artık daha fazla dayanamıyorum.

Buz gibi havayı içime çekerek büyük bir kayanın üzerine çöküyorum. "Bir molaya... ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, ikiye bükülerek. Yanımda keskin bir kramp var ve ciğerlerim sanki on mil koşmuşum gibi yanıyor. "Sadece... birkaç dakika."

"Al, iç." Peter yanıma oturdu, sanki bunca zamandır yavaş yavaş yürüyormuşuz gibi serin ve taze görünüyordu. Ceketinin fermuarını açarak bana yeni bir su şişesi uzatıyor ve şöyle diyor: "Yorgun olduğunu biliyorum ama yavaşlayamayız. Bu gece bir fırtına bekleniyor ve o zamandan önce evde olmamız gerekiyor."

Şişeyi ona geri vermeden önce suyun çoğunu yudumluyorum. "Fırtına mı?"

"Yağmur ve sulu kar, yükseklerde karla karışık yağmur." Suyu bitiriyor ve boş şişeyi ceketinin içine geri sokuyor. "Buna yakalanmak istemeyiz."

"Tamam." Hâlâ nefes alamıyorum ama kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. "Hadi gidelim."

Peter ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatarak beni inceliyor. Sonra arkasını döndü ve "Sırtıma tırman." dedi.

İnanılmaz bir kahkaha boğazımda düğümleniyor. "Ne dedin?" "Dedim ki, 'Sırtıma tırman. Seni ben taşıyacağım."

Başımı salladım. "Saçmalama. Beni o kadar taşıyamazsın. Daha üç saatlik bir yürüyüşümüz var - yokuş yukarı çıktığımıza göre belki dört ya da beş."

"Tartışmayı bırak ve sırtıma bin." Omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Yürüyemeyecek kadar yorgunsun ve seni taşımanın en kolay yolu bu."

Tereddüt ediyorum, sonra dediğini yapmaya karar veriyorum. Eğer beni sırtında taşıyarak kendini yormak istiyorsa, ben kimim ki karşı çıkayım?

"Tamam." Son gücümle kayanın üzerine tırmanıyorum ve oradan da onun geniş sırtına çıkıyorum,

Bacaklarımla belinin etrafında dönerken omuzlarını kavrıyorum.

"Sıkı tutun," diyor ve kollarını dizlerimin altına dolayarak yürümeye başlıyor, uzun, sabit adımlarla yeri katediyor.

18

P *eter*

HIZLI ADIMLARLA EVE DÖNMEYE KARARLIYDIM.

Şimdiden gökyüzü ufukta kararıyor, hava soğuyor ve kalınlaşıyor. Fırtına tahmin edilenden daha hızlı geliyor; vurmadan önce belki birkaç saatimiz var ve bizi almaları için adamlara ping atamıyorum. Anton beni bıraktıktan sonra Tokyo'dan birkaç malzeme almak için helikoptere ve zamanında geri dönemeyecek.

Bu gösteri için başka bir gün seçmeliydim.

Oh, pekala. Artık bunun için endişelenmenin anlamı yok. Patikanın daha düz bir kısmına geldiğimizde hızımı daha da artırıyorum ve Sara beni kavrayışını değiştiriyor, öne doğru eğilirken kollarını boynuma doluyor.

"Bu iyi mi?" diye kulağıma mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum. "Tamam. Sadece beni boğma," diyorum ona.

"Beni hayal kırıklığına uğratmak istemediğine emin misin? Çünkü artık dinlendim ve yürüyebilirim-"

"Bizi ."

Ses tonum sert ama konuşarak nefesimi boşa harcamaya niyetim yok. Küçük kuşum ağır olduğu için değil -neredeyse elli kiloyla, antrenman yaparken koştuğum çantalardan daha hafif- ama daha yavaş gitmeyi göze alamadığım için. Rüzgâr şiddetini arttırıyor ve bizi buz gibi bir

Soğuk ve ikimiz de kalın giyinmiş olsak da, hava daha da kötüleşmeden Sara'yı içeriye almak istiyorum.

Evden yarım saatten daha az bir mesafedeyken karla karışık yağmurun ilk damlaları vuruyor. Sara "Bırakın beni," diyor ve bu sefer onu dinliyorum. Üç saatten fazladır onu taşıyorum ve artık yeterince dinlenmiş *durumda*. Kendi ayakları üzerinde dursa daha hızlı hareket ederiz.

Elini tutarak koşmaya başlıyorum, gökyüzü açılıp rüzgar buz gibi suyu yüzümüze çarpmaya başladığında onu arkamdan çekiyorum.

Ev göründüğünde Sara, "Tanrı'ya şükür," diye soluk soluğa bağırıyor. Karla karışık yağmur şimdi karla karışık yağıyor ve rüzgar sanki kemiklerimizi kesiyormuş gibi hissettiriyor. Kot pantolonum sırılsıklam, bacaklarım soğuktan uyuşmuş durumda ve artık yüzümü hissedemiyorum. Sara'nın ne kadar perişan durumda olduğunu ancak hayal edebilirim. Benim aksime, o kendini acı ve rahatsızlıktan uzak tutmak için hiç eğitilmedi, yalnızca hayatta kalmaya odaklanmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedi. Onu bedenimle bu fırtınadan koruyabilseydim, korurdum ama şu anda en önemli şey onu içeri, sıcak ve kuru bir yere götürmek.

Bir saat daha böyle devam edersek hipotermi riskiyle karşı karşıya kalacaktık.

Eve otuz metreden daha az bir mesafe kaldığında Sara bir dala takılarak tökezliyor ve ben de onu kucağıma alıp göğsüme bastırarak kalan mesafeyi kat ediyorum. Kapıya varınca botlarımla kapıyı çalıyorum ve Yan kapıyı açar açmaz yarı donmuş yükümü doğruca üst kattaki banyomuza taşıyorum.

Onu yere yatırıp duşu açıyorum, suyun ılık ama çok sıcak olmadığından emin olduktan sonra ikimizi de soyuyorum, ıslak, buz gibi giysilerimizi çıkarıp onu spreyin altına sokuyorum. Sara'nın dudakları maviye boyanmıştı ve o kadar titriyordu ki ayakta zor duruyordu. Ben de daha iyi durumda değilim, bu yüzden kollarımı tüm vücuduma sararak ona sarılıyorum ve birkaç dakika boyunca suyun altında öylece duruyoruz, suyun sıcaklığı donmuş tenimize işlerken titriyoruz.

"Ölebilirdik." Geri çekilip bakışlarımla buluştuğunda Sara'nın dişleri hâlâ gıcırdıyor. Ela gözleri beyaz yüzünde neredeyse simsiyah, koyu kirpikleri ıslaklıkla kirpiklenmiş. "P-Peter, orada ölebilirdik."

"Evet." Kollarımı tekrar ona dolayarak, aldığı her sığ nefesi hissedinceye kadar onu kendime doğru bastırıyorum. "Evet, ptichka, yapabilirdik."

O fırtınada bir ya da iki saat daha geçirseydi başaramazdı. Daha önce bunu düşünmeme izin vermedim, odağımın

Onu eve götürme görevi, ama şimdi buradayız -artık güvende- ölebileceğini fark etmek midemi oyuyor ve kalbimi buzla sarıyor. Daha önce böyle bir korkuyu sadece bir kez yaşamıştım, o meth kafalıların onu bıçaklarla tehdit ettiğini gördüğümde. O zaman tehdidi ortadan kaldırabilirdim ve kaldırdım da ama onu bu fırtınadan koruyamazdım.

İki saat daha erken gelseydi, onu kaybedebilirdim.

Düşüncesi bile korkunç, dayanılmaz. Pasha ve Tamila'yı kaybettiğimde sanki dünyam sona ermiş, bir daha asla öfke ve acıdan başka bir şey bilmeyecekmişim gibi hissettim. Beni yönlendiren öfke mutlaktı - çünkü her günü atlatabilmemin, yemek yiyebilmemin, nefes alabilmemin ve işlevimi yerine getirebilmemin tek yolu buydu.

Sorumluları bulup onlara bunu ödetecek kadar uzun yaşayabilmemin tek yolu bu.

Sara'ya kadar kendimi yeniden canlı hissetmeye, acımasız bir intikamdan daha fazlasını istemeye başlamamıştım. O benim yeni odağım, yeni var olma sebebim oldu.

Onu
kaybedemem.

Onu
kaybetmeyeceği
m.

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın." Omuzlarını kavrayıp irkilmiş bakışlarını karşılamak için geri çekildiğimde sesim alçak ve sert, içimdeki korku şiddetli bir kararlılıkla bastırılıyor. "Benden kaçmayacaksın Sara. Asla. Dışarıda sana yardım edebilecek kimse yok, benden saklanabileceğin bir yer yok. Ve eğer bu nafile numarayı bir daha denersen, pişman olacaksın, sana söz veriyorum. Neler yapabileceğimi bildiğini sanıyorsun ama daha yüzeye bile çıkmadın. Ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikrin yok, ptichka, sana sahip olmak için neler yapmaya hazır olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Sen benimsin ve benim olarak kalacaksın-şimdi ve ikimiz de hayatta olduğumuz sürece."

Ben konuşurken kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum ve onu korkuttuğumu biliyorum.

İstediğim bu değil ama onu bu kaçma girişimlerinden uzak tutmalıyım.

Onu güvende tutmak zorundayım.

"Peter, lütfen..." Yumuşak ela gözleri yaşlarla doluyor, avuçları göğsüme bastırmak için yukarı çıkıyor. "Yapma bunu. Bu aşk değil. Bunu sen bile anlamalısın. Kaybettiğiniz her şey için, George'un ailenize yaptıkları için üzgünüm. Ve biliyorum ki-" Bakışlarımı tutarak yutkunuyor. "Aramızda bir şey olduğunu biliyorum, orada olmaması gereken bir şey... hiçbir anlam ifade

etmeyen bir şey. Sen de hissediyorsun, ben de hissediyorum. Ama

bu onu doğru yapmaz. Birini seni sevmesi için takip edemezsin, onu önemsemesi için korkutamazsın. Beni burada tuttuğun sürece, bana ne söyletirsen söylet... beni neye zorlarsan zorla, ben senin tutsağınım. Kaçsam da kaçmasam da senin değilim ve asla da olmayacağım. Bu şekilde değil."

Söylediği her kelime karaciğerimi delen bir bıçak gibi. "Nasıl o zaman?" Sözlerim sert ve çaresiz, şiddet dolu bir şekilde çıkıyor. "Söyle bana Sara. Sana nasıl sahip olabilirim? Ben aranan bir adamken başka ne şekilde birlikte olabiliriz?"

Bakışları benim azabımı yansıtıyor. "Yapamayız," diye boğuluyor, elleri göğsümde yumruk olurken narin tırnakları tenime sürtünüyor. "Bunun olması gerekmiyor Peter. *Biz* birlikte *olamayız*. Paylaştığımız geçmişle değil, kim ve ne olduğumuzla değil."

"Hayır." Reddedişim içgüdüsel, içgüdüsel. "Hayır, yanılıyorsun."

Omuzlarını ısırıcı bir güçle kavradığımı fark edip onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum, sonra suyu kapatmak için arkamı dönüyorum, bu küçük görevi biraz kontrol kazanmak için kullanıyorum. Artık donmuyorum, vücudum onun çıplaklığına tepki vermeye başlıyor, ona olan açlığım keskin ve karanlık, öfke ve hayal kırıklığına uğramış özlemin uçucu demiyle şiddetleniyor. Eğer sakinleşmezsem, onu alacağım ve canını yakacağım.

Kırılıp bana ait olduğunu kabul edene kadar onu becereceğim.

Yüzünü ona döndüğümde ağlıyordu, gözyaşları yanaklarındaki ıslaklığa karışıyordu. "Peter, lütfen..." Elimi tutmak için uzanıyor, ince parmakları avucumun etrafını yalvarırcasına sarıyor. "Lütfen, bırak gideyim. İstediğin bu değil, gerçekten değil. Ben senin ailen olamam. Onların yerine geçemem. Bunu göremiyor musun? Olması gereken bu değil. İstediğin şey-"

"*Sen* benim istediğim şeysin." Elimi tuttuğu yerden çekerek saçlarını avuçluyorum ve diğer kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Keskin bir nefes alıyor, sivri meme uçları göğsüme sürtünüyor ve ben kalın bir sesle "Sen, Sara, istediğim her şeysin" derken sikim karnında sert ve hazır bir şekilde zonkluyor. Geçmiş ya da olması ya da olmaması gerekenler umurumda değil. Kendi kaderimizi kendimiz çizeriz -kendi kaderimizi kendimiz seçeriz- ve ben seni seçtim. Tüm dünya bunun yanlış olduğunu düşünse de, seni elimde tutmak için bir orduyla savaşmak zorunda kalsam da umurumda değil. Seni buldum, aldım ve elimde tutuyorum ve seni asla özgür bırakmayacağım."

19

Sara

PETER'IN BENI DUŞTA BECERMESINI BEKLIYORDUM AMA O

Beni serbest bırakıyor ve kabinden çıkıyor, askıdan bir havlu alıyor ve ben onu takip ederken üzerime sarıyor. Beni hızlı hareketlerle kuruluyor ve sonra kendisi için de bir havlu alıyor. Hareketleri sert ve düzensiz, havluyla kurulamayı bitirip havlularımızı askıya geri atarken gözleri karanlık bir şekilde parlıyor.

Kızgın ya da kırgın ya da her ikisinin bir kombinasyonu, bunların hiçbiri benim için iyiye işaret değil.

Dirseğimi sıkarak beni yatak odasına götürüyor ve yatağa vardığımızda üzerine düşüyorum, bacaklarım beni bir saniye daha desteklemeyi reddediyor. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor, midem boşlukla gurulduyor ve yoldaki o fıstıklardan beri hiçbir şey yemediğimi fark ediyorum.

Peter da bunu fark etmiş olmalı, çünkü durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Akşam yemeği ister misin?"

Başımı sallıyorum ve yüzümdeki yaşları elimin tersiyle silerek kendimi oturmaya zorluyorum. "Lütfen."

"Pekâlâ." Dolaba doğru yürüdü, bir bornoz aldı ve kendine bir tane giymeden önce bana fırlattı. "Hadi yemeğe gidelim."

PETER'IN ÇABUCAK HAZIRLADIĞI TAVADA KIZARTMAYI TÜKETIRKEN

Giyotinin düşmesini beklediğime dair rahatsız edici bir his. Beni esir alan kişi bana yemek teklif ettiğinden beri tek kelime etmedi ve aklından ne hakkında hiçbir fikrim yok. Her ne ise, beni sert ve niyetli bir bakışla izliyor ve bu beni korkutuyor.

Yemek bana yapacağı şeyi erteledi ama yine de yapmayı planlıyor.

Muhtemelen şimdiye kadarki en kötü zamanlama ama daha fazla erteleyemem. Saat kafamın içinde tik tak ediyor, her geçen saat endişemi artırıyor. "Peter..." Hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalışarak çatalımı yere bıraktım. "Hapı aldın mı?"

Çenesi geriliyor ve bir an için hayır diyeceğine ikna oluyorum. Ama ayağa kalkıyor ve bir dizüstü bilgisayarın yanında beyaz bir kağıt torbanın tezgaha doğru yürüyor.

alıp bana getiriyor ve ben de hevesle elinden alıyorum. İçinde, üzerinde Japonca yazılar olan parlak beyaz ambalajda pembe bir hap var. Sadece üreticinin adı İngilizce, ama bunun ihtiyacım olan hap olduğundan eminim.

Ambalajı yırtarak hapı çıkarıyorum ve yarım bardak suyla yutuyorum. Şansım yaver giderse hâlâ güvenli bölgedeyiz ve hap görevini yerine getirecek. Peter'ın söylediklerine bakılırsa bunun bir önemi yok.

Çocuk ya da değil, eve dönmeme asla izin vermez.

Umutsuzluk beni tekrar boğmakla tehdit ediyor ve tek yapabildiğim ona yarı normal bir tonda "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Aramız ne kadar gergin olursa olsun, bana bu hapı vermek zorunda olmadığını, bu konuda da iradesini bana zorla kabul ettirebileceğini aklımdan çıkarmamalıyım.

Peter başıyla onaylıyor ve masayı toplamaya başlıyor. Hâlâ çok yorgunum ama kalkıp ona yardım etmek için kendimi zor tutuyorum, tam o sırada İlya ve Yan merdivenlerden iniyor ve Rusça bir şeyler tartışıyorlar. Yan gülüyor ama İlya kızgın görünüyor, bu da iki kardeşin tartışıp tartışmadığını merak etmeme neden oluyor.

Peter onlara bir şeyler havlıyor ve Yan hızlıca Rusça cevap vermeden önce sırıtarak bana bakıyor.

Ilya patlayacakmış gibi görünüyor ama masanın üzerindeki kaseden bir elma alıyor ve merdivenlerden geri dönüyor.

"Az önce ne hakkında konuşuyordunuz?" Kahverengi saçlı Rus tezgâhın arkasına oturup orada duran dizüstü bilgisayarı açarken kaşlarımı çatarak soruyorum. Yemek boyunca bilgisayara baktım, nasıl ele geçireceğimi merak ediyordum ve Yan ekranı benden uzaklaştırmadan önce şifre korumalı bir başlangıç sayfası görünce hayal kırıklığına uğradım.

"Ben de kardeşime kendine iyi bir kız bulması gerektiğini söylüyordum," diye İngilizce açıklıyor Yan, Peter bulaşık makinesinin kapağını gereksiz bir güçle kapatırken sırıtışı genişliyor. "Bilirsin, Peter'ın sana yaptığı gibi."

"Oh, anlıyorum." Peter'ın tepkisine bakılırsa, Yan'ın kardeşine karşı kullandığı dilin biraz daha tuzlu olduğundan şüpheleniyorum, ancak daha fazla burnumu sokmayacağım.

Bu küçük katiller çetesinin benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilmemeyi tercih ederim.

Yan bilgisayarla meşgul oluyor, ben de masayı ve boş tezgahları siliyorum, çökmeye hazır olmama rağmen bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyorum. Bu gece üst katta beni neyin beklediğini bilmiyorum ama kendimi tuhaf bir şekilde gergin hissediyorum, içgüdülerim tehlikede olduğumu haykırıyor. Belki de Peter'ın yüzündeki sert, kapalı ifadeden ya da hareketlerindeki zorlukla kontrol edilen şiddetten, ama bana haftalar önce Starbucks'taki buluşmamızı hatırlattı, beni esir alan kişi bana işkence eden ve George'u öldüren ölümcül yabancıdan başka bir şey değildi.

O zamanlar ne kadar tehlikeli bilmiyordum.

Dışarıda fırtına şiddetleniyor, rüzgâr buzyağmuru pencerelerimize sürüklüyor. Dışarıda olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak ürperiyorum ve bornozumu vücuduma daha sıkı bağlıyorum.

"Üşüdün mü?" Yan soruyor ve ben de dönüp onu yarım bir gülümsemeyle bana bakarken buluyorum. Benim ve Peter'ın aksine, o tamamen giyinik, pantolon ve düğmeli gömleği şık ama evde aylaklık etmek için fazla resmi. Yine de kıyafetlerinin uygunluğunu ya da genel olarak herhangi bir şeyi umursamadığına dair bir his var içimde. Gülümserken ya da kahkaha atarken bile Yan Ivanov'da soğuk, mesafeli bir hava var, sanki sergilediği duyguları hissetmiyormuş gibi.

Ilya'nın yumuşak huylu kardeşi, kelimenin klinik anlamıyla bir psikopatsa hiç şaşırmam.

"Ben iyiyim," diyorum ve yemek artıklarını kaldırmayı bitirmiş, şimdi de güçlü kollarını açmış, kısık gözlerle beni izleyen Peter'a bakıyorum.

göğsünün üzerinde çapraz.

"Bitti mi?" diye sert bir sesle soruyor ve olacakları daha fazla erteleyemeyeceğimi anladığımda kalbim sıkışıyor.

Bir hata yaptım ve bedelini ödemek üzereyim.

20

Sara

ODAMIZA GITTIĞIMIZDE PETER BENI YATAĞA GÖTÜRDÜ. DURDU

Önündeki bornozu çıkarıp yere bırakıyor, sonra benimkini çözüp omuzlarımdan aşağı itiyor ve beni çıplak bırakıyor. Kontrol tamamen onda gibi görünüyor, uçucu öfkesi şimdilik dizginlenmiş durumda ve gerginliğime rağmen, her bir tümseği avuçlamadan ve başparmaklarını meme uçlarıma nazikçe sürtmeden önce parmak eklemlerini üst göğüslerimin hassas derisi üzerinde gezdirirken kalçalarım bir sıcaklık dalgasıyla sıkılıyor.

"Korkmuş görünüyorsun," diye gözlemliyor, gümüşi bakışları sert ve donuk. "Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?" Parmakları meme uçlarıma yaklaşıyor, şaşırtıcı bir güçle çimdikliyor ve nefesim kesiliyor, ellerim bileklerini kavramak için havalanıyor.

"Söyle bana Sara." Meme uçlarımı daha sert çimdikliyor, baskı acıya dönüşüyor. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"I-" Yutkunuyorum, bileklerini boş yere çekiştirirken kalbim küt küt atıyor. "Bilmiyorum."

"Sana zarar *verebilirim*." Elleri kalçalarımı kavramak için vücudumdan aşağı kayarken, yontulmuş ağzı meme uçlarımı serbest bırakırken bükülüyor, onları dik ve zonkluyor bırakıyor. "Ve bazen bunu istiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi ptichka? Bunu hissediyorsun." Aleti karnıma bastırıyor, sert ve ısrarcı; nefesim boğazımda düğümleniyor, damarlarıma yayılan soğuğa rağmen içim hararetli bir acıyla sıkılıyor.

"Evet." Daha akıllıca olsa da, Peter'ın gözlerinin karanlık metalinden bana bakan canavarı yatıştırsa da yalan söylemeye cesaret edemiyorum. "Evet, söyledim."

"Oh, ptichka..." Beni sertçe iterken sesini sahte bir sempati dolduruyor. "Elbette öyle."

İrkilerek geriye doğru yatağa düşüyorum, ama Peter üzerime tırmanmak yerine eğiliyor ve bir an sonra elinde bornozumun kravatıyla doğruluyor. Niyetini anladığımda içimi bir endişe kaplıyor ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum, yanımdaki yatağa tırmanırken yuvarlanıyorum.

Yataktan yuvarlanamadan beni yakalıyor ve kendimi yüzüstü yatağın üzerinde buluyorum, alt bedenim onun ağırlığıyla sabitlenmiş ve bileklerimin etrafındaki bağı düğümlerken kollarım arkamda zorlanıyor. Hareketleri hızlı ve emin, acımasızca ve ellerimin tamamen bağlanması, havlu kumaşın yumuşak ama kırılmaz bir tutuşla bileklerimin etrafına dolanması için sadece saniyeler geçiyor.

Bağları çekiştiriyorum, yatağa doğru nefes nefese kalıyorum, ama kravatta hiçbir gevşeme yok, kurtulmamın hiçbir yolu yok. "Ne yapıyorsun?" Üzerimden indiğini hissettiğimde paniğim daha da artıyor. "Peter, lütfen... Ne yapıyorsun?" "Şşşt." Dirseğimden tutarak beni dizlerimin üstüne çekiyor ve yüzümü ona dönmem için çeviriyor. Yüzü şehvetle gerilmiş, gözleri karanlık bir şekilde parlıyor ve şöyle diyor: "Sana esirim olmanın ne demek olduğunu tattırıyorum. Çünkü istediğin bu, değil mi? Kaçıp seni yakalamamı mı? Bana sahip olmak

Bunu yaparsan, suçlanmaktan kurtulabilir misin?"

İnkâr etmek için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemeden Peter yatakta ayağa kalkıyor. Elini saçlarımın arasına sokarak başımı arkaya doğru eğiyor, yüzümü kasıklarına doğru çekiyor ve kalın siki yanağıma çarparken nefes nefese kalıyorum, bileklerimdeki bağları çekiştiriyorum. Misk gibi erkek kokusu burun deliklerimi dolduruyor, taşak kesesi çeneme sürtünüyor ve ne yapmak üzere olduğunu anladığımda nefesim hızlanıyor.

"Peter, lütfen-" diye başlıyorum, sonra sikinin başı ağzıma bastırınca dudaklarımı kapatıyorum. Elleri saçlarımda ve kollarım arkamda bağlıyken yüzümü çeviremiyorum, bir santim bile kıpırdayamıyorum. Peter hayatımı istila ettiğinden beri geçen haftalarda beni sayamayacağım kadar çok kez aldı, ağzıyla, elleriyle ve sikiyle beni tatmin etti ama daha önce hiç *onu* tatmin etmemi sağlamamıştı. Ve ilk kez bunun bir merhamet olduğunu fark ediyorum... bana bıraktığı küçük bir seçim.

Şimdi elinden aldığı bir seçim.

"Aç ağzını." Aletini yanağıma tekrar vururken sesi karanlık bir şehvetle zonkluyor. "Aç şu lanet ağzını, Sara."

Kalp atışlarım anaerobik bölgeye sıçrarken bile dudaklarımı sıkıca kapalı tutuyorum. Düzinelerce kez sevişmişken oral seks için mücadele etmek aptalca, ama bunu yaparak daha da fazla teslim olacağımı hissetmekten kendimi alamıyorum... hâlâ George'a ait olan son parçamı da kaybediyorum. Alkolik ya da bana yalan söyleyen casusu değil, üniversitede aşık olduğum adamı, benim ilk her şeyim olan adamı.

Peter'ın yüzü geriliyor, gözleri kısılıyor ve hırlıyor: "Zor yoldan mı yapmak istiyorsun? İyi o zaman." Serbest eliyle burun deliklerimi kapatıp havamı kesiyor ve nefes almak için ağzımı açtığımda sikini boğazımın arkasına kadar sokuyor.

Boğuluyorum, öğürme refleksim devreye girdiğinde gözlerim sulanıyor, ama o acımasızca itmeye başlıyor, sert, acımasız bir ritimle ağzımı beceriyor. Isırma şansım bile yok; parmakları burun deliklerimi sıkıştırırken tek odaklandığım şey yeterince hava almak ve öğürmemeye çalışmak. Panikleyerek içgüdüsel olarak bağlarımı çekiyorum, tükürük çenemden aşağı damlarken gözlerim kapanıyor, ama kalın uzunluğu içeri ve dışarı pistonlar ve yapabileceğim hiçbir şey yok, kaçabileceğim hiçbir yer yok.

Ağzımı ne kadar süre acımasızca kullandığını bilmiyorum ama başımın döndüğünü hissedebiliyorum, havasızlık yorgunluğumla birleşiyor ve rüya gibi bir uyuşukluk çöküyor. Kendimi hiç bu kadar çaresiz, işkencecimin gücüne bu kadar teslim olmuş hissetmemiştim ve Peter ağzımı sikmeye devam ederken yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Savaşmayı bıraktım ve ona teslim oldum.

Cezalandırıcı itişler durmuyor ve burnumu bırakmıyor, ama bedenim onun kavrayışında yumuşak ve uysal hale geldikçe paniğim azalıyor. Ben bir bez bebeğim, alınacak ve oynanacak bir oyuncağım ve bunda huzur var, çarpık bir tür kabullenme. Boğazım gevşeyerek onun içeri girmesine izin veriyor ve ritmini benimsedikçe öğürme refleksim azalıyor. Her geri çekilişinde bir nefes alıyorum ve derinlere itip boğazımı doldururken, hayatım tamamen onun ellerindeyken beni kontrol ederken hava beni destekliyor.

"Evet, işte böyle. Bu çok iyi... Aynen böyle, aşkım..." Şehvetle ıslanmış iniltisi içimde titreşiyor ve göz kapaklarımı bir parça aralayıp sulanmış gözlerle ona bakıyorum. Yüz hatlarını vahşi bir coşku şekillendiriyor.

Kaslı boynundaki tendonlar öne çıkıyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, içimde bir şeylerin değiştiğini, temel bir şekilde değiştiğini hissediyorum.

Ben seninim, diyor bedenim ona, vermek zorunda olduğu her şeyi kabul ederek. Bu kendimi tamamen teslim etmek anlamına geliyor ama yine de doğru, rahatlatıcı ve huzurlu hissettiriyor. Şu anda ona ait olmak, onun muazzam gücünün içinde koza gibi kalmak istiyorum.

Vazgeçmek ve beni tutmasına izin vermek.

Tüm korkular kayboluyor, gelecekle ilgili tüm düşünceler yok oluyor. Yüzüyormuşum gibi hissediyorum, sanki kendimin üstünde ve ötesindeymişim gibi. Hâlâ bir rahatsızlık varsa da hissetmiyorum, yine de duyularım artmış durumda, cinsel organım ıslak ve uyarılmayla gümbürdüyor. Tıp eğitimim bana bunun oksijen yoksunluğu olduğunu söylüyor ama nedeni önemli değil.

Peter ve onun zevkinden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Doruk noktası onu ele geçirirken bakışlarını tutuyorum, tohumu boğazıma fışkırırken bağlantıyı sürdürüyorum. Gözlerim akıyor, her tuzlu damlayı yutuyorum ve ancak parmakları saçlarımı bıraktığında garip yüksekliğim kayboluyor ve gerçeklik geri dönüyor.

Sarsılarak yanıma yığılıyorum, ellerimi bağdan kurtarırken parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerim ıslak ama artık ağlamıyorum. Ağlayamıyorum. Umutsuzluğa dalmak çok ani, çok korkutucu ve derin. Ve tüm bunların altında hastalıklı bir uyarılma, içimi yakan bir açlık var.

"Sorun yok aşkım," diye mırıldanıyor, beni kucağına alıyor ve eli kalçalarımın arasına kayarken titremem artıyor, başparmağı klitorisime bastırırken iki sert parmağı içime giriyor. "İyi olacaksın. Bu normal bir şey. Seninle ilgilenmeme izin ver, ptichka, iyi olacaksın."

Ama olmayacağım. Bunu biliyorum ve o da biliyor.

Boşalmam, onun kollarında sarsıcı bir zevkle sarsılmam sadece birkaç saniye sürüyor. Ve bana sarılıp saçlarımı okşarken, bunun o an olduğunu biliyorum.

Bana söz verdiği kafes burada.

BÖLÜM II

21

Sara

İLK IKI HAFTA EN ZORUDUR. NEREDEYSE HER GÜN AĞLIYORUM.

Öfke ve umutsuzluk o kadar yoğun ki bağırmak ve bir şeyler fırlatmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, Peter'ın etrafında yumurta kabukları üzerinde dolaşıyorum, daha fazla cezalandırılmaktan kaçınmaya ve beni esir alan kişinin ailemle iletişim kurmama izin verdiğinden emin olmaya kararlıyım.

O gece ne olduğunu, o oral seksin beni nasıl bu kadar kırdığını hâlâ anlamıyorum. Peter'la seks her zaman karanlık bir unsur olmuştur, ama bununla başa çıkabileceğimi, korku, utanç ve ihtiyacın rollercoaster'ına alışkın olduğumu sanıyordum. Ama o gece farklı bir şeydi, daha sapkın bir şey... beni parçalayan ve içimi burkan bir şey.

O gece Peter'ın içindeki canavarla dans ettim ve bu süreçte kendi içimdeki canavarı keşfettim.

O zamandan beri bana o şekilde dokunmadı, ancak her seks yaptığımızda içindeki arzuyu, hükmetme ve eziyet etme ihtiyacını hissediyorum. Ne yaparsa yapsın, bana ne kadar şefkatli davranırsa davransın, bu hep var. Bu onun bir parçası, bu karanlık, bu cezalandırma ve intikam alma dürtüsü. Bununla savaşabilir, ama bu dürtü orada - çünkü Peter ne derse desin, geçmiş bugünümüzü etkiliyor.

Kocamın ailesinin katledilmesindeki rolünü asla unutmayacak ve ben de onun George'a yaptıklarını asla unutamayacağım.

İyi haber şu ki prezervatif kullanmaya geri döndük. Peter, berbat ilişkimizin bu aşamasında ekstra komplikasyonlardan kaçınmanın bilgeliğini mi gördü, yoksa gerçekten isteklerime saygı duyuyor mu bilmiyorum, ancak her gün yaptığımız bol miktarda sekse rağmen, başka bir hata olmadı. Yine de, endişeyle reglime kadar günleri sayıyorum ve reglim geldiğinde, esaretin iki buçuk haftasında, rahatlayarak hıçkırıyorum, bir kez olsun kramplar ve rahatsızlık için minnettarım. Peter o kadar memnun görünmüyor ama semptomlarımın en kötüsü geçtikten sonra seks yapmaya devam ettiğimizde korunmaya devam ediyor.

Bir başka olumlu nokta da başarısız kaçış girişimimin bana dışarıda iletişim kurma ayrıcalıklarını kaybettirmemiş olması. Peter her öğleden sonra ailemin evindeki kayıtları izlememe ve birkaç günde bir onları aramama izin veriyor. Hem FBI'ın izini sürmesine karşı ekstra bir önlem olarak hem de söyleyebileceğim fazla bir şey olmadığı için aramalar her zaman kısa oluyor. Aileme göre, sevgilimle birlikte dünyanın dört bir yanına uçuyorum, onun yarattığı tehlikeden ve evdeki sorumluluklarımdan mutlu bir şekilde habersizim. Bu aramalarda yapabildiğim tek şey ailemi iyi olduğum konusunda temin etmek ve bitmek bilmeyen sorularından ve yalvarmalarından kaçınmak için hızlıca kapatmadan önce onların iyiliğini sormak.

Peter yaklaşık bir hafta boyunca telefon görüşmelerini dinledikten sonra, "Aşk ilişkimizi biraz detaylandırabilirsin," diyor. "Daha gerçekçi görünmesi için onlara biraz renk ver."

"Gerçekten mi? Onlara beni ne sıklıkta becerdiğini mi söyleyeyim, yoksa aletinin ne kadar büyük olduğunu mu tarif edeyim?"

Peter alaycılığıma sırıtıyor; ara sıra aldırmadığı tek meydan okuma bu. "İstersen," diyor kanepede arkasına yaslanarak. "Ya da sana her gün kahvaltı hazırladığımı söyleyebilirsin. Ebeveynler konusunda uzman değilim ama bu onların daha çok takdir edeceği bir şey gibi görünüyor."

İğneleyici bir sözü daha geri alıyorum ve sonraki birkaç aramada önerdiği gibi yapıyorum, aileme Peter'ın benim için yaptığı bazı küçük şeyleri anlatıyorum. Bulunduğumuz yeri işaret edecek bir şey olamaz, bu yüzden daha kişisel şeylere bağlı kalıyorum, örneğin harika bir aşçı olduğu ve sırt masajının harika olduğu gibi. İkisi de yalan değil; artık yeni evimize yerleştiğimize göre, Peter benim için gurme yemekler yapmaya geri döndü ve günlük masajlarla şımartılmanın ötesindeyim.

masajlar. Sanırım ellerini üzerimden çekemediği için ve yirmi dört-yedi seks yapamadığımız için, bana başka şekillerde dokunmakla yetiniyor, her fırsatta beni baştan ayağa okşuyor ve ovuyor. Özellikle de ayak parmaklarımı. Beni esir alan kişinin ayak fetişi olduğundan şüphelenmeye başlıyorum, bana hayatımın en iyi ayak masajını ne kadar sık yaptığına bakılırsa.

Aileme ayak masajlarından bahsetmiyorum - alaycı sorguma rağmen, onlarla cinsellikle ilgili herhangi bir şeyi tartışmaktan rahatsız oluyorum - ve ayrıca saçımı taramak ve beni duşta yıkamak gibi benimle ilgilendiği daha samimi yöntemler hakkında da sessiz kalıyorum. Sanki ben onun oyuncak bebeğiymişim, çocukla seks oyuncağı arasında bir şeymişim gibi. Bunu evde de yapıyordu ama o kadar çok çalışıyordum ki bu daha çok ara sıra olan bir şeydi. Ancak şimdi, bu günlük bir olay ve muhtemelen bu tür bir ilgiyi rahatsız edici bulmam gerekse de, itiraz edemeyecek kadar çok hoşuma gidiyor.

O kadar uzun zamandır kendi kendime yeten ve bağımsız biriydim ki Peter'ın bana bebeklik yapmasına izin vermek iyi hissettiriyor.

Elbette hiçbir şımarıklık hayatımı ve beni tanımlayan işimi kaybetmemi telafi edemez. Haftada seksen saatten fazla çalışmaktan tamamen boş zamana geçtim ve bu fazladan zamanı nasıl dolduracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Peter bunun bir kısmını karşılıyor -artık her zaman ulaşabileceği bir yerdeyim, günde iki ya da üç kez beni beceriyor- ve temiz dağ havası sayesinde daha fazla uyuyorum, gecede en az dokuz ya da on saat. Ayrıca Peter ve adamlarıyla rahat yemekler yiyorum ve hava izin verdiği sürece onunla ya da beni koruması için görevlendirdiği kişiyle uzun yürüyüşlere çıkıyorum.

Kötü bir rutin değil, kitaplarımız ve filmlerimiz de var ama üç haftadır duvarlara tırmanmaya hazırım.

"Kendini eve tıkılmış hissetmiyor musun?" Sabah yürüyüşlerimizden birinde Peter'a soruyorum. Hava serin ama neyse ki son birkaç gündür olduğu gibi ne yağmurlu ne de rüzgârlı; bu da sinirlenmemin bir başka nedeni. "Yani, dizüstü bilgisayarında çalıştığını biliyorum ama yine de..."

Peter geniş omuzlarını silkiyor. "Bu boş zamanın tadını çıkarıyorum. Nadiren oluyor, bu yüzden adamlarım ve ben fırsatımız varken değerlendiriyoruz. Önümüzde büyük bir iş var, bu yüzden uzun süre dinlenemeyeceğiz."

"Ne tür bir iş?" Karanlık bir merakla soruyorum. "Başka bir suikast mı?"

Durdu ve bana eşit bir bakış attı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Tereddüt ediyorum, sonra başımı sallıyorum. "Evet, biliyorum." Peter'ın ne olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyor değilim. Tanıştığımız gece onun ölümcül yeteneklerini ilk elden tecrübe ettim. Eğer bir uyuşturucu baronu ona ve ekibine başka bir tehlikeli suçluyu ortadan kaldırmaları için fahiş bir miktar ödediyse, bunu da duyabilirim.

Hiçbir şey olmasa bile, korku filmi/James Bond gerilimi tarzında eğlenceli olabilir.

"Nijerya'da bazı ayak parmaklarına basan bir bankacı var," diyor Peter, yürümeye devam ederken elimi tutmak için uzanıyor. "O ayak parmaklarından biri sorunu halletmemiz için bizi tuttu."

"Bir bankacı mı? Bu senin özel yeteneklerine ihtiyaç duyacak birine benzemiyor." Ya da hayal ettiğim acımasız suç lordu gibi. Peter'ın işinin asil bir şey olduğu konusunda kendimi kandırdığımdan değil. Yine de içimdeki naif bir parça, hedeflerinin çoğunun başlarına gelenleri en azından bir şekilde hak ettiğini umuyor olmalı.

Daha önce hiç fark etmediğim dar bir patikaya doğru ilerlerken Peter, "Bu bankacının küçük bir ordusu var ve yaşadığı küçük kasabanın yanı sıra yerel kolluk kuvvetlerinin çoğuna da sahip," diye açıklıyor. "Tüm belirtilere göre, Nijerya'nın en zengin adamlarından biri ve bu noktaya araba kredisi vererek gelmedi."

"Oh." Adamla ilgili zihnimdeki imgeyi yeniden düzenliyorum. "Yani iyi bir adam değil mi?"

Peter'ın yüzünde mizahsız bir sırıtma belirir. "Öyle de denebilir. Son sayıma göre, bir düzineden fazla rakibini öldürdü ve ailelerini saymazsak en az elli kişiye işkence etti ya da sakat bıraktı. Bizi kiralayan adam kurbanlardan birinin kuzeni; kızı ailesine bir ders vermek için toplu tecavüze uğramış."

Dehşet boğazımı sıkıyor ve birden Peter'ın bu canavarın peşinden gitmesine vahşice seviniyorum.

Sevindim ve mantıksız bir şekilde endişelendim, çünkü bu düşündüğümden çok daha tehlikeli.

"Nasıl...?" Nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için . "Ona ulaşmak mı?"

Başımı sallıyorum ve onun soğukkanlılıkla eğlenen yüzüne bakıyorum. "Evet."

"Her zamanki gibi. Güvenliği hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğreneceğiz, rutinlerini öğreneceğiz ve doğru zaman geldiğinde saldıracağız."

Göğsümdeki mantıksız korku balonunu aşağı itiyorum. Peter ve adamları son derece eğitimli ve her halükarda, onların güvenliği hakkında endişelenmek aptalca.

Beni kaçıran suikastçıya. Bunun yerine, içinde bulunduğum durumla en ilgili olan şeye odaklanıyorum. "Yani bir süreliğine gidecek misin?"

"Hayır, bir şeyler ters gitmedikçe olmaz. Anton ve Yan önümüzdeki hafta keşif için oraya uçacak, ancak Ilya ve ben sadece operasyonun son aşamalarında yer alacağız. Sanırım bu bir ya da iki hafta içinde olacak ve ben de birkaç günden fazla kalmayacağım."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Peki ya ben ne olacağım? Sen Nijerya'ya giderken beni burada mı bırakacaksın?"

"Yan seninle kalacak," diyor Peter ve ben hayal kırıklığımı gizlemeye çalışırken patikadan bir açıklığa doğru dönüyor. Fırtına günü bana söylediklerine rağmen, kaçma fikrinden tamamen vazgeçmiş değildim. Evet, bana o uçurumu gösterdi ve yürüyüşlerimiz sırasında birkaç tane daha gördüm ama bu tüm dağın geçilmez olduğu anlamına gelmiyor. Peter'ın bilmemi istemediği bir iniş yolu olabilir ve yeterince zaman ve özgürlük verilirse onu bulabilirim. Daha sonra ne yapacağım - eve dönmeyi başarsam bile Peter'ın pençelerinden nasıl kurtulacağım - farklı bir konu, ama her seferinde tek bir soruna odaklanmam gerekiyor.

Biraz umudum olmalı, yoksa umutsuzluk beni tamamen yutacak.

"Tüm ekibinize ihtiyacınız yok mu?" Sadece biraz ilgili görünmek için elimden geleni yaparak soruyorum. "Sizin bir birim olarak çalıştığınızı sanıyordum."

"Biliyoruz, ama alışacağız." Açıklığa girdiğimizde Peter bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Merak etme, ptichka. Seni burada tek başına bırakmayacağız."

Cevap vermiyorum, çünkü bunun bir anlamı yok ve çünkü hedefimize ulaştık: aşağıdaki gölün muhteşem manzarasına sahip bir uçurum.

"Vay canına." Uçurumun kenarından birkaç metre ötede durduğumuzda nefesimi verip muhteşem manzarayı seyrediyorum. "Ne kadar muhteşem."

Son birkaç gündür yağan yağmurun ardından hava kristal berraklığında, gökyüzü ise görünürde tek bir bulut bile olmadan mükemmel bir soluk mavi. Rüzgâr olmadığından, altımızdaki göl o kadar durgun ki, etrafını çevreleyen görkemli dağları yansıtan dev bir ayna gibi görünüyor.

Kendi isteğim dışında burada olmasaydım, buranın dünyadaki en güzel yer olduğunu düşünürdüm.

"Evet, muhteşem," diye onaylıyor Peter, eli elimde sıkılaşırken sesi alışılmadık derecede boğuk çıkıyor ve açlıkla yanan metalik bakışlarını görmek için dönüyorum.

Cevap veren sıcaklık vücudumda dalgalanırken kalbim hızla çarpıyor ve yüksek irtifa soğuğunu kovalıyor.

Artık hep böyle. Bir bakış, bir dokunuş ve ben gidiciyim. Sadece el ele tutuştuğumuzda bile kalbim biraz daha hızlı atıyor ve bana böyle baktığında kemiklerim yumuşak ve sıvı hale geliyor, vücudum uyarılmayla hızlanıyor.

Kızararak elimi avuçlarından çekiyorum ve ona doğru sallanmamak için geri çekiliyorum. İki saatten az bir süre önce seks yapmıştık ve hâlâ ağrım var. Onu bu kadar çok istemem ve tepkilerim üzerinde bu kadar az kontrolüm olması rahatsız edici. Aramızdaki kimya her zaman patlayıcı olmuştur, ama o oral seksten beri, arzumda farklı bir şey var, her şeyin yanlışlığından kaynaklanıyor gibi görünen bir şey.

Hayır. Düşünceyi uzaklaştırıyorum, ona teslim olmayı reddediyorum. Peter yanılıyordu. Onun esiri olmak istemiyorum. Bu oynadığımız cinsel bir oyun değil; bu benim hayatım, benim geleceğim. Uğruna çalıştığım her şey gitti, o yakıcı gümüş gözleriyle bana bakan adam tarafından çalındı. İçimde uyandırdığı sapkın arzular ne olursa olsun, bu zoraki ilişkiyi asla kabullenemeyeceğim.

Ben olamam.

Yine de bana uzanıp beni kendine doğru çekerken direnmiyorum. Başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırırken karşı koymuyorum. Damarlarımda dolaşan ateş tüm mantığı, tüm ahlakı ve sağduyuyu yakıp yok ediyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, bedenim onunkine şekil veriyor ve beni bir ağaca yasladığında teslim olup karanlığı kucaklıyorum, içimdeki canavarın serbestçe dolaşmasına izin veriyorum.

22

Peter

NIJERYA IŞI IÇIN HAZIRLIKLAR HIZLANIRKEN KENDIMI

Sara'ya giderek artan bir çaresizlikle ulaşıyor, ona olan ihtiyacım kontrolden çıkıyordu. Adamlarımla antrenman yapmadığım ya da görevin lojistiği üzerinde çalışmadığım zamanlarda ya onunla birlikte oluyorum ya da onu düşünüyorum. Bu bir bağımlılık gibi, hiç geçmeyen bir arzu ve en kötüsü de ne yaparsam yapayım Sara'yı yanıma alamıyorum.

Benimle olan hayatını kabullenmesini sağlayamıyorum.

Benimle fiziksel olarak savaşmıyor. Aksine, ona her karşılık veriyor ve gözlerinde aynı açlığı, beni diri diri yakan ihtiyacı görüyorum. İnkar edebilir ama yatakta sert olmamdan hoşlanıyor, hatta nazik olduğumdan daha çok. Kontrolü ele aldığımda, bu onu özgür kılıyor, suçluluk duygusunun işkencesini hafifletiyor ve aşırı aktif beynini kapatıyor. Arzularımız birbirini tamamlıyor, aramızdaki bağ karanlık bir sıcaklıkla cızırdıyor ama bedeni benimkini kucaklarken bile zihinsel mesafesinin, kendini benden uzak tutma çabalarının soğukluğunu hissediyorum.

Bir dereceye kadar anlıyorum. Onu hayatından, ailesinden ve sevdiği işinden kopardım. Bu son kısım beni rahatsız ediyor çünkü Sara'nın kimliğinin ne kadarının başarılı bir doktor olmaya bağlı olduğunu biliyorum. Müzik onun tutkusu olabilirdi ve tıp pragmatik, ebeveyn onaylı bir seçim olabilirdi, ama yine de mesleğinden zevk alıyordu. Her geldiğinde bunu görüyordum.

Bu dünyaya hayat getirmenin ve hastalarının hastalıklarını iyileştirmenin zorluğundan yorgun ama neşeli bir şekilde eve döndü. Şimdi kaybolmuş, tanımlanamaz bir şekilde kırılmış görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

Ptichka'm insanlara yardım etmeyi seviyor ve ben bunu ondan aldım.

Onu neşelendirmek için bir sonraki seyahatimde birkaç müzik aleti ve kayıt cihazı almaya karar verdim, böylece Sara en sevdiği pop şarkılarından bazılarına eşlik ederken kendini kaydedebilecekti. Ayrıca Sara'nın salsa ya da baleye yeniden başlamak istemesi ihtimaline karşı, alt kattaki açık oturma odasının bir bölümünü dans stüdyosuna dönüştürmeme yardım etmesi için Ilya'yı görevlendiriyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" Sara duvarı ördüğümüzü görünce soruyor ve ben de ona fikrimi açıklıyorum. Çok heyecanlı görünmüyor ama zaten bugünlerde çok nadir heyecanlanıyor.

Sanki içindeki kıvılcımın bir kısmı sönmüş gibi ve onu nasıl geri getireceğimi bilmiyorum.

Sara ailesiyle yaptığı bir başka görüşmenin ardından yukarı çıkarken Ilya, "Bu çok boktan, dostum," diye mırıldanıyor, omuzları kaskatı kesilmiş ve ela gözleri yaşlarla dolmuş. "Cidden, o kız bunu hak etmiyor."

Ona karanlık bir bakış attım ve da sustu ama haklı olduğunu biliyorum. Sevdiğim kadını mahvediyorum ve duramıyorum.

Ne olursa olsun, gitmesine izin veremem.

~

ANTON VE YAN KEŞIFTEN DÖNDÜKLERINDE

Görevim gereği, dans stüdyosunun sadece aynalara ihtiyacı var ve Nijerya'dan dönüş uçağında müzik aletleri ve kayıt ekipmanlarıyla birlikte onları da almaya karar veriyorum. Ayrıca binlerce popüler müzik videosunu internet özürlü bir iPad'e indirip Sara'ya veriyorum; o da bana teşekkür ediyor ama yine hevesi kursağında kalıyor.

Öyle bir noktaya geldi ki, onu aldığım ilk birkaç gündeki gibi benimle aktif olarak savaşmasını tercih ederdim.

Ona verdiğim ertesi gün hapını ve kullanmaya devam ettiğimiz prezervatifleri ilk kez düşünmüyorum. Belki de vicdanımın sesini dinlemek ve Sara'nın bu konudaki ricalarına boyun eğmek hataydı. İki hafta önce regl olduğunda, bir şey kaybetmiş gibi hissettim.

Sara'nın çocuk sahibi olması fikrini aklımdan ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, üzerinde durmaktan kendimi alamıyorum.

İstemeden duramıyorum.

Benim küçük kuşum hamile. Ona baktığımda bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyorum - şişmiş karnı ve dolgun, olgun göğüsleri, içinde gelişen yaşamın ışıltısı... Güzel meme uçları daha da hassaslaşacak, ince vücudu gür ve yumuşak olacak ve çocuk doğduğunda onu sevecekti.

Öz annemin hiç ilgilenmediği gibi bebeğimizle ilgilenecekti.

Çok cazip ve bu arzu içimi her geçen gün daha fazla kemiriyor. Burada Sara tamamen benim kontrolümde. Eğer prezervatifleri bırakırsam, yapabileceği hiçbir şey olmayacak, kendi başına bir yerden alabileceği ertesi gün hapı olmayacak. Benim çocuğumu doğuracak ve onu sevecek, sonra bir gün o da beni sevecek.

Bir aile olacaktık ve sonunda ona gerçekten sahip olacaktım. O benim olacaktı ve asla ayrılmak istemeyecekti.

~

ILYA VE BEN NIJERYA'YA GITMEDEN ÖNCEKI GECE, ÖZEL BIR

Sara ve ekip için akşam yemeği, herkesin en sevdiği yemeklerin yanı sıra denemek için can attığım birkaç Japon tarifini de hazırladım.

"Neden her gün böyle yemiyoruz?" Anton, geleneksel pancar bazlı Rus salatası *olan sirkeden* ikinci bir porsiyon alarak yakınıyor. "Cidden dostum, hızlanmalısın. Dün yediğimiz tek şey pilav ve balıktı."

Ona parmağımı gösteriyorum ve Ivanov ikizleri en sevdikleri yemek olan kuzu kebaplarını baharatlı bir sosla birlikte Gürcü usulü yemeden önce gülüyorlar. Sara bile tabağına benim tempura sebze denememem de dahil olmak üzere her şeyden biraz doldururken gülümsüyor.

Yemek yerken adamlarla işin bazı lojistik konularını tartışıyoruz ve Sara yemek zamanlarında alışkanlığı olduğu üzere sessizce dinliyor. Benimle arasına koyduğu mesafe erkeklerime de uzanıyor; onlarla nadiren konuşuyor, en azından ben etraftayken. Hoşlanıyor gibi göründüğü tek kişi Ilya ve onunla bile çekingen, tavırları kibar ama sıcak olmaktan uzak. Bence o hissediyor

Takım arkadaşlarımın yanında rahatsız oluyor; ya öyle ya da suç ortağım oldukları için onlardan nefret ediyor.

Onlara karşı tutumunu umursamıyorum. Aslında, bunu tercih ederim. Geçtiğimiz altı hafta boyunca üçünü de Sara'ya farklı derecelerde ilgiyle bakarken yakaladım ve boğazlarını kesmemek için kendimi zor tuttum. Bakışlarıyla bir şey ifade etmediklerini biliyorum -her kırmızı kanlı erkek Sara'nın düzgün, zarif güzelliğini takdir ederdi- ama yine de onları öldürmek istiyorum.

O benim ve paylaşmam. Asla.

Her halükarda, geride kalanın Yan olmasına sevindim. Dördümüz arasında en soğukkanlı kişi o ve üç takım arkadaşıma da güvenmeme rağmen en çok Yan'ın özdenetimine . Ne kadar cazip olursa olsun Sara'ya dokunmayacaktır ve benim ihtiyacım olan da tam olarak bu.

Onun güvende olduğunu ki işime odaklanabileyim.

"Peki ya kasaba halkı?" Ilya saldırıdan sonra kaçış rotamızın ana hatlarını çizerken Yan soruyor. Sara'ya hürmeten hepimiz İngilizce konuşuyoruz ve dikkat dağıtmak için patlatmayı planladığımız bombaları anlatırken yüzünün beyazladığını görüp şaşırıyorum.

Bilmesem bizim için endişelendiğini düşünürdüm.

Bombalama lojistiğinin üzerinden daha fazla geçiyoruz ve acil durum planlarını tartışmanın ortasındayken Sara aniden ayağa kalkıyor, sandalyesi yere sürtünüyor.

Titrek bir sesle, "Lütfen beni bağışlayın," diyor ve ben onu durduramadan merdivene doğru koşup üst katta kayboluyor.

23

Sara

KENDIMI HASTA HISSEDIYORUM, KELIMENIN TAM ANLAMIYLA ENDIŞEDEN HASTA OLDUM. MIDEME KRAMPLAR GIRIYOR VE

Göğsümün üzerinden kamyon geçmiş gibi hissediyorum. Peter bana Nijeryalı bankacıdan bahsettiğinden beri tehlikeyi düşünmemeye çalışıyordum, ama bu gece adamların bankacının yerleşkesindeki çılgın güvenlik hakkında konuşmalarını ve içlerinden birinin yaralanması ya da ölmesi durumunda ne yapacaklarını dinlerken, bunu daha fazla görmezden gelemezdim.

Yarın, Peter ve takım arkadaşları çok iyi korunan ininde bir canavarla karşı karşıya gelecekler ve buradan canlı çıkacaklarının garantisi yok.

Kendimi banyoya kilitleyerek aceleyle lavaboya gidiyor ve yüzüme soğuk su çarparak boğazımdaki boğucu sıkışıklıktan nefes almaya çalışıyorum. Panik atak gibi hissediyorum ama hissettiğim korkunun kendi durumumla hiçbir ilgisi yok - aslında Peter'ın ölümüyle çözülebilecek bir durum.

Beynime ya da kalbime sıkılacak bir kurşun - bir keresinde beni rahat bırakması için bunun gerektiğini söylemişti. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. İşkencecim hayatta olduğu sürece ondan asla kurtulamayacağım. Bir şekilde kaçmayı başarsam bile, peşimden gelecektir. Bu yüzden öldürülmesini ummalıyım; vurulmasını ya da bombalardan biriyle havaya uçmasını. O zaman takım arkadaşları beni eve döndürebilir ve eski hayatıma devam edebilirim.

Ölmüş olsaydı hepsini geri alabilirdim.

İstememem gereken şey bu, ama bunun yerine korku ve endişe beni tüketiyor. Peter'ın herhangi bir şekilde incineceği düşüncesi dayanılmaz, hatta bugün beni çaldığı geceden bile daha dayanılmaz. Geçtiğimiz altı hafta boyunca duygularımı dizginlemek, ona sadece fiziksel yollarla karşılık vermek için elimden gelen her şeyi yaptım ama açıkça başarısız oldum.

Kocamın katiline karşı geliştirdiğim berbat duygular hâlâ orada; hatta tutsaklığım sırasında daha da büyüdüler.

Kendimi giderek daha hasta hissederek bir havlu alıp ıslak yüzüme sürüyorum. Midem kocaman bir düğüm olmuş, sıkılaşan göğüs kafesimde sığ nefesler alırken kanın şakaklarımda zonkladığını hissedebiliyorum. Banyo aynasına yansıyan yüzüm tebeşir beyazı, havluyla çok sert ovuşturduğum yerlerde kırmızı lekeler var.

Yarın Peter öldürülebilir.

"Sara?" Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve elimdeki havluyu bırakıp kapıya doğru dönüyorum.

"Ptichka, iyi misin?" Peter'ın derin sesinde bir endişe notası var.

Ciğerlerim hâlâ düzgün çalışmıyor ama bir nefes alıp boğulurcasına "Ben iyiyim. Sadece bir saniye."

Titreyen ellerimle havluyu yerden alıp köşedeki çamaşır sepetine atıyorum ve avuçlarımı saçlarımın üzerinde gezdirerek çalışıyorum. Panik ataklarım son haftalarda neredeyse tamamen azaldı ve Peter'ın sadece karşılaşacağı tehlikeleri duyunca çözüldüğümü bilmesini istemiyorum.

Birkaç derin nefes alarak kapıya doğru yürüyorum ve kilidi açıyorum. Peter hemen içeri giriyor, bakışları yaralarımı ararken endişeli bir şekilde alnını çatıyor.

"Ne oldu? İyi misin?"

"Evet, özür dilerim. Sadece karnım ağrıyor," diyorum neredeyse sabit bir sesle. "Yine de iyiyim."

Peter'ın kaşları derinleşir. "Ayın o zamanı mı?"

"Hayır, sadece-" Duruyorum ve bazı zihinsel hesaplamalar yapıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, o haklı. Son reglim neredeyse dört hafta önceydi - bu da hissettiklerimin bir kısmını açıklıyor.

"Aslında evet," diyorum, bir bahaneye tutunmanın rahatlığıyla. "Bunu fark etmemiştim ama evet, öyle olmalı."

Peter'ın yüzündeki gerginliğin bir kısmı kaybolur. "Benim zavallı ptichka'm. Buraya gel." Uzanıp beni kucağına çekiyor, ben de kollarımı beline doluyorum, o saçlarımı okşarken sıcak kokusunu içime çekiyorum. Paniğimin en kötüsü hafifliyor, onun katı, kaslı hissi endişemi azaltıyor, ancak yarınla ilgili korku gitmeyi reddediyor.

Ya öldürülürse?

"Uzanmak ister misin?" Peter bir süre sonra geri çekilip bana bakarak mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum. Göğsüm hâlâ çok sıkı ve mideme gerçekten kramplar giriyor ama endişelerimle baş başa kalmak durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak.

Elinden kurtulup küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Ben iyiyim. Yemeği mahvettiysem özür dilerim. Her şey çok lezzetliydi."

Bakışlarında hâlâ endişe izleri var, ama sözlerimi olduğu gibi kabul ederek başını sallıyor. "Tatlı ister misin?" diye soruyor. "Elmalı turta. Kendini iyi hissetmiyorsan senin için buraya getirebilirim."

"Hayır, aşağı geleceğim. Zaten bir Advil almam gerekiyor."

Ve derin bir nefes alarak banyodan çıkıyorum, yarınla ilgili düşüncelerden kendimi uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

24

P *eter*

MUTFAĞA GITTIĞIMIZDE SARA'NIN TAVRI BIRDEN DEĞIŞTI.

Sanki biri indirmiş ve farklı bir kişiliğe bürünmüş gibi. Bir tür çılgın enerji onu ele geçirmiş gibi görünüyor ve iki Advil yuttuktan sonra mutfakta koşuşturmaya başlıyor, artıkları kaldırıyor trene yetişmek için yarışan birinin hızıyla tatlı için taze tabaklar alıyor.

"Ben hallederim, ptichka. Sakin ol," diyorum, eldivensiz fırından turtayı almaya çalıştığında onu sandalyesine yönlendiriyorum. "Kendini iyi hissetmiyorsun, o yüzden sakin ol."

"Ben iyiyim," diye itiraz ediyor ama onu duymazdan geliyorum, turtayı fırından dikkatlice kendim çıkarıp masaya taşırken çocuklar tüm olanları şaşkınlıkla izliyor.

Sara birkaç dakika kıpırdamadan oturuyor, turtayı beş parçaya bölmeme izin veriyor ve sonra tekrar ayağa fırlıyor. Ilya'nın tabağını kaparak, "Dur, ben servis edeyim," diyor. Sonra, görünüşe göre doğru kaplara sahip olmadığını fark ederek mutfak eşyaları çekmecesine koşuyor ve bir spatula ile geri dönüyor.

Bu sefer, ona ne hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, işini yapmasına izin verdim. Gözleri çok parlak, bastırılmış bir heyecanın ateşiyle yanıyor ve yüzü hala çok solgun. Belki de bir şeye yakalanmıştır? Ama o zaman yorgun olması gerekirdi, çılgınca koşturması değil.

"Al," diyor ve turtayı İlya'nın önüne itiyor. "Başka bir şey ister misin? Krem şanti gibi?"

"Hayır, teşekkür ederim." Takım arkadaşım Sara'ya göz kırpıyor. "Ben iyiyim."

Ona alışılmadık derecede parlak bir gülümseme veriyor ve Anton'un tabağını alıyor. Üzerine bir dilim turta koyup tabağı ona uzatıyor, sonra da aynı şeyi Yan ve benim için yapıp kendisi için de bir parça turta alıyor.

Oturup çatalını dilimine saplıyor ve başını kaldırıp şaşkın yüzlerimizi inceliyor.

"Ee," diyor o kadar neşeli bir sesle ki tanımakta zorlanıyorum, "Rusya'da da elmalı turta var mı, yoksa bu daha çok Amerika'ya özgü bir şey mi? Bilirsiniz işte, elmalı turta kadar Amerikan falan?"

Yan önce toparlanıyor. "Elmalı turtamız var," diyor eğlenceli bir sırıtışla. "Tam olarak böyle görünmüyor ama turta ve küçük turtalar *yapıyoruz-pirozhki* -Elma ve meyvelerin yanı sıra et, patates, mantar, lahana, yeşil soğan ve yumurta ile dolu."

"Lahana, yeşil soğan ve yumurta mı?" Sara burnunu kırıştırır. "Gerçekten mi?"

"Şey, birlikte değil," diye açıklıyor Yan. "Yumurta ve yeşil soğan ya da lahana. Mantar da soğan ve peynirle birlikte olabilir."

Sara başını eğerek ona ilgiyle bakıyor. "Öyle mi? Ruslar başka ne tür unlu mamullerden hoşlanır?"

"Ah, çok var," diyor Anton sohbete atılarak. Sara farkında olmadan arkadaşımın en büyük zaafı olan tatlılara ve unlu mamullere değinmiş oluyor ve Anton en sevdiği kek ve pastaların uzun bir listesini çıkarıp her birini ağzının suyunu akıtacak ayrıntılarla anlatırken İlya'yla birbirimize bıkkın bakışlar fırlatıyoruz.

"Vay canına," diyor Sara, Peter soluklanmak için durakladığında. "Peter, bunların nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Biraz," diyorum çatalımı bırakarak. "İstersen döndüğümüzde Napolyon'u deneyebilirim - Anton'un sana bahsettiği çok katmanlı muhallebi olan milföyün Rus *versiyonu.*"

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor Anton, gerçi ben ona hitap etmiyordum. "Amerikalılar nasıl söylüyor? Üstünde kirazla birlikte lütfen mi?"

Ilya ve Anton gülüyorlar ama Sara'nın yüzü bir anlığına geriliyor. Ancak bir sonraki anda o da kahkahalarıyla onlara katılıyor ve ben de

acaba ben mi hayal ettim? Önemli değil, davranışları zaten yeterince tuhaf.

Tatlı yiyip çay içerken - çocuklar Sara'ya bir Rus geleneğinden bahsediyorlar - onu izliyorum ve aniden canlanmasının nedenini anlamaya çalışıyorum. Sanki Sara'nın bedenini farklı bir insan ele geçirmiş gibi. Adamlarımla şakalaşıyor ve gülüyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Oysa masanın altında sandalyesinde kıpırdanıyor ve kolunu karnına doluyor; bu da ona musallat olan krampların açık bir işareti.

Bu bulmaca beni rahatsız ediyor ve elmalı hepsi bittiğinde çocuklara temizlikle ilgilenmelerini söylüyorum. Sara onlara yardım etmek için ayağa fırlıyor ama tekrar koşturmaya başlamadan önce bileğini yakalıyorum.

"Gel," dedim. "Yatma vakti geldi."

Saat neredeyse dokuz olmasına rağmen herhangi bir itirazda bulunmuyor ve yatak odasına gittiğimizde, gözleri hala o ateşli ışıkla parıldarken, sormadan soyunmaya başlıyor.

Fiziksel tepkilerim anında oldu. Tişörtünü çıkarıp sütyenini çözer çözmez sikim taş gibi sertleşiyor ve tenimde karıncalanmalar oluşuyor. Kot pantolonunu çıkarmadan önce yere düşmesine izin verdiğinde kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlıyor. Yine de beni en çok tahrik eden şey, bakışlarımı başından sonuna kadar tutması, ela derinliklerindeki ateşli parıltının arzunun baştan çıkarıcı ışıltısına dönüşmesi.

Tangası sonuncu ve sonra bana doğru geliyor, ince kalçaları bilinçsiz bir zarafetle sallanıyor.

İnanılmaz bir şekilde daha da sertleşiyorum ve önümde durup ince elleri gömleğimin en üst düğmesine uzanırken onu yakalamamak için her şeyimi veriyorum.

"Kendini iyi hissetmediğini sanıyordum." Sesim boğuk, içimde vahşi dalgalar halinde çarpan şehvetle dolu. "Ptichka, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Şşşt." Uzanıp narin bir parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Konuşmak istemiyorum."

Elini indirip gömleğimin düğmeleriyle oynamaya başladığında kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. Sara ilk kez benimle bu şekilde seks yapmaya başlıyor ve parmakları tenime değdiğinde içimdeki sıcaklık volkanik bir hal alıyor, onu becerme dürtüsü o kadar güçlü ki ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Mükemmel bir konsantrasyonla çalışıyor, seksi alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, saçları yüzünün etrafında kalın, parlak dalgalar halinde yuvarlanıyor ve ben

Kelimenin tam anlamıyla ona ulaşma, onu yakalama ve tekrar tekrar alma ihtiyacıyla titriyorum.

Yine de hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Onun istekli dokunuşu bu gece beklemediğim, umut etmeye bile cesaret edemediğim bir hediye. Aklından neler geçtiğini ya da bunu neden yaptığını bilmiyorum ama itiraz edecek değilim.

Düğmeleri bitiren Sara gömleği omuzlarımdan itiyor ve kirpiklerinin koyu renk saçaklarının arasından bana bakarak kot pantolonumun fermuarına uzanıyor.

Dokunuşu şimdi daha tereddütlü, neredeyse temkinli, ama önemli değil. Damarlarımda akan kan lav gibi. Çıplak vücudu o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, hissedebiliyorum... tatlılığını dilimde tadabiliyorum. Meme uçları sıkı ve sert, kemerimin tokasıyla boğuşurken göğüslerinin soluk küreleri hafifçe sallanıyor ve zonklayan sikimi serbest bırakıp önümde dizlerinin üzerine çökerken boğazımdan bir inilti kaçıyor.

"Sara..." Taşaklarımı yumuşak avucunun içine alıp diğer elini şaftımın etrafına sararken zar zor konuşabiliyorum. Eğilip kökünden ucuna kadar nazikçe yalıyor ve omurgamdan aşağı ve yukarı ısı roketi gönderiyor. Taşaklarım yukarı ve gergin bir şekilde kalkıyor ve boşalmama saniyeler kaldığını biliyorum. Nefesimi tutarak başka bir şey düşünmeye çalışıyorum, gerilimin patlayıcı yükselişini geciktirecek bir şey, ama dudaklarını etrafıma sarıyor, beni yumuşak, ıslak ağzına alıyor ve tüm kontrolümü kaybediyorum.

İnleyerek başını tuttum, parmaklarımı saçlarına doladım, sonuna kadar soktum, boğazına vurduğumda öğürmesine ve boğulmasına neden oldum. İstediğim bu değildi, bu gece yapmak istediğim bu değildi ama içimdeki şehvet karşı konulamayacak kadar şiddetli ve güçlüydü. Dizlerinin üzerinde, kestane rengi dalgaları ince sırtından akarken ve ben yüzünü sikerken gözleri sulanırken, Sara şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Ve kendi rızasıyla orada olduğunu bilmek.

"Siktir!" Eli taşaklarımı sıkıca kavrarken içimden küfürler fışkırıyor ve orgazmım kontrolden çıkmışçasına yükseliyor. Kaslarım kasılıyor, damarlarımdan coşku geçerken omurgam kıvrılıyor ve boğuk bir haykırışla boşalıyorum, tohumlarım doğrudan boğazına fışkırıyor.

Her damlasını yutuyor, yumuşayana kadar sikimi emiyor ve bu sırada ela gözleri benimkilere bakıyor. Sanki benim zevkimi içiyor, ona olan ihtiyacımdan besleniyor. Bu bana onu cezalandırdığım zamanı hatırlatıyor ama bu gece bakışlarında aynı şaşkın teslimiyeti göremiyorum. Bunu istediği için yapıyor, onu kırdığım için değil.

Dalgalanan zevk kaybolduğunda, onu ayağa kaldırıp yatağımıza götürüyorum, bunu düzeltmeye kararlıyım.

"Uzan," diyerek onu yatağa yönlendiriyorum ve o da itaat ederek sırt üstü uzanıyor. Bakışları gölgeli, göz kapakları yarı kapalı, üzerine tırmanmamı izliyor ve bu gece onu yönlendiren her neyse hâlâ onun etkisinde olduğunu biliyorum.

Bunun bulmacası içimi kemiriyor, ama şimdi bunun peşinden gitmenin zamanı değil. Hâlâ zevkin artçı şoklarıyla ağır ağır nefes alıyorum ama daha fazlasını istiyorum. Boşalırken onun tadına bakmak, ince kollarının beni sardığını hissetmek istiyorum. Cinsel bir ihtiyaçtan öte, bu bir dürtü.

Sara'ya asla doyamıyorum.

Bu yüzden kendimi şımartıyorum. En acil açlığım giderildikten sonra, vücuduyla oynamaya, sıcak, tatlı kokulu etinin her santimetresini öpmeye ve okşamaya zaman ayırıyorum. Sara'm çok lezzetli, soluk teni pürüzsüz ve zarif, narin kıvrımları yumuşak ama dokunulduğunda sert. Onu yalarken çıkardığı iniltiler, küçük nefes alışları, sızlanışları... Sonsuza dek böyle kalmak, dilimin üzerinde çözülürken çığlıklarını duymaya devam etmek için dünyaları verirdim.

İki orgazm, üç, sonra dört... Bir süre sonra saymayı unutuyorum, onun tarafından tüketiliyorum, onun zevkine bağımlıyım. Parmaklarımla ve ağzımla onu tamamlıyorum ve sonra regl öncesi rahatsızlığının farkında olarak onu nazikçe alıyorum. İtiraz etmiyor, ben dikkatlice ileri geri sallanırken bana yapışıyor ve boşaldıktan sonra bir kez daha üzerine iniyorum, klitorisini emerken birleşik ıslaklığımızın tadına bakıyorum. Parmakları saçlarımda kenetleniyor, nefes nefese kalıyor ve yalvaran iniltiler çıkarıyor; kokusunu, tadını ve hissini aşırı dozda aldığım bir uyuşturucu gibi. Ve orada bitkin, ışıl ışıl ve bitkin yatarken, onu kollarıma alıyorum, uykuya dalarken kalbinin benimkine karşı attığını hissediyorum.

25

Sara

REFAH VE HALSIZLIĞIN TUHAF BIR KARIŞIMIYLA UYANIYORUM VE BU nedenini hatırlamak bir dakika sürer.

Peter.

Bütün gece benimle seviştikten sonra bu sabah Nijerya'ya gitti.

Şimdi gerçeküstü geliyor, sanki uyandığım bir rüya gibi. Ona o şekilde asıldığıma inanamıyorum ve sonrasında olanlar... İnleyerek yan dönüyorum ve bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum. Karnıma kramplar giriyor ve banyoya gittiğimde regl dönemimin başladığını fark ettiğimde şaşırmıyorum. Beni şok eden şey, dün gece yine prezervatifleri unutmuş olmamız ve aklımda hiçbir alarm zilinin çalmaması.

Sanki bilinçaltımda hamile kalmak istiyorum.

Hayır. Korkunç düşünceyi bir kenara itiyorum. Kesinlikle böyle bir çocuk istemiyorum. Dün gece sağlıklı düşünemiyordum. Adamların karşılaşacakları tehlikeler hakkındaki konuşmalarını dinledikten sonra, endişeden o kadar hastaydım ve dikkatimi dağıtmak için o kadar çaresizdim ki, kendimi ne kadar boktan hissettiğime rağmen Peter'a saldırıp onu baştan çıkardım. Dün gece beni yalnız bırakacağından oldukça eminim - hasta hissettiğimde her zaman düşünceli davranır - ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve ben de tam olarak bunu elde ettim. İkinci orgazmımda Nijerya'yı ve kendimi iyi hissetmediğimi tamamen unutmuştum ve dördüncüsünde kendi adımı bile zar zor hatırlıyordum.

Umutsuzca bir duşa ihtiyacım var, bu yüzden midemdeki rahatsızlığı görmezden geliyorum ve tepeden tırnağa yıkanmak için kabine giriyorum. Sonra havluyla kurulanıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve giyinmek için yatak odasına geri dönüyorum. Sürpriz bir şekilde şifonyerin üzerinde bir bardak su ve Advil buluyorum -Peter onları bu sabah benim için oraya bırakmış olmalı.

Acınacak derecede minnettar hissederek ilacı yutuyorum ve uzanıp rahatsızlığın en kötüsünün geçmesini bekliyorum. Aptalca ama şimdiden beni esir alan kişiyi özlüyorum... onun ilgisini ve şefkatini özlüyorum. Kendimi kötü hissettiğim için olduğunu biliyorum ama karnımı ovmasını, bana sarılmasını ve beni dünyasının merkezindeymişim gibi hissettirmesini istiyorum.

Onu burada istiyorum, dünyanın öbür ucunda, kurşunların uçuştuğu ve bombaların patladığı bir yerde değil.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama artık çok geç. Kovduğumu sandığım endişe zehirli bir patlamayla geri dönüyor, panik göğsümü ve boğazımı sıkıyor. Aptalca, tamamen mantıksız ama işkencecimin öldüğünü görmek istemiyorum. Bunu hayal bile edemiyorum. Hayatım üzerindeki etkisi o kadar mutlak, o kadar her şeyi kapsıyor ki, onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Bunu hayal etmek istemiyorum.

Göğsüm daha da sıkışıyor ve nefesime odaklanıyorum, gergin kaslarımı gevşetmeye ve çılgınca atan nabzımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Kendime Peter'ın iyi olacağını, başına ne gelirse gelsin gelebileceğini söylüyorum. Tehlike onun konfor alanı, suikastlar ise seçtiği meslek. Bir şeylerin ters gideceğini düşünmek için bir neden yok, geri dönmeyeceğini hayal etmek için bir neden yok.

Meksika işinde sakatlanması dışında.

Hayır. Derin nefes alarak, sinsi hatırlatıcıyı uzaklaştırıyorum. Bir kerelik bir hata yüzünden endişelenmek aptalca. Peter yıllar boyunca bir sürü tehlikeli işi yaralanmadan yaptı.

Aslında, kocamı ve üç korumasını tek bir çizik bile almadan öldürdü.

Midem çalkalanıyor, kramplarım şiddetleniyor ve hatırladıkça boğazım safra ile doluyor. Peter'ın nasıl bir adam olduğunu ve neler yaptığını bir an için bile olsa unutmama nasıl izin verebildim? Burada, bu dağda, eski hayatım daha az gerçek görünebilir, ama bu yaşanmadığı anlamına gelmez.

Bu, sevdiğim kocanın var olmadığı anlamına gelmez.

Gözlerimi kapatarak George'a ve birlikte yaşadığımız mutlu anılara odaklanıyorum. O kadar ki: ilk randevularımız, Disney World gezisi.

Ailemin evindeki barbeküler... Ailem onu çok severdi, onun için dünyaları düşünürdü ve yıllarca ben de öyle yaptım. Birlikte güldük ve ağladık, dışarı çıktık ve evde kaldık. O benim üniversite mezuniyetimde oradaydı, ben de onunkinde. Sonra işler zorlaştı: tıp fakültem ve ihtisasım, onun hiç bitmeyen yurtdışı seyahatleri. Ve yine de birlikteydik, aşkımız hayatlarımızın daha yeni başladığı, genç olduğumuz ve her şeye dayanabileceğimiz bilgisiyle destekleniyordu.

Tabii ki bu, içki içmeden ve ruh halinden önceydi... sırları evliliğimizi mahvetmeden ve Peter'ı kapımıza getirmeden önceydi.

Gözlerimi açıp tavana bakıyorum, ihanetin artık tanıdık gelen acısını hissediyorum. Keşke o kısmı unutabilsem, Peter'ın bana söylediği her şey yalanmış gibi davranabilsem ama gerçekleri inkâr edemiyorum.

Üniversitede tanıştığım çocuk evlendiğim adam değildi ve yıllarca nedenini bilmiyordum.

Casus, gazeteci değil. Buna inanmak hala imkansız görünüyor. George bana hiç anlatır mıydı? Daryevo'daki trajedi ve ardından yaşananlar olmasaydı, onun gerçek işini öğrenebilir miydim? Yoksa bana gülümseyerek yalan söyleyerek hayatımız boyunca beni karanlıkta mı tutacaktı?

Düşüncelerimin acıya doğru yöneldiğini fark ederek mutlu zamanlara odaklanmaya çalışıyorum ama nafile. George'la yaşadığımız şey bir zamanlar iyi olabilirdi ama sonlara doğru değildi ve bunu unutamıyorum. Evliliğimiz yavaş yavaş dağılırken, onun bağımlılığının ağırlığı altında ezilirken yaşadığım acıyı, suçluluğu, utancı ve umutsuzluğu silip atamıyorum. Kocamı, kafatasını kıran kazadan çok önce, Peter ölümcül intikam planlarıyla ortaya çıkmadan önce kaybettim.

Peter ailesini kaybettiğinde de onu kaybettim; sadece o bunu bilmiyordum.

Karnıma hâlâ kramplar giriyor ama haplar etkisini göstermeye başlıyor, ben de kalkıp giyinmeye başlıyorum. George'u daha fazla düşünmeye dayanamıyorum, çünkü mutlu anılar bile artık her şeyin bir yalan olduğu, evlendiğim adamı asla gerçekten tanımadığım bilgisiyle lekeleniyor.

Şu an katili için endişelendiğim adam.

Yeni bir endişe dalgasını bastırmak için çaresizce Peter'ın bana verdiği iPad'i alıyorum ve bir müzik videosunu açıyorum, kıyafetlerimi giyip saçımı tararken Ariana Grande ile birlikte şarkı söylüyorum. Müzik ruh halimi hafifçe yükseltiyor ve

Aşağıya indiğimde, tezgâhın arkasında dizüstü bilgisayarıyla oturan Yan'ı normal bir ses tonuyla "Günaydın" diyerek selamlayabiliyorum.

"Günaydın," diye cevap veriyor, ben kendime kahve yapmaya başlarken ekrandan başını kaldırıyor. Ilya'nın kardeşi her zamanki gibi bir yatırım şirketinde çalışacakmış gibi giyinmiş, kahverengi saçları düzgünce şekillendirilmiş ve yüzü pürüzsüzce tıraş edilmiş. Bana gülümsüyor ama "Peter senin için ocağa yulaf ezmesi bıraktı" derken yeşil bakışları soğukkanlılığını koruyor.

"Ah, teşekkürler." Ocağa doğru yürüyüp yulaf ezmesini bir kâseye koyarken göğsüm rahatsız edici bir sıcaklıkla sıkışıyor. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama Peter'ın benimle ilgilenmekten hiç yorulmuyor gibi görünmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Bu sabah, onca günün arasında, aklında çok daha önemli şeyler olmalıydı ama yine de beni düşündü, bana Advil ve şimdi de bu kahvaltıyı bıraktı. "Haber var mı?" Masaya otururken Yan'a sordum. "Duydun mu?

şey var mı?"

Rus başını sallar. "İnmelerine daha sekiz saat var." Ses tonu hafif ama altında bir gerginlik seziyorum.

Muhtemelen psikopatik bir şekilde, endişeli.

Endişem tekrar artıyor, iştahım kaçıyor ama Yan dikkatini tekrar bilgisayar ekranına verirken kendimi yemeye zorluyorum. Peter birkaç gün ya da daha uzun süre ortalıkta olmayabilir ve sırf endişelendiğim için kendimi aç bırakamam. Nefret etmem gereken bir adam için endişelenmem de mantıklı değil ama bu savaştan vazgeçiyorum.

Aptalca ya da değil, Peter'ın yaralandığını ya da öldüğünü görmek .

Yemeğimi bitirdikten sonra yukarı çıkıyorum ve Peter'ın benim için iPad'e indirdiği müzik videolarını izleyerek ve kitap okuyarak kafamı dağıtıyorum. Bu ve bazı hafif ev işleri arasında, öğle yemeğine kadar meşgul oluyorum ve bu noktada tekrar aşağı iniyorum.

Yan ortalıkta görünmüyor, yani ya odasında ya da dışarıda bir yerde antrenman yapıyor olmalı. Bir için kaçış girişimimi tekrarlamak istedim.

-Hava artık çok daha sıcak ve bildiğim kadarıyla fırtına da yaklaşmıyor ama ben buna karşı çıkmaya karar veriyorum. Bu dağın topografyasına hala yeterince aşina değilim ve uçurumların etrafında körü körüne tökezlemek iyi bir fikir gibi görünmüyor, özellikle de regl dönemimden dolayı kendimi bok gibi hissederken.

En azından kendime, neden tüm kaçış düşüncelerini aklımdan uzaklaştırdığımı ve kendime bir sandviç yapmadan önce bir Advil daha patlattığımı açıklamak için kendime söylediğim şey bu.

AKŞAM YEMEĞI IÇIN TEKRAR AŞAĞI INDIĞIMDE YAN ORADAYDI, BIR KÂSEYI BITIRIYORDU.

ve ses kayıt ekipmanına benzeyen bir şey kuruyor - bilgisayara takılan bir mikrofona sahip bir çift hantal, kulak üstü kulaklık.

"Bir şey var mı?" Bir Advil daha aldıktan sonra buzdolabına doğru yürürken soruyorum ve Yan başını sallıyor.

Çayının geri kalanını yudumlamadan önce, "Yakında olacak ama," diyor. "İndiklerinde sana haber veririm."

"Teşekkür ederim," diyorum ve kendime sebzeli bir kızartma yapmakla meşgul oluyorum. Sebzeleri doğrayıp küp küp doğradıktan sonra soya sosuyla bolca çeşnilendirirken kürek kemiklerimin arasındaki gerginliğin, bütün gün mücadele ettiğim endişenin geri geldiğini hissedebiliyorum.

"Sen ister misin?" Ne yaptığımı görmek için başını kaldırdığında Yan'a soruyorum, kibarca reddediyor ve ses alım testleri gibi görünen bir şey için kulaklıkları takıyor. Hâlâ alışılmadık derecede gergin görünüyor, parmakları dizüstü bilgisayarın klavyesi üzerinde gezinirken ifadesi acımasızca odaklanmış. Kızartma bittiğinde yemeğe oturuyorum ve gizlice Yan'ı gözlemliyorum, her lokmada huzursuzluğum artıyor. Hesaplarıma göre, kahvaltıdan bu yana sekiz saat geçmişti ve genellikle nazik olan Yan'dan yayılan gerginlik

Rusça yardımcı olmuyor.

"Normalde görev boyunca onlarla iletişim halinde olur musunuz?" Sessizliğe daha fazla dayanamadığımda soruyorum. "Yoksa sizinle iletişime geçmelerini mi beklersiniz?"

Yan ekrandan başını kaldırıyor ve kulaklıklarını çıkarıyor. "Genelde onlarla birlikteyim," diyor, bar taburesini bana bakacak şekilde döndürüyor ve neden bu kadar gergin göründüğünü anlıyorum.

Orada, olayların içinde olmaya alışkın, kenardan izlemeye değil.

"Bana bakıcılık yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum yarısı yenmiş tabağımı iterek. Peter'ın kaderine kafayı takmak yerine kalan gardiyanımı tanımaya çalışabilirim. "Eminim kardeşin için endişeleniyorsundur."

Yan omuz silkiyor, yüzündeki gerginliği örten soğuk bir eğlence ifadesi. "Ilya kendi başının çaresine bakabilir."

"Evet, eminim." Kendi çay bardağımı elime alarak, "O senin küçük kardeşin mi yoksa büyük kardeşin mi?" diye soruyorum.

Eğlencesi derinleşiyor gibi görünüyor. "Üç dakika daha yaşlı."

"Oh." Göz kırpıyorum. "O senin ikizin mi?"

Başını salladı. "İnanabiliyor , birebir aynısı."

"Vay canına. Birbirinize hiç ." Çayımı yudumlarken onun temiz, belli belirsiz aristokrat yüz hatlarını inceliyorum. Şimdi daha yakından baktığımda İlya'nın kemik yapısıyla benzerlikler görüyorum ama epey farklılıklar da var. Yan'ın burnu daha düz ve kare çenesi daha orantılı - Peter'ınki kadar keskin değil ama yine de güçlü ve güzelce tanımlanmış. Yine de en büyük fark saçlar.

Yan'ın kafası tamamen dolu, görünürde en ufak bir kafatası dövmesi yok.

"Kardeşim bazı kavgalarda şanssızdı," diye açıklıyor dikkatle baktığımı fark ederek. "Burnu kırıldı ve yüzü epeyce ezildi. Ayrıca, biz genç ve aptalken biraz steroid kullanmış, kas yapmak istemiş."

"Anlıyorum." Steroidler, boyut da dahil olmak üzere bazı farklılıkları açıklayabilir. Önümde oturan adam hiçbir şekilde küçük değil. Aşağı yukarı Peter'ın boyunda ve onun kadar kaslı. İkiz kardeşi ise iri yarı, gördüğüm tüm vücut geliştiriciler kadar iri.

"O senin tek kardeşin mi?" Ben soruyorum ve Yan

başını sallıyor. "Evet, sadece ikimiz varız."

Fincanımı yere bıraktım. "Başka bir ailen var mı?"

"Hayır." Yüz ifadesi değişmiyor; keder ya da pişmanlık belirtisi yok. Fazladan bir çift çorabı olup olmadığını da cevaplayabilirdi.

Bu konuyu derinlemesine araştırmak istiyorum ama beni daha çok ilgilendiren başka bir konu var. "Peter'la ne zaman tanıştınız?" Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilerek soruyorum. "Daha önce birlikte çalıştınız, değil mi?"

"Yaptık." Yan dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve bar taburesini çevirerek yüzümü tamamen bana dönüyor. "Ilya ve ben Daryevo'dan önce üç yıl boyunca onun ekibinin bir parçasıydık."

Köyden bahsetmek bana Peter'ın telefonundaki korkunç görüntüleri hatırlatıyor ve kızartma midemi ekşitiyor. "Onları tanıyor muydun?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum. "Karısını ve oğlunu yani?"

"Hayır." Rus'un yeşil gözleri mücevher kadar parlak ve bir o kadar da soğuk. "Onlarla tanışan tek kişi Anton. Geri kalanımız Peter'ın bir ailesi olduğunu onlar öldürülene kadar bilmiyorduk."

"Oh." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Belli ki Peter karşımda oturan adama güvenmiyordu - en azından en değerli sırrını ifşa etme riskini alacak kadar. Yine de buradalar, yine birlikte çalışıyorlar.

"Onun yerinde olsaydım, ben de bunu gizli tutardım," diyor Yan, yüzüne sert bir gülümseme yayılıyor ve rahatsızlığımı anladığını fark ediyorum. "Bizim dünyamızda aileler ve bebekler yoktur."

"Gerçekten mi?" Yani bu bir güven sorunu değil, Peter'ın kabul edilmiş yaşam tarzından sapmasıydı. "O zaman hiçbirinizin hiç evlenmediğini varsayıyorum?"

"Sadece Peter," diye onaylıyor Yan. "Ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tekrar çayıma uzanıyorum. "Evet. ."

Yan çayın geri kalanını içmemi izledikten sonra sessizce, "Bu da uzun sürmeyecek, biliyorsun," dedi.

Bardağı indiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu." Elini sallayarak beni ve çevremizi gösteriyor. "Bu her neyse, uzun sürmeyecek."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Yani... gitmeme izin verecek mi?"

"Hayır." Rus'un bakışları yine soğuk, tamamen okunamaz. "Bunu yapmayacak. O saplantılı bir adam ve sen de onun saplantısısın. Seni asla bırakmayacak Sara. İkinizden biri ya da her ikiniz de ölmedikçe."

Keskin bir nefes alıyorum, ama cevap veremeden bir şey ötüyor ve Yan arkasını dönüp dizüstü bilgisayara bakıyor.

"İndiler," diyor kulaklıkları takarak. "Şimdi eğlence başlayabilir."

26

P *eter*

OPERASYONUN ILK KISMI SORUNSUZ ILERLIYOR. O KADAR SORUNSUZ KI

Aslında gerginim. Her şeyin plana uygun gitmesi asla iyiye işaret değildir. Her zaman gereken bir pürüz, çözülmesi gereken bir tür pürüz vardır. Öngörülemeyen engeller beklenmelidir, çünkü hiçbir şey yüzde yüz öngörülebilir değildir ve öyle olduğunu düşünmek -ne kadar esnek olursa olsun planın tüm değişkenleri hesaba kattığına inanmak- öldürülmenin en hızlı yoludur.

Bankacının yerleşkesine girdiğimizde ve planladığımız sayıda korumayı sessizce ortadan kaldırdığımızda, kendimi huzursuz hissetmeye başlıyorum. Ve tüm kameraları ele geçirip Yan'a uzaktan erişim sağladığımızda ve rutininden sapan tek bir personelle bile karşılaşmadan bankacının yatak odası süitine ulaştığımızda, tehlike ölçüm cihazım yüksek alarma geçiyor ve bu konuda yalnız değilim.

"Kokuyu alıyorsun, değil mi?" Yatak odasının kapısının önünde durduğumuzda Anton mırıldanıyor.

"Ne kokusu?" Ilya fısıldıyor, kaşlarını çatarak havayı kokluyor.

Kısık bir sesle, "İşler sarpa sarmak üzere," diyorum. "Bu çok kolay. Planladığımız şeye çok benziyor."

Anlayış Ilya'nın bakışlarını aydınlatır. "Lanet olsun."

Hiçbirimiz batıl inançlı değiliz, ancak şansa karşı sağlıklı bir saygımız var ve hepimiz çok fazla iyi şansın, şanssız bir seri kadar ölümcül olabileceğini biliyoruz. Küçük engellerden oluşan istikrarlı bir akış, kişinin zihnini ve reflekslerini keskin tutarken, yumuşak yelken insanı rehavete sürükler. Bir işte hiçbir zaman rahat olmadığımızdan değil - adrenalin patlaması uyanık kalmamızı sağlar - ancak normal savaş uyanıklığı ile hayatlarımız için savaşmanın beraberinde getirdiği hiper farkındalık arasında bir fark vardır.

Bu iş şu ana kadar sorunsuz ilerledi ve zor bir dönemden geçtiğimizde -ki öyle olacak, çünkü şans kararsız bir kaltaktır- daha da berbat olacak.

Yine de görevi iptal etmek dışında yapabileceğimiz bir şey yok, bu yüzden Anton'a hazırlanmasını işaret ediyorum ve Ilya kapının önüne çıkıyor.

Kocaman ayağıyla sert bir tekme attı ve kapı menteşelerinden fırlayıp yere düştü. İçeriden panik içinde bir çığlık geliyor ve üçümüz odaya daldığımızda hedefimizin yerde yattığını görüyoruz, çıplak metresi yatağın arkasına sinmişken şişman kıvrımları sallanıyor.

Bankacının domuza benzeyen küçük gözleri dehşetten bembeyaz kesilmiş, yuvarlak vücudu titriyor ve sönmekte olan sikini yastıkla örtmeye çalışıyor. "Durun! Lütfen, sana ödeme yapabilirim. Yemin ederim, ödeyebilirim. Sana ne ödüyorlarsa daha fazlasını veririm. Ne kadar istiyorsun? Yüz bin avro mu? Yarım milyon dolar mı? Param var. Para bende, yemin ederim!" Durmadığımızı görünce İngilizceden Fransızca ve Almancanın aksanlı bir karışımına ve ardından Hausa lehçesine geçiyor ve Anton onu susturmak için boğazına bıçak saplayana kadar teklifi çılgınca tekrarlıyor.

"Omuya'nın kuzeninin selamı var," diyorum İngilizce olarak, adamın boynundan fışkıran kanla boğulurken çırpınışını izliyorum. Ölmesi sadece birkaç dakika sürdü - her şey düşünüldüğünde kolay bir ölüm.

Pisliğin metresi yatağın arkasında şiddetli hıçkırıklara boğuldu. Gürültüye aldırmadan, müşteriye kanıt olması için cesedin fotoğrafını çekiyorum ve sonra Ilya'ya Rusça, "Bağla onu ve gidelim" diyorum. Normalde kadını da ortadan kaldırırdık ama bu sefer bir tanık istiyorum.

Yetkililerin bizi Sara ve Japonya'dan uzakta, Afrika'da aramasını istiyorum.

M16'sının kayışını omzuna asan Ilya yatağın etrafında dönüyor ve ağlayan kadına uzanıyor. Onun halledebileceğini düşünerek kapıya yöneliyorum,

bok fırtınası içgüdülerim hala yüksek alarmda.

Aniden bir silah duyulur.

Arkamı dönüyorum, kulaklarım patlamadan dolayı çınlıyor, ama artık çok geç.

Ilya yerde yatıyor, başından koyu kırmızı bir leke yayılıyor.

27

Sara

İKINCI KATTA ADIM ADIM DOLAŞIYORUM, ODADAN ODAYA GEÇIYORUM.

endişemle savaştım. Ekip iner inmez Yan bana onu yalnız bırakmamı söyledi, böylece kendi üzerine düşeni yapmaya odaklanabilecekti: beklenmedik sorunlara karşı bankacının yerleşkesini uzaktan izlemek. Ve sadece benden kurtulmaya çalışmıyordu. Mutfaktan çıkarken, bilgisayar ekranında birkaç güvenlik kamerası görüntüsü ve bir insansız hava aracından çekilmiş gibi görünen bir görüntü yakaladım.

Dikkatimi dağıtmak için tekrar okumaya çalıştım, ardından bazı müzik klipleri izledim ve en sevdiğim sanatçılarla birlikte şarkı söyledim. Hatta tamamlanmamış dans stüdyosuna gidip çocukken öğrendiğim birkaç bale rutinini denedim ve belimdeki dönem kaynaklı gerginliği hafifletmek için barre'de biraz esneme hareketleri yaptım. Bunların hiçbiri dikkatimi on beş dakikadan fazla tutmadı, bu yüzden şimdi sanki dışarıdaki karanlığa bakarak helikopterin görünmesini sağlayabilirmişim gibi düşüncesizce pencereden gidiyorum.

Yaklaşık iki saat sonra kramplarım daha da kötüleşti ve sinirlerim bozuldu, bu yüzden daha fazla Advil almak için mutfağa indim. Yan hâlâ tezgâhın arkasında bilgisayarıyla oturuyor, kulaklıkları kulaklarını kapatıyor ama artık yüz ifadesinde hiçbir soğukluk yok. Solgun bir hali var ve mikrofona acilen Rusça bir şeyler söylerken gerginlik çizgileri gergin dudaklarını çevreliyor.

Kalbim duruyor, sonra panikle dörtnala koşmaya başlıyor.

Bir şeyler ters gitti.

Buz gibi bir korku bedenimi sarıyor, midem korkunç bir önseziyle burkuluyor ve ne olduğunu öğrenmek istememek için kendimi zor tutuyorum. Bunun bir faydası olmazdı ve Yan'ın dikkatini yaptığı işten uzaklaştırmak istemiyordum. Bunun yerine mutfağa koşup arkasında duruyorum ve omzunun üzerinden çılgınca ekrana bakıyorum.

Bana hiç aldırış etmiyor, tüm dikkatini bilgisayara vermiş, talimat gibi sesler çıkarıyor. İlk başta ne olduğunu anlayamıyorum ama sonra kamera görüntülerinden birinde görüyorum.

İki ceset bir yatağın yanına yayılmış.

Biri koyu tenli obez bir adam, çıplak vücudu kırmızı bir havuzda yüzüyor ve yatağın diğer tarafında çıplak bir kadın var. Daha yakından baktığımda onun da etrafına kan sıçradığını fark ediyorum.

İkisi de öldü.

Boğazımda mide bulantısı yükseliyor ve sessiz kalmaya çalışarak elimi ağzıma kapatıyorum. Yan hâlâ o acil tonda konuşuyor ve başka bir kamera görüntüsünde, SWAT benzeri teçhizat giymiş iki adam koridorda beliriyor. Hızlı hızlı yürüyorlar ve iri yarı bir adamı kollarından ve bacaklarından tutmuş taşıyorlar.

Peter ve Anton'un Ilya'yı taşıdığını korku ve rahatlama karışımı bir duyguyla fark ediyorum. Ilya'nın kafası yastık kılıfı gibi görünen bir şeyle sarılmış ama içinden sızan kanı görebiliyorum.

Yan'ın ikizi ağır yaralı, hatta belki de ölü.

Nefes almaya bile cesaret edemeden, köşeyi dönmelerini izlerken avucumu ısırıyorum. Başka bir kamera görüntüsünde, bir düzine silahlı adam başka bir koridorda koşuşturuyor ve daha fazla cesede rastladıklarında yüzlerindeki öfkeli telaşı görüyorum. Belki de diğer muhafızlar? Her iki durumda da hızla toparlanıp koridorda ilerlemeye devam ederken Yan mikrofona daha da ısrarlı bir şekilde konuşuyor.

Peter ve Anton kamera görüntüsünden kayboluyor, bir süre sonra başka bir görüntüde ve büyük bir garaja açılan kapısı olan bir salona yaklaştıklarını görüyorum. Bu noktada neredeyse koşuyorlar, Ilya'nın bedeni aralarında hamak gibi sallanıyor ve batan bir hisle, aciliyetlerinin nedenini anlıyorum.

Silahlı muhafızların bulunduğu koridor aynı salona çıkıyor.

Bu en ölümcül risklerin olduğu bir yarış ve muhafızlar kazanıyor gibi görünüyor.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Yan omzunun üzerinden bakıyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken çenesi sıkıca kenetlenmiş. Yine de bir şey söylemiyor, sadece bilgisayara geri dönüyor ve ben de gözlerimi dünyanın öbür ucunda yaşanan dehşetten alamayarak izlemeye devam ediyorum.

Drone yayınında, iki patlama ana evin yanındaki küçük bir yapıyı parçalıyor ve muhafızlar iki gruba ayrılmadan önce duruyorlar. Bir grup salona doğru ilerlerken, birkaç muhafız geri dönüp ekibin dikkat dağıtmak için yerleştirmiş olabileceği bombalara doğru koşuyor.

Yine de gecikme yeterli olmaz. Muhafızlar salona Peter ve ekibinden birkaç saniye önce ulaşır.

Ruslar hazır görünüyor. Koşmaya devam ederek İlya'yı daha yükseğe savuruyorlar ve Peter adımlarının ortasında çömeliyor, Anton baygın adamı bırakıp saldırı tüfeğini kavrarken İlya'nın karnının omzuna düşmesine izin veriyor. Peter yüzünü buruşturarak doğruldu, İlya'nın iri cüssesini omzunda tutuyordu ve koşmaya devam edip bir eliyle İlya'nın vücudunu sabitlerken diğer eliyle cebinden bir el bombası çıkarmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Yan'ın kulaklıklarından gelen ses yüzünden otomatik silah patlamasını duyamıyorum ama Ruslar muhafızlarla birlikte salona daldığında duvarları delip geçen mermileri görüyorum. İki muhafız Anton'un ateşiyle biçiliyor, ama geri kalanlar bir sütunun arkasına sığınıyor ve Peter tökezlerken, Ilya neredeyse omzundan uçarken bir çığlığı ısırıyorum. Ancak bir sonraki anda toparlanıyor, insan yüküne tutunuyor ve el bombasını kaldırıp pimini dişleriyle koparırken yüzündeki vahşi kararlılığı görüyorum.

Bum! Parlak bir flaş patladı ve iki kamera görüntüsü de karardı. Yan'a dokunmuyorum ama sanki vurulmuş gibi sarsıldığını hissediyorum. Klavyeye vururken ağzından çılgınca bir Rusça dökülüyor, daha fazla kamera görüntüsü getiriyor ve kuşbakışı drone görüntüsünde hareket görene kadar bir nefes alıyorum ve ağladığımı fark ediyorum, gözyaşları buz gibi tenimde yanan bir iz bırakıyor.

Yan da aynı hareketi fark etmiş olmalı, çünkü drone yayınını yakınlaştırdığında devasa bir SUV yavaşça açılan garaj kapısından içeri dalıyor ve yerleşkenin kapısına doğru hızla ilerlerken kapı panelinin bir kısmını parçalıyor.

Hıçkırıklı bir nefes dişlerimin arasından tıslıyor ve avucumu tekrar ısırıyorum. En azından biri hayatta ve araba kullanabilecek kadar iyi durumda.

Titreyerek, cipin kurşun yağmuru altında demir kapıyı yırtıp geçmesini, ardından iki koruma cipinin sıcak takibiyle dar bir yola fırlamasını izliyorum. Drone, takip eden SUV'lardan birinin lastiklerine ateş edilmiş gibi yoldan çıktığını gösterecek kadar uzun süre takip ediyor, ancak birkaç saniye sonra arabalar uzakta kayboluyor ve drone'u geride bırakıyor.

Yan Rusça bir küfür gibi bir şey mırıldanıyor ve klavyeye tekrar öfkeyle vuruyor. Yeni bir pencere açılıyor, bu pencerede bir ses akışı grafiği var ve bir radyo sinyalini ayarlıyor olması gerektiğini anlıyorum. Elbette, bir dakika sonra, çılgınca Rusça konuşmaya devam ediyor ve ben titreyen bir nefes veriyorum.

O cipteki biri yaşıyor olmalı.

Peter mı? Yaralandılar mı? Uçak ne kadar uzakta? Ilya hala hayatta mı? Peter yaralı mı?

Sorular patlamakla tehdit ediyor ama tırnaklarımı avuçlarıma geçirip sessiz kalıyorum, Yan bir harita çıkarıp hızlı hızlı Rusça talimatlar sıralarken dikkatini dağıtmaya cesaret edemiyorum. Duruşu her zamanki gibi gergin, dikkati lazer gibi ekrana odaklanmış durumda ve hâlâ tehlikede olduklarını biliyorum.

Tabii hepsi hayattaysa.

Nefes alarak kendimi sakinleştirmeye, gözyaşlarımın donmuş yüzümden aşağı süzülmesini engellemeye çalışıyorum ama korku çok güçlü. Korkudan hastayım, adrenalin fazlalığından zehirlenmiş durumdayım. Bir başkası için böylesine zayıflatıcı bir endişeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Kalbim göğüs kafesimde şiddetle çarpıyor, her atış sefil bekleyişin bir saniyesini daha işaret ediyor.

Peter iyi olmak zorunda. İyi olmak zorunda.

Bir dakika, iki, üç, on... Yan sessizleşip bana katılarak beklemeye başlarken ekranın köşesindeki küçük saate bakıyorum.

On iki dakika. On beş.

On sekiz.

Hareket etmiyorum. Zar zor nefes

alıyorum. Yirmi.

Yirmi iki.

Yan'ın Duruş değişiklikler, alarak üzerinde a

yeni uyanıklık. Sürükleyici mikrofonu eline alır, Rusça birkaç kısa cümle söyler, sonra mikrofonu kaldırır.

kulaklıklar ve bana doğru dönüyor.

Yüzünde hâlâ stresin izleri var ama daha önce gördüğüm gerginlik gitmiş. "Her şey bitti," diyor. "Havadalar, Mısır'a doğru gidiyorlar. Bir mermi Ilya'nın kafatasını sıyırdı ama kanamayı durdurdular ve kısa bir süre önce uyandı. Şansımız yaver giderse, iyileşecek."

Tezgâhı kavrayıp kendimi destekliyorum. "Ya Peter?"

"Çürük ve biraz kanlı ama yaralı değil. Aynı şey Anton için de geçerli."

Rahatlamayla başım dönerek nefes veriyorum ve titreyen elimin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklığı siliyorum.

Peter yaşıyor.

Yaralı ve kanlı ama hayatta.

Yere çökmek istiyorum, adrenalin sonrası çöküş beni bir kurşun gibi vuruyor, ama aşırı yüklenmiş beynimi çalışmaya zorlayarak kendimi tezgâha yaslıyorum. "Peki neden-" Boğazımı temizleyerek sesimdeki kısıklığı kovalıyorum. "Neden Mısır'a gidiyorlar?"

"Ilya'nın hâlâ tıbbi yardıma ihtiyacı var ve bir klinik var," diye açıklıyor Yan, sonra da bana tutuk bir bakış atıyor.

"Ne?" Soruyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Siz doktorsunuz," diyor başını eğerek. "Doktorsunuz değil mi?"

"Ben... evet." Bunu bilmiyor mu? "Ben lisanslı bir kadın doğum

uzmanıyım." "Bir yaraya nasıl dikiş atılacağını biliyor musun?"

Bunun nereye gittiğini anlamaya başlıyorum. "Evet, tabii ki. İhtisasım sırasında acil serviste de bir rotasyon yaptım ama-"

"." Dizüstü bilgisayara doğru döner ve kulaklıkları takar.

"Bekle, Yan. Hastaneye gitmesi gerek" diye itiraz ediyorum ama o çoktan mikrofona Rusça konuşmaya başlamış bile.

Sinirli bir şekilde sözünü bitirmesini bekledim ve tekrar yüzüme döndüğünde ona kararlı bir şekilde "Bu kötü bir fikir. Kardeşinizde beyin sarsıntısı ya da iç kanama olabilir. Tomografiye, antibiyotiklere ve uygun tıbbi ekipmana ihtiyacı var... O-"

"Daha kötülerini de atlattı, inan bana," diye araya giriyor Yan, yüzü kararlı. "İhtiyacı olan şey dinlenmek ve iyileşmek ve bunu ona klinikte veremeyiz - yetkililer Afrika kıtasını bizim için taramak üzereyken olmaz. Burada antibiyotiklerimiz ve temel tıbbi malzemelerimiz var -bunları güvenli evlerimizde bulunduruyoruz- ve artık bir doktorumuz da var."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, dinle. Hala değil-"

Yan kulaklığına uzanarak, "Biraz uyumalısın Sara," diye tavsiyede bulunuyor. "Yorgun görünüyorsun ve iniş yaptıklarında sana zinde ve dinlenmiş olarak ihtiyacımız olacak."

28

P *eter*

BIZ INERKEN SARA HELIKOPTER PISTININ YANINDA DURUYORDU.

Yan'ın sağlam gövdesinin yanında küçük ve kırılgan. Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor, ona duyduğum özlem acı verecek kadar keskin ve helikopterimiz yere değer değmez onu yakalamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bunun yerine, helikopterden atladıktan sonra yaptığım ilk şey Ilya'nın çıkmasına yardım etmek oluyor. Kurşunun kafatasını sıyırdığı yara artık kanamıyor ama kan kaybından hâlâ halsiz ve biraz sarsılmış durumda.

Eğer bankacının metresi inci saplı bir silahtan başka bir şey kullansaydı .22'lik bir tabanca olsaydı ve daha iyi nişan alsaydı, onu ceset torbasında eve getirirdik.

Ilya bana yaslanırken aşırı çalışan omzum yanıyor ve morarmış kaburgalarım ağrıyor - kurşun geçirmez yeleğim kaçışımız sırasında iki kurşunu durdurdu - ama şikayet etmiyorum. Şanslıyım. Siktir, üçümüz de şanslıyız. Bok kesinlikle fana çarptı ve olağanüstü derecede boktandı. Bankacının metresinin tabancayı yatağın altında bulması ve uyanık bir gardiyanın silah sesini duyması arasında, yerleşkeden çıkışımız da girişimiz kadar zor oldu.

Bir ile on arasında bir ölçekte, bu iş yedi olarak sonuçlandı - bazıları kadar kötü değil, ama kesinlikle diğerlerinden daha kötü.

"İşte, ben hallederim," diyor Yan, Ilya'a destek olmak için araya giriyor ve ben de kenara çekilerek kardeşine yardım etmesine izin veriyorum. Anton helikopterden iniyor,

ama ona etmiyorum. El çıkan şarapnel parçaları koluna ve omzuna saplandı ama iyileşeceğini biliyorum. Onun yerine, onsuz yaşayamayacağım tek kişiye odaklanıyorum.

Sara.

Benim güzel küçük ötücü kuşum.

Rüzgâr kestane rengi saçlarını yüzünün etrafında savuruyor, güneş zengin kahverengi dalgaların içindeki kızıl tonları vurguluyor. Bana bakarken bakışları vakur, yüzünde hiçbir ifade yok. Yine de özlemini hissediyorum, kemiklerimin derinliklerinde hissediyorum.

Kabul etmeyebilir ama bana ihtiyacı var.

Aramızdaki bağı o da hissediyor.

Beş uzun adım attıktan sonra onu kucaklayıp kollarımın arasına alıyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Arkamızda Anton alçak sesle kurt ıslığı çalıyor ama ben onu duymazdan geliyorum. Erkeklerin ne düşündüğü umurumda değil, zayıflığımı görmeleri umurumda değil. İnce kollarının beni sarması ve dudaklarını tattığımda hissettiğim tatlı, sıcak yanma dışında hiçbir şeyin önemi yok. Nefesinin naneli tadı, dilinin kayganlığı, sıcak Sara kokusu... Hepsini içime çekiyorum, içimdeki boşluğu dolduruyorum, dünyamın karanlığını uzaklaştırıyorum.

Onu hak etmiyorum ama ona sahibim.

O benim, sevmek ve değer vermek için, tutmak için benim.

Onu ne kadar süre öptüğümü bilmiyorum ama başımı kaldırdığımda diğerleri çoktan eve girmiş oluyor. İsteksizce Sara'yı ayağa kaldırıyorum ama kendimi onu bırakmaya ikna edemiyorum.

"Beni özledin mi, ptichka?" Yumuşakça soruyorum, ellerim onun esnek belinde. "Ben yokken endişelendin mi?"

Güneş, yumuşak ela gözlerindeki yeşilimsi benekleri ortaya çıkarıyor ve içlerindeki kargaşayı vurguluyor. "I..." Öpücükle şişmiş dudaklarını yalıyor. "Seni ölü görmek istemedim."

"Öyle demiştin. Ama beni özledin mi?"

Bana acı dolu bir bakış atıyor, sonra göğsümü iterek elimden kurtuluyor. "Gitmem gerek," diyor sıkıca. "Ilya'nın kafası kendi kendine dikilmeyecek."

Dönerek eve doğru koşuyor ve ben de hem hayal kırıklığına uğramış hem de cesaretlenmiş bir şekilde onu takip ediyorum.

Henüz kabul hazır değil ama er ya da geç onu kıracağım. Ne pahasına olursa olsun beni sevmesini sağlayacağım.

SARA, IVANOV IKIZLERINI ILYA'NIN ODASINA KADAR TAKIP ETTI VE BEN DE BIZIM ODAYA GIRDIM.

Yatak odamda yatmadan önce duş almak istiyorum. Uçakta yıkandım, ama hala tüm şiddet ve ölümden arınma dürtüsü hissediyorum.

Kendi dünyamın çirkinliğinin Sara'yı hiçbir şekilde lekelemesini istemiyorum.

Duş alıp üstümü değiştirmem yirmi dakikadan fazla sürüyor -adrenalinin uyuşturan etkisi geçerken, ağrıyan kaslarım ve morarmış kaburgalarım her harekete itiraz ediyor- ve Ilya'nın odasına vardığımda Sara dikişlerini yarı yarıya bitirmiş . Kapının önünde durup çalışmasını izliyorum, yüzündeki küçük konsantrasyon kaşlarının tadını çıkarıyorum. Hastanedeki ofisine kameralar yerleştirmiştim, bu yüzden bu ifadeyi yakından tanıyorum. Hastalarıyla ilgili notlar alırken ya da kendi alanında çıkan yeni bir çalışmayı okurken sık sık bu ifadeyi takınırdı.

İşi bittiğinde Yan'a "Şu gazlı bezi bana ver," diyor ve ben onun otoriter ses tonuna sırıtıyorum. Benim küçük kuşum kendi elementinde ve haftalardır ilk kez eski kıvılcımından bir ipucu görüyorum. Yan bunu önermekte haklıydı; Sara'nın İlya'nın yarasıyla ilgilenmesi bizim için son derece güvenli olmakla kalmıyor, aynı zamanda onun ruh haline de iyi geliyor.

Ilya'nın başını sararken hareketleri hızlı ve etkili ve takım arkadaşım gözlerini kapatıyor, ona daha önce verdiğimiz ağrı kesiciler etkisini gösterirken mutlu görünüyor.

"Başka yaralı var mı?" Sara omzunun üzerinden bana ve Yan'a bakarak soruyor.

"Sanmıyorum ama kontrol edeceğim," diyor Yan. "Anton'un küçük bir şarapnel parçası aldığını biliyorum, bu yüzden ona bir göz atmak isteyebilirsin. Sanırım odasında."

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Peki ya sen, Peter?"

Ellerini üzerimde istiyorum, bu yüzden omuz silkiyorum ve hareketten hemen irkiliyorum. "Sadece birkaç sıyrık ve çürük," diyorum, metanetli görünmek için elimden geleni yapıyorum ama acı çekiyorum.

Kırık kemiklerle etrafta gıkımı çıkarmadan dolaştığımı gören Yan bana "dalga mı geçiyorsun?" der gibi bakıyor ama Sara kaşlarını çatıp yanıma geldiğinde bir şey söylemeyecek kadar akıllı.

"Göster bana," diye emrederek gömleğime uzanıyor, ama hemen o anda incelemeye başlamadan önce ince bileklerini yakalıyorum.

"Oturabilmem için odamıza gitmeye ne dersin?" Yan'ın gözlerini devirmesine aldırmadan öneriyorum. "Orada daha rahat ederiz."

Sara kaşlarını çatarak bana bakıyor, belli ki niyetimi anlamış. "Anton'u hâlâ muayene etmem gerekiyor. Gel, otur." Bileklerini tuttuğum yerden kurtararak elimi tutuyor ve beni köşedeki bir sandalyeye götürüyor, bu sırada Yan -siki engelleyen piç- sessizce beni süzüyor.

"Bir bakayım," diyor Sara, gömleğimi ustalıkla başımın üzerinden yukarı çekerek ve hareket ağrıyan omzumu çekiştirirken gerçekten irkiliyorum.

Yine de her şeye değer, çünkü bir sonraki anda Sara'nın serin, nazik elleri gövdemi bastırıyor ve her kaburgamda kırık olup olmadığını dikkatle yokluyor. Dokunuşu , ama narin parmakları çürüklerimin üzerinde kayarken, tek hissettiğim kasıklarımda ağrıyan bir gerginlikle karışık bir sıcaklık dalgası.

Elleri omzuma doğru ilerlerken "Acıyor mu?" diye mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum, yumuşak ela gözlerindeki yeşil çizgiler beni büyülüyor.

"Sadece-" Boğazımı temizliyorum. "Sadece kas ağrısı, sanırım."

"Hmm." Dikkatle kolumu kaldırıyor ve dairesel hareketlerle hareket ettiriyor. "Böyle acı yok mu?"

"Hayır." Derin bir nefes alıp onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Sadece biraz acıyor."

"Tamam." Kolumu nazikçe indiriyor ve hayal kırıklığıma rağmen geri adım atıyor. "Görünüşe göre haklısın, sadece biraz morarmış."

"Sırtımı da sıyırdım," diyorum ve ona göstermek için dönüyorum. "Bandajlanması gerekebilir."

Sara eğiliyor, elleri omuzlarımı sıyırdıktan sonra sırtımın ortasına iniyor ve orada hafif bir sızı hissediyorum.

"Bu mu?" diye soruyor, yaralı bölgeye hafifçe dokunuyor, ben de başımı sallıyorum, ama acı neredeyse hiç hissedilmiyor.

"Çoktan iyileşmiş gibi görünüyor, yani bandaja gerek yok," diyor Sara, yüzümü ona döndüğümde. "Sanırım biri çoktan temizlemiştir?"

"Anton bunu uçakta yaptı," diye isteksizce itiraf ediyorum. Keşke ekibim ve ben ilk yardım konusunda bu kadar bilgili olmasaydık. "Bandajlamanıza gerek olmadığına emin misiniz?"

"Hayır. Bu şekilde daha iyi iyileşir. Başka bir şey var mı?"

Avuçlarımın altındaki sıyrıkları göstermek için ellerimi kaldırıyorum ve Yan bir kahkaha patlatıyor.

"Onunla ne yapmasını istiyorsun? Öpüp iyileştirmesini mi?" diyor Rusça, öfkeli bakışlarımı görmezden gelerek. "Cidden dostum, doktor-hasta oyunu oynamak istiyorsan, bunu daha sonra yap. Bırak da önce gerçek yaralarını tedavi etmeyi bitirsin."

Sara, Yan'a "Az önce ne dedin sen?" diye sormadan önce ikimize de kaşlarını çattı.

"Ona Anton'un senin ilgine ihtiyacı olduğunu söyledim," diye yanıtlıyor Yan, hâlâ sırıtarak. "Ve seni sapıkça seks oyunlarıyla oyalamaması gerektiğini söyledim."

Sara'nın yüzü pembeleşiyor ve gazlı bezi ve diğer malzemeleri tekrar için ilk yardım çantasını kaparak arkasını dönüyor. "Hemen gidip Anton'a bakacağım," diyor sertçe ve ikimize de bakmadan aceleyle odadan çıkıyor.

Ayağa kalktım ve tişörtümü giydim. "Yarın antrenmanda o lanet suratını kafatasına geçireceğim," diyorum Yan'a acımasızca. "Biraz uyur uyumaz kendi dişlerini yiyeceksin."

Ben Sara'yı takip ederek odadan çıkarken pislik herif sadece gülüyor ve ben kapıyı arkamdan gürültüyle çarparken İlya'nın bile yüzünde bir gülümseme var gibi görünüyor.

Anton, Sara'nın benim gibi zevk almasa iyi olur. Eğer
yaparsa o orospu çocuğunu öldürürüm.

29

Sara

ANTON'UN VÜCUDUNDA BIRKAÇ KESIK VE SIĞ DELINME YARALARI VAR.

El bombasından çıkan şarapnel kollarına isabet etti ama onun dışında durumu iyi. Peter odanın diğer ucundan bakarken bandajlarını değiştiriyorum ve Anton'a yaralarına nasıl bakacağı konusunda bazı talimatlar veriyorum. Peter'ın takım arkadaşının bunlara ihtiyacı olduğundan değil; söyleyebileceğim kadarıyla bu adamlar basit yaralanmaları tedavi etme konusunda profesyoneller.

İşim bittiğinde "Teşekkürler Dr. Cobakis," dedi ve ben de ona gülümsedim.

Korkunç görünümlü sakallı suikastçılar bile tıp mesleğine saygı duyuyor gibi görünüyorlar - en azından yaralandıklarında.

Peter Rusça sert bir şeyler söylüyor ve odayı geçip yanımda duruyor. "Her şey bitti mi?" diye soruyor sinirli bir şekilde, bana ters ters bakarak ve ben de onun kaşlarını kendi kaşlarımla çatıyorum.

"Evet, şimdilik." Sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama odaya girdiğinden beri pençesine diken batmış bir ayı gibi davranıyor.

Bu kadar saçma olmasaydı, yaralı arkadaşına gösterdiğim ilgiyi kıskandığını düşünürdüm.

"O zaman gidelim." Elimi tutarak beni dışarı çıkarıyor ve beni odamıza götürdüğünü fark ettiğimde nabzım hızlanıyor.

"Peter..." Onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken nefesimin kesildiğini hissediyorum. "Ne yapıyorsun sen? Dinlenmen gerek."

Bana yan gözle bakıyor ama durmuyor. Çenesi sıkıca kenetlenmiş, beni o kadar sert kavrıyor ki neredeyse acı veriyor. Beni yanına çekerek odamıza giriyor ve kapıyı bilerek arkamızdan kapatıyor.

"Peter..." Elimi bırakır bırakmaz geri çekiliyorum. "Yaralanmışsın. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama yapman gereken-"

Sözlerim bir solukta bitiyor, çünkü Peter peşimden geliyor, beni göğsüne çekmeden önce birkaç kararlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Üç saniye sonra kendimi yatağın üzerinde buluyorum, iki yüz kiloluk öfkeli, tahrik olmuş bir erkek üzerime yayılmış.

"Sen ne-"

Ağzı sert ve aç bir şekilde benimkinin üzerine eğiliyor ve elleri kıyafetlerimi yırtıyor, gömleğimi kelimenin tam anlamıyla ikiye ayırıyor. Şiddetten irkilerek geriliyorum ama o durmuyor, acımasız öpücüğüyle beni yutarken kaba, sarsıntılı hareketlerle kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. İç çamaşırımı çekiştirirken bir an çarşafları ve üzerimdeki kanlı pedi düşündüm ama parmakları benimkilere dolanarak ellerimi başımın üzerinde sabitledi ve ben de şehvetinin vahşi fırtınasına kapılıp her şeyi unuttum.

Bu ezici, hatta korkutucu, ancak arzu hala orada, korkunun altında gizleniyor. Sıcak kayganlık seksimi kayganlaştırırken bile kaslarım içgüdüsel olarak sıkıca kilitleniyor, gerginlik uyarılmamı yoğunlaştırıyor. Onun için yanıyorum, tehlikeyi ve sertliği arzuluyorum ve içime daldığında, şoktan, karanlık zevkten ve acıdan haykırıyorum.

Sonra duraklıyor, bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor ve ilk seferimizi hatırlıyorum, beni nasıl ele geçirdiğini, tüm kontrolünü kaybettiğini. O zaman da canımı yakmıştı ama o zamankinin aksine bugün kalbimde nefret, acı ya da boğucu bir utanç yok. Acı iyi hissettiriyor, endişemin kalıntılarını uzaklaştırıyor, bana onun hayatta olduğunu hatırlatıyor.

İkimize de hayatta olduğumuzu hatırlatıyor.

"Sara..." Adım dudaklarından boğuk bir nefes olarak dökülüyor, erimiş gümüş bakışları içimde zonklarken bile beni esir alıyor, kalın siki iç dokularımı geriyor, ağrıyana kadar beni ağzına kadar dolduruyor. "Ptichka, sana o kadar çok ihtiyacım var ki..."

"Ve sana ihtiyacım var." Kelimeler sanki varlığımın tam merkezinden geliyor, damarlarımda yanan imkânsız ateş tarafından içimden sökülüp atılıyor. Bununla daha fazla mücadele edemem, bu güzel, ölümcül adamdan nefret ediyormuş gibi davranamam. Aramızdaki aşk değil, ya da dostluğa benzeyen bir şey değil, ama bizim

Aramızdaki bağlantı yadsınamaz, karanlık bir ihtiyaç ve şiddetli bir çekim sarmalında bizi birbirimize bağlayan derin bir kimya var. Ondan bunu istiyorum: sertliği ve hassaslığı, korkuyu ve her şeyi tüketen sıcaklığı.

İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey o ve itirafım karşısında gözleri kararırken bunun ne anlama geldiğini anlıyorum.

Ben onunum, bu düşünce ne kadar korkutucu da.

Gözlerimi kapatarak bacaklarımı kalçalarına doluyorum, onu daha da derine çekiyorum ve o itmeye başladığında, kaslı kıçı baldırlarıma doğru esnediğinde, kaçınılmaz olana teslim oluyorum.

Ona teslim oluyorum.

BÖLÜM III

30

Sara

TUTSAKLIĞIMIN IKINCI AYINA GIRDIĞIMDE

Üçüncüsü, kızgınlığımın yavaş yavaş azaldığını, eski hayatıma duyduğum umutsuz özlemin bir tür acı-tatlı sızıya dönüştüğünü görüyorum. Kaçmak için fırsat kollamaya devam ediyorum ama evde her zaman beni izleyen birileri var ve günler birbirinin içine geçtikçe, kaçmanın imkansızlığı konusunda endişelenmeyi bırakıp rahat rutinimin bazı kısımlarından keyif almaya başlıyorum. Sıcak havanın da yardımı oluyor - şu anda yazın en sıcak ayındayız ve dışarıda yapılacak daha çok şey var - ve Peter'ın birkaç erzak alışverişi dışında neredeyse tüm zamanını benimle geçiriyor olması da öyle.

Özellikle sıcak günlerde yüzdüğümüz bir dağ deresine doğru ilerlerken, "Bir süredir iş bulamıyorsun," diye yorum yapıyorum. "Geçen sefer Ilya'ya olanlar yüzünden mi, yoksa çok sık müşteri gelmiyor mu?"

Peter, altından geçmeme izin vermek için alçak bir dalı kaldırırken, "Bizimle her zaman temas kuruluyor, ancak üstlendiğimiz işlerde seçici davranıyoruz," diyor. "Risk-ödül oranının doğru olması gerekiyor, özellikle de şimdi."

Nedenini söylemiyor ama söylemek zorunda da değil. Bana anlattıklarından ve ailemle yaptığım kısa konuşmalardan anladığım kadarıyla, yetkililer insan avını yoğunlaştırıyor, tüm kaynaklarını

Peter'ın sorunu. Kısmen, ortadan kaybolmam yüzünden; haftada iki kez aramama rağmen, ailem tehlikede olduğuma ikna oldu ve günlerini güncellemeler için FBI'ı taciz ederek geçiriyorlar. Ama asıl mesele Peter'ın listesindeki son hedef, Peter ve ekibi kadar ele geçirilmesi zor olduğunu kanıtlayan eski bir ABD generali.

Peter birkaç hafta önce bana "Wally Henderson'ın bağlantıları çok güçlü," diye açıkladı. "Neler olup bittiğini listemdeki herkesten çok önce öğrendi ve Houdini'ye yakışır bir ortadan kaybolma sahneledi. Şu ana kadar hackerlarımızın takip ettiği her ipucu hiçbir yere çıkmadı. Söyleyebileceğimiz kadarıyla, eski hayatından kimseyle - ne arkadaşları, ne iş arkadaşları ne de uzak akrabaları - temas halinde değil ve tek bir hata bile yapmadı. Gençlerin sosyal medyada görünmesi yok, kredi kartı kullanımı yok, hiçbir şey yok. Geçmişine dair pek çok şey gizli ama söylentilere göre bir dönem CIA'de çalışmış, muhtemelen gizli çalışan bir saha ajanı. Ve bunu nasıl yaptığına dair ayrıntıları henüz keşfedememiş olsak da, saklandığı yerden yetkililere baskıyı arttırmaları için baskı yapıyor gibi görünüyor."

"Sence listendeki son isim olduğunu biliyor mudur?" Ben sordum.

"Eminim öyledir," diye cevap verdi Peter. "Dediğim gibi, bağlantıları var ve sadece Washington D.C.'de değil. Uluslararası istihbarat camiasındaki herkesi tanıyor ve beni herhangi bir IŞİD lideri kadar yüksek öncelikli yapmak için bundan yararlanıyor."

Bunun sonuçlarını düşünmemeye çalışıyorum ama bu mümkün değil. Peter için duyduğum endişeyi aklımdan çıkaramıyorum. Her ne olursa olsun, general için tezahürat yapmalı ve yetkililerin beni esir alan kişiyi bulmasını ve bu süreçte beni özgürleştirmesini ummalıyım, ancak bugünlerde mantıklı düşünmek beni aşıyor gibi görünüyor.

"Neden bu işleri tamamen bırakmıyorsunuz?" Dereye yaklaşırken soruyorum. "Zaten yeterince paran olmalı."

Peter bana eğik bir bakış fırlatıyor. "Kaçarken yeterli para diye şey yoktur," diyor ve tişörtünü çıkararak güçlü kaslara sahip gövdesini ortaya çıkarıyor. "Özel uçaklar ve helikopterler ucuza gelmiyor."

O şortunu çıkarırken -içinde komando var- ve botlarını tekmeledikten sonra dereye girerken yüzümün kızarmasını önlemek için başka tarafa bakıyorum. Onu her zaman çıplak görüyorum ama bu onun çıplaklığının etkisini azaltmıyor.

gergin kaslı vücudunu hissediyorum. Doğa, esirimi mükemmel orantılı bir erkek iskeletiyle kutsamış -geniş omuzlar, dar kalçalar, uzun, güçlü kemikli uzuvlar- ve yoğun askeri eğitim ona Olimpiyat atletlerinin kıskanacağı bir fizik kazandırmış. Ama damarlarımı sıvı sıcaklığıyla dolduran onun görünüşü değil; ona belli bir şekilde bakarsam, aramızda her zaman kaynayan karanlık ateşin kontrolden çıkacağını ve kendimi onun kollarında bulacağımı, beni kaygan kayalara doğru götürürken adını haykıracağımı bilmek.

"Biliyor musun, bu kadar çok dışarı çıkmasaydın tüm o uçaklara ve helikopterlere ihtiyacın olmazdı," diye işaret ediyorum. Sesim istediğimden daha boğuk çıkıyor ama en azından yüzüm kıpkırmızı değil. "Daha güvende olurdun ve bunu yapmak zorunda kalmazdın... bilirsin işte."

"İnsanları öldürmek mi?" diye soruyor kuru bir sesle.

"Tamam." Peter sırt üstü yüzmek için döndüğünde, akıntıyı dengelemek için kollarını yavaşça hareket ettirirken, mayomu çıkarmakla meşgul oluyorum. Peter'ın mesleğinin korkunç gerçekliğini düşünmekten hoşlanmıyorum, en azından derinlemesine. Onun bir katil olduğunun açıkça farkındayım, ama üzerinde durmadığım sürece, bu sürekli zihnimin ön saflarında yer alan bir şey olmaktan çok soyut bir kavram olarak kalıyor.

Ancak bugün bunu düşüncelerimden çıkaramıyorum ve Peter'ın yanında derenin daha derin kısımlarına doğru ilerlerken kendimi "Bundan hoşlanıyor musun?" diye sorarken buluyorum. Yaptığın şeyi bu yüzden mi yapıyorsun?"

Bunu inkâr etmesini, kariyer seçiminin ardındaki itici gücün zorunluluk ya da yetiştirilme tarzı olduğunu iddia etmesini bekliyorum, ama bana doğru dönüyor, cevap verirken dudaklarında koyu bir gülümseme kıvrılıyor: "Elbette öyle, ptichka. Aksini hiç düşündün mü?"

Ona bakıyorum, akıntı etrafımda hızla ilerlerken tüylerim diken diken oluyor, su beni göğsüme kadar kaplıyor. Bir an önce serinletici gelen akıntı şimdi sıvı buz gibi geliyor, yakalandığımız fırtına kadar ürpertici. "Öldürmeyi seviyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri güneş ışığında parlak gümüş renginde. "Ölümün de yaşam gibi kendine has bir cazibesi var," diyor usulca, beni iri ve sıcak bedenine çekmek için yaklaşarak. "Karanlık bir cazibesi var ama orada ve her asker bunu biliyor. Bir doktor olarak bunu bazen görmüş olmalısın: acının hiçliğin mutluluğuna, ıstırabın yokluğun huzuruna dönüşmesi. Ölüm tüm mücadeleleri sona erdirir, tüm acıları iyileştirir. Ve ölümle başa çıkmak... bunun gibisi yoktur.

Hissediyorsunuz: kendinizin ve etrafınızdaki her şeyin savunmasızlığını, ama aynı zamanda gücü. Kontrolü. Bir kez deneyimlediğinizde bağımlılık yapar... Birinin hayatını ellerinizde tuttuğunuzda ve onu bilerek söndürdüğünüzde."

Sözleri karanlık bir dalga gibi üzerime geliyor, aynı anda hem korkutucu hem de büyüleyici. Bahsettiği şeylerin bazılarını gördüm, hatta tarif ettiği gücü hissettim. Ancak benim için bu, bir hayat almak değil, bir hayat kurtarmaktı. Bu gücü iyileştirmek yerine yok etmek, birinin varlığını elinden almak için kullanmanın nasıl bir empati eksikliği gerektirdiğini hayal bile edemiyorum.

Onun bir canavar olduğunu düşünmekte haklıydım. O bir canavar, yine de bu gerçek beni gerektiği kadar tiksindirmiyor. İtirafı ne kadar dehşet verici olsa da, bir eliyle kalçamı kavrayıp diğer eliyle yüzümü çerçevelemek için uzanırken, alt bedenimi kendine doğru çekerken içimde büyüyen sıcaklığı azaltmıyor. Çoktan tahrik olmuş durumda, ereksiyonu karnımda sertleşiyor ve eğilip dudaklarını açlıkla dudaklarıma bastırdığında gözlerimi kapatıp kollarımı kaslı boynuna dolayarak dokunuşunun ne olduğunu bilmenin verdiği ürpertiyi yok etmesine izin veriyorum.

Şeytanla aynı yataktayım ve şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

~

O AKŞAM, BEŞIMIZ BIRLIKTE AKŞAM YEMEĞI YEDIK VE HER ZAMAN OLDUĞU GIBI Nijerya işinden beri Peter'ın adamları yemek boyunca benimle sohbet ediyor, Rusya ve bazı eski Sovyet Cumhuriyetleri hakkında bir sürü eğlenceli hikâye anlatıyorlar. Paralı askerlerin yanında hâlâ tam olarak rahat değilim -Peter emretse beni ya da bir başkasını tereddüt etmeden öldüreceklerinin farkındayım- ama Ilya ve Anton'un yaralarını tedavi ettiğimden beri aşırı derecede dostça davranıyorlar. Bu gibi yemekler sırasında beni esir alanların ülkesinin geleneklerini öğreniyorum -birinin evine girerken ayakkabı çıkarmanın kibarlık olduğunu düşünüyorlar- ve hatta Rusça birkaç kelime bile öğreniyorum.

"*Vkusno*. *V-koos-nah.*" İlya kelimeyi benim için yavaşça tekrarlıyor, "v" harfini yumuşatarak "f" gibi çıkmasını sağlıyor. "Lezzetli ya da lezzetli anlamına gelir. Yani eğer

Peter'a bir şeyi beğendiğinizi söylemek istiyorsanız, o yemeği gösterip 'Vkusno' diyebilirsiniz."

"Vikusno," diye deniyorum, Peter'ın hazırladığı kızarmış tavuğu göstererek. "Fi-koos- nah."

"Orada 'i' harfi yok," diyor Yan, eğlenmiş görünerek. "Ve ilk ünsüzü çok fazla vurgulama. Sadece hızlıca söyle, üç heceye bölmeden. *Vkusno*. Dene bakalım."

"Vkusno," diye elimden geldiğince papağan gibi konuşuyorum ve Peter dahil herkes gülüyor.

"Bu oldukça iyi, ptichka," diyor, benim için biraz daha tavuk keserken. "Senden bir Rusça konuşanı bile çıkarabilirler."

Ona sırıtıyorum, saçma bir şekilde memnunum ve yemekten sonra onlar için şarkı söylememi istediğinde, sık sık yaptığı gibi, bir kez olsun kabul ediyorum ve benim için kurduğu kayıt stüdyosunda çalıştığım en sevdiğim Beyoncé şarkılarından birini söylüyorum. Peter'ın adamları ağzı açık dinliyor ve ben bitirdiğimde öyle bir alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlar ki tabaklar masanın üzerinde takırdıyor.

Aylardır geçirdiğim en güzel akşamdı ve Peter beni üst kata çıkardığında ona isteyerek, hatta hevesle sarılıyorum. Sevişiyoruz ve sonrasında George'u ve onun katiliyle yattığım gerçeğini düşünmüyorum. Ailemi bile düşünmüyorum.

O gece sadece Peter'a aitim, başka kimseye değil.

31

Sara

ERTESI SABAH, BENI ESIR ALAN KIŞIYE KARŞI OLAN HISLERIMLE SAVAŞMAYA GERI DÖNDÜM,

Ama günler geçtikçe savaşı kaybettiğimin farkına varıyorum. Beni yıpratıyor, neden direnmeye çalıştığımı bile unutturuyor. Buraya geldiğimizden beri beni sevdiğini söylemedi -muhtemelen ilk geldiğimizde kelimeleri yüzüne fırlattığım için- ama Peter'ın kendi çarpık yöntemiyle beni önemsediğini inkar edemem.

Bana bakışında, bana dokunuşunda ve bana sarılışında bu var. Seksimiz bazen beni hala korkutan karanlık tarafıyla sert geçse bile, sonrasında beni her zaman yatıştırıyor, kendimi güvende ve sıcak, aziz ve hayran hissedene kadar beni okşuyor ve sarılıyor. Üzerimdeki gücü mutlak ve bunda sapkınca rahatlatıcı bir şey var, orada olduğunu hiç bilmediğim bir parçama dokunan bir şey.

George'la olan seks hayatımdan memnun değildim. Yıllar içinde birbirimizin vücudunu öğrenmiştik ve birbirimizi boşaltmak için ne yapmamız gerektiğini çok iyi biliyorduk. İçki içmeye başlamadan önce düzenli olarak, haftada en az bir ya da iki kez seks yapıyorduk ve ilk yıldan sonra pek maceracı olmasak da, ara sıra bazı seksi oyunlar oynuyor, hatta bazı oyuncaklar kullanıyorduk. Yeterli olduğunu düşündüm; olması gerektiği gibi. Peter'la şu anda sahip olduğum cinsel kimyayı hiç hayal etmemiştim, bu kadar güçlü bir fiziksel bağın var olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Beni o kadar çok beceriyor ki çoğu gün ağrım oluyor, bana olan iştahı hiç azalmıyor. Cinsel talepleriyle beni sık sık yoruyor olsa da karşılık veriyorum. Hiç bu kadar enerjik birini tanımamıştım. Son birkaç haftadır, Peter ve adamları her gün sıkı antrenman yapıyor, saatlerce vücut ağırlığı egzersizleri yapıyor, kaya dolu sırt çantalarıyla ormanda koşuyor ve silahları kadar ölümcül görünen göğüs göğüse dövüş alıştırmaları yapıyor, yine de benimle yürüyüşe çıkacak, hava izin verdiğinde yüzecek, herkes için yemek pişirecek ve elbette günde iki veya üç kez benimle seks yapacak gücü buluyor.

"Sen hiç yorulmaz mısın?" Bir gece göğsüne sarılmış yatarken mırıldanıyorum, az önce yaşadığım orgazmın yoğunluğundan kalbim hala hızlı atıyor. Normalde akşam seksimizden hemen sonra bayılırım ama bu öğleden sonra uyukladım, bu yüzden ilk kez biraz daha uyanık kalabiliyorum.

"Yorgun musun?" Altımda kayarak başımı omzuna daha rahat yerleştiriyor. Parmakları saçlarımda tembelce dolaşıyor, kalp atışları kulağıma karşı güçlü ve sabit. "Neyden?"

"Sadece fiziksel olarak yorgunum," diye açıklıyorum. "Bazen tükenmez gibi görünüyorsun, bir tür cyborg gibi. Hiç tembellik etmek ve hiçbir şey yapmamak istemedin mi? Ya da bir gün tembellik edip çocuklarla antrenman yapmamak?"

"Şu anda tembellik yapıyorum," diyor eğlenerek. "Ve antrenman yapmak zorundayım; aksi takdirde öldürülme riskiyle karşı karşıya kalırız."

Burnumu boynuna gömüp sıcak, temiz kokusunu içime çekiyorum. Uyusam da uyumasam da uykum geliyor, parmaklarının saçlarımı hafifçe çekiştirmesi neredeyse hipnotik bir rahatlama hali yaratıyor. Bir esnemeyi bastırarak boynuna karşı mırıldanıyorum, "Demek istediğim bu değildi. Sen hiç *yorulmaz* mısın? Normal bir insan gibi? Bilirsin, uzuvlar ağırlaşır, kaslar ağrır, hareket etmek istemezsin?"

Güçlü göğsü bir kahkahayla kabarıyor. "Elbette biliyorum. Sadece acıya karşı toleransım çoğu kişiden daha yüksek. Aksi takdirde yetişkinliğe kadar hayatta kalamazdım."

Bunu hafifçe söylüyor, sesi hala eğleniyor, ama benim Peter ifşa radarım yüksek alarma geçiyor. Gençliğinden nadiren bahseder -aslında neredeyse hiç bahsetmez- bu yüzden yeni bir şey öğrenme şansı bulduğumda, öğrendiklerim çoğu zaman beni dehşete düşürse üzerine atlarım.

"Nasıl bir şeydi?" Uykulu halim gitmişken soruyorum. Başımı omzundan kaldırıp başucu lambasından gelen loş ışıkta bakışlarıyla buluşuyorum.

"Gönderildiğiniz çocuk esir kampını ."

Peter'ın yüzü geriliyor, beni göğsünden kaldırıp yüzünü bana dönerek yan yatarken tüm eğlence izleri kayboluyor. Başımın altına bir yastık çekerken, "Cehennem gibi," diye açık açık cevap veriyor. "İnsan kılığına girmiş iblislerin yaşadığı soğuk, kirli bir cehennem. Sibirya'daki bir çalışma kampını hayal edebileceğin gibi."

Bir zamanlar Sovyet dönemindeki esir kamplarıyla ilgili okuduğum bir kitabı hatırlayarak ürperiyorum ve tenime yayılan soğuktan korunmak için bir battaniyeye uzanıyorum. "*Gulag* gibi bir yer miydi?"

"Gibi değil." Yüzünde acımasız bir gülümseme beliriyor. "Burası bir zamanlar muhalifleri ve diğer istenmeyen kişileri cezalandırmak ve sessizce öldürmek için kullanılan bir gulagdı. Sovyetler Birliği dağılınca burası bir süre kullanılmadı ama sonra birinin aklına tesisleri çocuk suçlular için bir ıslah kampına dönüştürmek gibi parlak bir fikir geldi. İşte Larko Kampı böyle doğdu."

Gözlerindeki karanlıktan uzaklaşma isteğimle savaşıyorum. "Orada ne kadar kaldın?"

"On yedi yaşıma kadar. Yani neredeyse altı yıl."

Çocukluğundan başlayarak altı yıl, neredeyse tüm gençlik yılları. Elim battaniyenin altında yumruk oluyor, tırnaklarım avucumu kesiyor. "Seni neden oraya gönderdiler? Başka alternatif yok muydu?"

Ağzı acı bir şekilde buruşuyor. "Rusya'da değil. Benim gibi yetim bir suçlu için değil."

"Ama sen on iki yaşında bile değildin." Birinin bir çocuğu o kitapta okuduğum donmuş cehenneme gönderecek kadar zalim olabileceğini aklım almıyor. "Okul ne olacak? Ne olmuş-"

"Oh, bize öğrettiler." Dişleri yine neşesiz bir gülümsemeyle parlıyor. "Her gün tam olarak iki saat eğitim alıyorduk. Diğer on dört saat ise çalışmaya ayrılmıştı, ne de olsa bunun için oradaydık."

On dört saat mi? Hâlâ çocuk olan biri için mi? Boğazımda oluşan yumruyu yutarak kendimi "Ne tür bir iş?" diye sormaya zorluyorum.

"Çoğunlukla madencilik. Ayrıca yol onarımı ve boru döşeme. Bazı inşaat işleri de var ama bunlar sadece kampımızın çevresinde, etrafımızda yıkılmakta olan Sovyet döneminden kalma şeyleri onarmak içindi."

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Kolay bir hayatı olmadığını biliyordum elbette, ama bir şekilde bunu hiç hayal etmemiştim, yaşıtlarının video oyunları oynadığı ve sokağa çıkma yasağı konusunda ebeveynlerine meydan okuduğu yıllarının çoğunun cehennem koşullarında ağır işlerde çalışarak geçtiğini hiç fark etmemiştim.

Göğüs kafesimi saran ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak battaniyenin altından uzanıp parmaklarımı sol kolunu ve omzunu kaplayan dövmelerin üzerinde gezdiriyorum. "Bunları oradan mı aldın?"

Peter, sanki oradaki mürekkebi şimdi hatırlıyormuş gibi aşağıya bakıyor. "Çoğunu, evet," diyor diğer kolunu başının altına katlayarak. "Birkaçını daha sonra, birliğime katıldığımda aldım."

"Hepsi ne anlama geliyor?" Parmaklarımla karmaşık desenlerin izini sürerek usulca soruyorum. Omzundaki kuş kanadını andırıyor, birkaç de şeytani kafataslarına benziyor ama geri kalanlar sadece soyut çizgiler ve şekiller.

Peter'ın bakışları donuklaşır. "Hiçbir şey. Yapılacak bir şeydi, hepsi bu."

"Bir heves için çok fazla mürekkep var."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra sessizce, "O kampta bir arkadaşım vardı. Andrey. Bu işlere meraklıydı, gerçek bir sanatçıydı. Orada birkaç yıl kaldıktan sonra kendi derisinde yer kalmadı, ben de benim üzerimde çalışmasına izin verdim. Ne zaman başımıza iyi ya da kötü bir şey gelse, bunu bir dövmeyle anmak istiyordu ve çok iyi olduğu için tasarımlar konusunda onu serbest bıraktım."

"Oh." Merakla dirseğimin üzerinde yükseldim. "O arkadaşına ne oldu?"

"O öldü." Peter sanki önemli değilmiş gibi kayıtsızca söylüyor, ama ben duyuyorum

Altındaki kederin karanlık yankısı, geçen zamanın soğutamadığı öfke. Arkadaşına her ne olduysa, bir yara izi bırakacak kadar kötüydü... şimdi hatırlamanın hala onu incitme gücüne sahip olduğu kadar kötü.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ama Peter cevap vermiyor. Bunun yerine ışığı kapatmak için uzanıyor, sonra beni her zamanki uyku pozisyonumuzda kendine doğru çekiyor.

Gözlerimi kapatıp nefesime odaklanarak uykuya dalacak kadar sakinleşmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Peter'ın iri bedeninin sıcaklığı bile onun ifşaatlarından kalan ürpertiyi kovamıyor. Zihnim harap olmuş bir arı kovanı gibi vızıldıyor, sorular beni yalnız bırakmayı reddediyor. Her gece bana sarılan adam hakkında hâlâ bilmediğim o kadar çok şey var ki.

Geçmişini anlamıyorum. Rusya'daki hayatıyla ilgili her şey bana yabancı, sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi tuhaf ve gizemli.

Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Peter'ın elinden kurtulup yatağın başucundaki lambayı yakıyorum ve yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Tahmin ettiğim gibi o da uyumuyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda gümüş rengi bakışları anılarla gölgeleniyor.

"Oradan doğrudan birliğinize alındığınızı söylemiştiniz," diyorum dirseğime dayanarak yeniden. "Neden? Rusya'da normalde böyle mi yaparlar?"

Bana sessizce bakıyor, sonra sırt üstü dönüyor, ellerini başının altında birleştirerek tavana bakıyor. "Hayır," diyor bir süre sonra. "Genelde ordu aracılığıyla işe alırlar. Ama bu olayda belirli bir psikolojik profile sahip birine ihtiyaçları vardı."

Battaniyeyi göğsüme yaslayarak doğruluyorum. "Ne tür bir profil?"

Gözleri bakışlarımla buluşmak için kesildi. "Rahatsız edici aile bağları ya da bağlılıkları yok, vicdan azabı çekmiyor ve sadece asgari düzeyde vicdan sahibi. Ama aynı zamanda eğitilebilecek ve ihtiyaç duydukları kalıba sokulabilecek kadar da genç."

"Hangisi neydi?" Zaten bildiğimden şüphelendiğim halde soruyorum.

Peter doğruluyor, yatak başlığına yaslanırken yüz ifadesi dikkatle nötrleşiyor. "Bir silah," diye cevap veriyor. "Hiçbir şeyden çekinmeyecek biri. İsyancılar her geçen yıl daha da acımasızlaşıyor, daha da fanatikleşiyordu. Moskova'daki metronun bombalanması bardağı taşıran son damla oldu. Rus hükümeti terörizmle mücadelede kendilerini medeni, BM onaylı yöntemlerle sınırlayamayacaklarını fark etti; onlarla kendi seviyelerinde, ellerindeki tüm araçları kullanarak mücadele etmeleri gerekiyordu. Bu yüzden bu kayıt dışı Spetsnaz birimini kurdular ve istedikleri profile uygun yeterli sayıda eğitimli asker bulamayınca yaratıcı olmaya ve başka yerlere bakmaya karar verdiler."

"Larko Kampı'nda," diyorum ve Peter başını sallıyor, gözleri parlatılmış çelik gibi.

"Orada uzun süre kalabilenlerimiz güçlü olma eğilimindeydi, aşırı koşullar altında uzun saatler süren fiziksel eforla başa çıkabiliyorduk. Açlık, susuzluk, soğuk; hepsine dayanabilirdik. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, çoğumuz aradıkları profile uyuyorduk."

Bir ürperti dans ediyor ve battaniyeyi daha sıkı sarmamı sağlıyor. "Peki neden diğerlerinin yerine seni seçtiler?" diye soruyorum,

ses tonumu sabit tutmak için savaşıyorum.

Dudakları karanlık bir gülümsemeyle titriyor. "Çünkü onlar gelmeden hemen önce bir muhafızı öldürdüm," diyor usulca. "Onu karda kıstırdım ve tüm kampın önünde bir tavşan gibi bağırsaklarını deşmeden önce suçlarını itiraf ettirdim. Yöntemlerim... Şey, tam da aradıkları şeydi diyelim. Böylece muhafızın ölümünden dolayı cezalandırılmak yerine, hem eğilimlerime hem de yeteneklerime uygun yeni bir kariyerim oldu."

Avuçlarım battaniyeyi tuttuğum yerde kayganlaşıyor. "Gardiyanın suçu *neydi*?" Bilmek istediğimden emin olmasam da soruyorum.

Peter'ın bakışlarındaki karanlık derinleşiyor ve bir an için çok ileri gittiğimden, çok fazla kötü anıyı gündeme getirdiğimden korkuyorum. Ama sonra yatak başlığına yaslandı ve sakin bir şekilde, "Erkekleri diri diri haşlamayı severdi," dedi.

Boğazıma safra kaçarken nefes almayı bırakıyorum. "Ne?" Konuşabildiğimde nefes nefese kaldım.

"Duşlarda ya buz gibi ya da kaynar su vardı, ikisi arasında bir şey yoktu," diyor Peter, bakışları uzaklaştıkça yüzü geriliyor. "Borular sürekli arızalanırdı, bu yüzden yıkanmadan önce suyu karıştırmak için kova kullanırdık. Bazı gardiyanlar bizi olduğu gibi suyun altında bekleterek cezalandırırdı, küçük ihlaller için buz gibi soğuk, gerçekten yaramazlık yaptığımızda ise kaynar su. Özellikle bir gardiyan sıcak su ilacını severdi. Sanırım bundan zevk alıyordu. Diğerleri her seferinde sadece birkaç saniye, belki de en fazla yarım dakika boyunca yaparlardı ve çocuklara yüzeysel yanıklar verirlerdi. Ama bu gardiyan, zorluyordu. Bir dakika, iki, üç, beş... Andrey onun bok listesine girdiğinde, on beş yaşında iki çocuğu kemiklerindeki eti kaynatarak öldürmüştü."

Boğazımda kusmuk tadı alıyorum. "Andrey... arkadaşın Andrey?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından fısıldıyorum.

"Evet." Peter'ın yontulmuş yüzü neredeyse şeytani bir öfke görünümüne bürünüyor. "Andrey, o bok çukurunda hiç bulunmaması gereken kişi. O hıyarın kendisini becermesine izin vermeyen ve bunun yerine acı içinde ölen arkadaşım."

"Tanrım, Peter..." Titreyen yumruğumu ağzıma bastırıyorum, sonra eline , kendini kontrol etmek için savaşırken parmaklarının zorlukla bastırılmış öfkeyle seğirdiğini hissediyorum. "Çok, çok özür dilerim."

Elimi bir cankurtaran halatı gibi kavrıyor ve derin derin nefes alarak gözlerini kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığında ifadesi sakindi ama artık o kontrollü maskenin altında gizlenen acı ve öfkenin derinliğini biliyorum.

Ailesinin ölümünün onu bir canavara dönüştürdüğünü düşünmekle yanılmışım. Daryevo'dan çok önce de bir canavardı, hayatı boyunca verdiği hayatta kalma mücadelesinde karşılaştığı dehşet, bir zamanlar sahip olabileceği iyilik kapasitesini yok etmişti. İlk kurbanları melek değildi, ama intikamın karanlık yoluna girdiğinde onlar gibi oldu, hem masumları hem de suçluları incitti.

Parmaklarımı onun elinden dikkatlice kurtararak yatağın ortasına geri dönüyorum. "Peki ya şu müdür?" Beni esir alanın bakışlarını tutarak soruyorum. Zaten midem bulanıyor ama hasarın ne kadar derin olduğunu bilmek zorundayım. "Onu öldürmen için ne yaptı?"

Peter acımasızca gülümser. "Bu gece için yeterince içmedin mi? Yetmedi mi? Pekala, bilmen gerekiyorsa, küçük çocukları severdi. Ne kadar genç, o kadar iyi. Ben şanslıydım, çünkü on bir yaşındayken zaten büyüktüm, neredeyse bir ergen gibiydim. Yetimhaneye başladığında onun için çok büyüktüm. Ama küçükler... Geceleri orada yatar ve o yanlarına geldiğinde odalarında çığlık atıp ağladıklarını duyardım. Her gece, içimde birazcık ölürdüm, çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu, dinleyecek kimseye söyleyemezdim. Öğretmenler, polis - ya umursamıyorlardı ya da ses çıkarmaya cesaret edemiyorlardı. Bu orospu çocuğunun bağlantıları vardı; önemli bir aileden geliyordu. Bu yüzden kimse bir şey yapmadı ve sonra iki yaşında yeni bir çocuk getirildi. Çocuğun yanına gittiğini duyduğumda daha fazla dayanamadım. Mutfak bıçaklarından birini aldım, arkasından yaklaştım ve o çocuğa saldırmakla meşgulken boğazını kestim."

Tabii ki. Kara şövalyem yine intikamını alıyor. Gözyaşlarımın sıcak sızısına karşı gözlerimi kapatıyorum, kalbim hem Peter hem de küçük çocuk için parçalanıyor. Böyle bir şey olduğundan şüpheleniyordum ama kurban olanın Peter'ın kendisi olmasından korkuyordum. Bu onun kurban olmadığı anlamına gelmiyor. Gözlerimi açarak onun sert bakışlarıyla karşılaştım. "Peki ya sen?" Kararsızca sordum. "Sen hiç...?"

"Hayır." Ağzı düzleşiyor. "En azından benim bildiğim kadarıyla değil. Kendimi savunmada her zaman çok iyiydim, küçükken bile. Gerçi üç yaşından öncesini pek hatırlamıyorum, yani sanırım bu mümkün - eski resimlere göre güzel bir çocuktum. Her halükarda, anaokuluna gittiğimde yumruklarımı, , taşları... elime geçen her türlü silahı nasıl kullanacağımı biliyordum. Beş yaşındayken bana bir şey yapmaya çalışan bir piç parmağını ısırıp kopardı ve ondan sonra genellikle yalnız bırakıldım."

Ona bakıyorum, rahatlama acıma ile savaşıyor. Ve öfkeyle. Onu bugün olduğu karanlık, işkence görmüş adama, her şeye rağmen sevgi ve aile arzulayan bu acımasız, ahlaksız katile dönüştüren dünyanın acımasızlığına çok öfke duyuyorum. Tamila'ya ve küçük oğluna sahip olduğunda şeytanlarından kurtulmuş muydu? Bu yüzden mi Tamila'nın hamileliğini bu kadar kolay kabul etti, çekip gidebilecekken bir koca ve baba oldu? Ona ruhunun parçalarını geri verdiler mi, sadece acımasız ölümleriyle hepsini koparmak için mi?

Eğer öyleyse, mağlubiyetlerinin onun başını döndürmesine ve intikamın varsayılan tepkisi olmasına şaşmamalı.

Uzun sessizliğim karşısında Peter'ın yüzü daha da geriliyor; sonra dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Senin için çok mu fazla, ptichka? Sanırım gökkuşakları, yavru köpekler ve pinyatalarla dolu pembe bir hikaye bulmalıydım."

"Hayır, ben sadece-" Duruyorum, boğazım duygularla şişiyor. Soğukkanlılığımı toplayıp tekrar deniyorum. "Keşke biri senin yanında olsaydı, senin o küçük çocuğun yanında olduğun gibi."

Yavaşça göz kırpıyor ve yatak başlığından uzaklaşıyor. "Az önce sana söyledim

-Ben iyiydim. Her zaman kendi başımın çaresine bakabilirdim."

"Yapabileceğini biliyorum," diye fısıldıyorum, bana doğru uzanıyor, yatağa uzanıp ışığı kapatırken beni yanına çekiyor. "Ama bunu yapmak zorunda kalmamalıydın Peter. Hiçbir çocuk bunu yapmak zorunda kalmamalıydı."

Cevap vermiyor, ama beni duyduğunu biliyorum, çünkü göğüs kafesime dolanan kolu sıkılaşıyor, karanlıkta birlikte uzanırken beni daha da yaklaştırıyor, birbirimizin sıcaklığını hissediyor ve kalplerimizin sabit atışından rahatlıyoruz.

32

Sara

O GECEDEN SONRA PETER'IN ÇABALARINA DIRENMEK DAHA DA ZORLAŞIR
aklıma ve kalbime girmeye çalışıyor. İfşaatlarının beni dehşete düşürdüğünü mü düşünüyor ve bunu telafi etmeye mi çalışıyor, yoksa sadece kararlılığımın sarsıldığını mı hissediyor bilmiyorum, ama bana karşı inanılmaz derecede daha dikkatli davranıyor, beni inanılmayacak kadar şımartıyor ve şımartıyor.

Benim dışımda herkesin ev işleri var. Yemeklerimizin çoğunu Peter yapıyor ve diğer çocuklar da çamaşır yıkamaktan ve evi tutmaktan sorumlu. Ben zaten çamaşırlara yardım ediyorum, böylece kendimi tam bir sümüklü böcek gibi hissetmiyorum, ama Peter benden bunu talep etmiyor ve tabağı fırlattığım zaman dışında, süpürgeye dokunmak zorunda kalmadım ya da yapmak istemediğim başka bir şey yapmadım.

Bunun da ötesinde, istediğim her şey benim ki tutsaklığımın sınırları içinde. Eğer ipek yastık kılıfı tercih ettiğimi söylersem, Peter birkaç gün içinde onları benim için alıyor. Yürüyüşe çıkmak istediğimi söylersem, her ne yapıyorsa bırakıp bana eşlik ediyor ve bu görevi artık adamlarından herhangi birine emanet etmiyor. En önemlisi de sıkılmamam için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Dans stüdyosu fikri şu ana kadar başarısız oldu - odayı sadece ara sıra yoga ve biraz esneme için kullanıyorum - ama benim için aldığı kayıt ekipmanını gerçekten takdir ediyorum. Bir profesyonelin alabileceği en üst düzey ekipman.

kullanıyorum. İstediğim her şeyi kaydedip düzenleyebiliyorum ve sevdiğim pop şarkılarıyla başlasam da kısa süre sonra bu şarkıların varyasyonlarını denemeye başlıyorum ve hatta farklı melodilerden oluşturduğum müzik mikslerine şarkı sözleri ekleyerek kendime ait birkaç beste yapmayı deniyorum. Yazılıma ve ekipmana hakim olmak dik bir öğrenme eğrisi gerektiriyor, ancak bu zorluğu memnuniyetle karşılıyorum. Sadece eğlenceli değil, aynı zamanda boş zamanımın çoğunu alıyor ve zihnimde şekillenen şarkıyı ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken, kaybettiğim her şeyi ve bir suikastçının esiri olduğum gerçeğini düşünmüyorum.

Sadece müziğe odaklanıyorum.

Ayrıca çocuklar için sahne almaya başladım. Bu artık bir yemek sonrası ritüeli haline geldi; Peter herkesi eğlendirmenin bir yolu olarak benden şarkı söylememi istiyor ve ben de isteksizce (ama gizliden gizliye, oldukça hevesle) bir şarkı söylemeyi kabul ediyorum. Doğal olarak, her zaman önceden prova ettiğim bir şarkı, genellikle o gün kayıt stüdyosunda çaldığım popüler bir hit şarkının varyasyonu oluyor. Kendi şarkılarımı paylaşamayacak kadar utangacım ama çocuklar pop müzik yorumlarım konusunda o kadar hevesliler ki bir gün kendi parçalarımdan birini seslendirmeyi deneyebileceğimi öngörüyorum.

İlk haftadan sonra Yan bana "Sesin gerçekten çok güzel" dedi, soğuk yeşil gözleri beni biraz şaşkınlıkla değerlendiriyordu. "Peter bu konuda haklıydı."

Ona sırıtıyorum - psikopatımızdan övgü almak son derece nadir bir olay - ve bir dahaki sefere iki şarkı çalmaya karar veriyorum.

Eğer çocuklar bundan hoşlanıyorsa ve ben de hoşlanıyorsam, neden ?

Müzik ve Peter'la her zamanki aktivitelerim arasında günlerimi yeterince meşgul ediyorum ama yine de eski işimi özlüyorum. Çocuklardan biri yaralandığında - ki bu günlük tartışmaları sırasında korkutucu bir sıklıkta oluyor - tıbbi becerilerimi kullanabiliyorum ama bu yeterli değil. Mesleğimin entelektüel uyarımına, her gün çok çeşitli hastaları tedavi ederek ve en son çalışmaları takip ederek öğrendiğim her şeye ihtiyacım var. Şimdi kendimi döngünün dışında, alanımdaki yeni gelişmelerden soyutlanmış hissediyorum ve yürüyüşlerimizden birinde Peter'a bundan bahsettiğimde, bu konuda bir şeyler yapacağına söz veriyor.

Elbette, hacker'larının bana iki haftada bir dünya çapında gerçekleşen en son tıbbi araştırmaların derlemelerini göndermesini sağlamaya başladı. Materyalin bir kısmı açıkça kamuya açık-akran denetimli çalışmalar

abone olduğum akademik dergilerde yayınlanıyordu, vesaire- ama bunların çoğu doğrudan şirketlerin özel arşivlerinden geliyor gibi görünüyor.

"Peter, bu çılgınlık," diyorum son evre meme kanserini tersine çevirme umudu taşıyan bir gen terapisini okuduktan sonra. "Sizinkiler bunu nereden öğrendi? Bu çok büyük bir şey."

"Öyle mi?" Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdığında gülümsüyor.

Kuvvetle başımı sallıyorum. "Eğer bu terapi araştırmacıların notlarında belirtildiği kadar etkiliyse, milyonlarca kadının hayatı kurtulacak. Hackerlarınız bununla nasıl karşılaştı? En azından memlekette bu konuda söylentiler duymuş olmalıydım. Bu kanser tedavisinde ezber bozan bir şey. Bunun farkındasınız, değil mi?"

Gülümsemesi genişler. "Ne diyebilirim ki? Adamlarımız iyi."

Başımı sallıyorum ve kendimi detaylı çalışma analizine geri gömüyorum. Bir startup'ın fikri mülkiyetini çaldığım için kendimi suçlu hissetmeliyim ama okumayı bırakamayacak kadar büyülenmiş durumdayım. Ayrıca, bu bilgiyi finansal kazanç için kullanacak ya da kimseyle paylaşacak değilim. Dış dünyaya erişimim kesinlikle ailemle yaptığım telefon görüşmeleriyle sınırlı.

Ne kadar yalvarsam da Peter'ın vazgeçmeyeceği tek şey bu.

"Hadi ama, arada haberlere göz atmamın ne zararı olabilir ki?" Peter beni dizüstü bilgisayarında oturum açmaya çalışırken yakaladıktan sonra tartışıyorum - tüm şifreleri ve güvenliği göz önüne alındığında sonuçsuz bir girişim. "İsterseniz belirli web sitelerini engelleyebilir, tüm e-posta ve sosyal medyayı kullanmamı engelleyebilirsiniz. Bunun için bir sürü uygulama var ve-"

"Hayır, ptichka." Dizüstü bilgisayarı elimden alırken yüzü kararlı. "IP adresimizi FBI'a ifşa edecek bir arama yapmanı ya da onlarla temasa geçmek için akıllıca bir yol bulmanı göze alamayız. Bugünlerde her web sitesinde yorum bırakmak için bir yer var ve sen bunu bilmeyecek kadar zekisin."

Hayal kırıklığına uğrayarak internete girmekten vazgeçiyorum ve başka kaçış yolları düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbiri gelmiyor. Deneyebileceğim tek şey -kısa telefon görüşmelerimiz sırasında aileme bir tür şifreli mesaj- çok riskli. Peter her zaman yanımda, söylediğim her kelimeyi dinliyor ve yerimizi ima edecek olursam ailemle daha fazla iletişim kurmamı engelleyeceğini biliyorum. O kadarını söyledi ve bunu kastettiğini biliyorum.

Beni ne kadar şımartırsa şımartsın, saplantısının karanlık bir tarafı olduğunu, beni elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu asla unutmuyorum.

33

Peter

YAZIN SICAK GÜNLERINDEN SONBAHARA GEÇERKEN, ORMANLA BIRLIKTE kırmızı ve sarı tonlarına bürünürken, Sara'yı alarak doğru şeyi yaptığıma giderek daha fazla ikna oluyorum. Başlangıçtaki sarsıntılı başlangıcımıza rağmen, yerleşmeye başlıyor ve bir gün tamamen uyum sağlayacağından, benimle olan yeni hayatını kabul edip kucaklayacağından eminim.

Onu o kadar çok seviyorum ki göğsümde sürekli bir sızı var ve onun aynı şeyi hissetmediğini bilsem de, bazen bakışlarında bir yumuşaklık pırıltısı yakalıyorum, kalbimi delip geçen ve bana umut veren bir sıcaklık. Kaçırılma olayına duyduğu öfke azaldıkça tartışmalarımız da seyrekleşiyor ve ikimiz de ilişkimizin nasıl başladığını unutamasak da geçmiş daha uzak, bugünümüz üzerindeki etkisi daha az acı verici ve keskin gelmeye başlıyor.

Hâlâ Pasha ve Tamila'yı düşünüyorum ve onların korkunç ölümlerini rüyamda gördüğümde soğuk terler dökerek . Ama kâbuslar artık eskisi kadar sık gelmiyor ve geldiklerinde de Sara hep yanımda oluyor. Ona uzanıp sarılabiliyorum, dehşetin anısı kaybolana kadar onun düzenli nefes alışını duyabiliyorum.

Onu becerebilirim de. Bu beni asla rahatlatmayan tek şey, içimde bana işkence eden karanlığı dindirmenin en iyi yolu.

"Neden bazen canımı yakmaktan hoşlanıyorsun?" diye bir gece, onu uyandırıp sertçe siktikten sonra, ikimizin de canı yanıyor. "Sadist eğilimleriniz mi var?"

Düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum, gerçi muhtemelen ışıklar kapalıyken bu hareketi göremez. "Cinsel anlamda değil - en azından seninle tanışana kadar." Düşmanlarımı öldürmekten ve onlara işkence etmekten zevk aldığım oldu ama bu daha çok beyinsel bir şeydi, o şiddetli güç patlamasını hissetmenin ve adalet duygumu tatmin etmenin bir yoluydu. En azından Andrey'i duşta haşlayan gardiyan ve daha az ölçüde de olsa iş için yakaladığım teröristler için durum böyleydi. Onlara hiç acımıyordum; çektikleri acılar bana acımasız bir keyif veriyordu. Ama aletim acı vermekten asla sertleşmedi ve seks sırasında kadınlara karşı her zaman dikkatli ve nazik davrandım, insan vücudu hakkındaki bilgimi acı vermek için değil zevk almak için kullandım.

Sara'ya kadar bu çelişkili dürtüler -ceza ve zevk, şiddet ve şefkat- bir şekilde birleşmemişti. Ona değer veriyorum, onu o kadar çok seviyorum ki içim acıyor ama bazen ona dokunduğumda kendimi kontrol edemiyorum, onu olduğu gibi cezalandırma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Kalbimi çalmadan önce düşmanıma ait olduğum için.

"Yani onunla... hiç mi?"

Sara'nın fısıltısındaki kötü gizlenmiş merak beni gülümsetiyor, tanıdık bir acı kalbimi daraltsa bile. "Tamila'yı mı kastediyorsun?"

"Evet." Sanki içindeki acıyı hissediyormuş gibi eli göğsümde geziniyor. "Ona hiç böyle sert davranmadın mı?"

"Hayır." O ince eli avuç içimle kapatıp tenime daha sıkı bastırıyorum. "Onunla böyle değildi."

Tamila'ya karşı hissettiklerim Sara'ya duyduğum yoğun, neredeyse şiddetli bağa hiç benzemiyordu. Karımla aramızda fiziksel çekim ve hoşlanmanın hoş bir karışımı, hatta bir tür dostluk vardı. Yetiştirilme tarzı bağlamında cesur olduğu ve Paşa'ya iyi bir anne olduğu için ona hayranlık duyuyordum. Güzel olmasından da zarar görmedim ve çok fazla ortak noktamız olmamasına rağmen ona değer vermeye başladım... hatta belki de onu sevdiğimi düşündüm. Ancak şimdi görüyorum ki kendimi kandırıyormuşum.

Tamila'ya olan sevgim, Sara'nın bende uyandırdığı ham duyguların sadece bir yankısıydı.

Eli avucumun altında seğiriyor ve yutkunduğunu duyuyorum. "Anlıyorum." Sara'nın sesinde garip bir nota var, neredeyse incinmiş gibi bir şey. "Onu çok sevmiş olmalısın," diye aynı tonda devam ediyor ve sorunun ne olduğunu anladığımda tekrar gülümsüyorum.

"Kıskandın mı?" Yatağın başucundaki lambayı açmak için uzanarak usulca soruyorum. Sara ani ışık karşısında gözlerini kırpıştırıyor ve güzel ağzının gergin duruşundan haklı olduğumu anlıyorum.

İtirafımı yanlış anladı ve Tamila'ya nazik davranmamın karıma ondan daha fazla değer verdiğim anlamına geldiğini düşündü.

Sara bana cevap vermiyor, sadece elini çekiyor ve ben gülüyorum, zihnimin sınırlarında dans eden karanlık anılara rağmen tuhaf bir şekilde hafif hissediyorum. Ptichka'm kıskanıyor - hem de ölü bir kadını - ve ben bundan daha fazla memnun olamazdım.

Eğlendiğimi duyunca Sara'nın ifadesi daha da kararıyor, narin kaşları çatılıyor ve kaşlarını çatıyor. Zorlukla duyulabilen bir hışımla ışığı kapattı ve bana tam anlamıyla soğuk bir omuz vererek arkasını döndü.

Eğlencem kayboluyor, yerini her zaman bende uyandırdığı karmaşık duygu karmaşasına bırakıyor. Şehvet ve şefkat, öfke ve sahiplenme - hepsi Sara'ya olan aşkım olan deliliğin, asla kurtulamayacağımı bildiğim bu saplantının bir parçası.

"Buraya gel, aşkım." Sert duruşunu görmezden gelerek onu kendime doğru çekiyorum, vücudumu arkadan onunkinin etrafında kıvırıyorum. Yüzümü saçlarına gömüp, en sevdiğim koku olan güzel kokusunu içime çekiyorum ve uzaklaşmaya çalıştıkça kucağımı sıkarak onu yerimde tutuyorum.

"Bazen seni incitmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, o durduğunda, nefesi efordan kesilmişti. "Karıma yapmayı hayal bile edemeyeceğim şeyleri sana yapmak istiyorum. Seni yiyip bitirmek istediğim geceler oluyor, ptichka, hiçbir şey kalmayana kadar seni tüketmek... bu bağımlılık kaybolana ve seni istemeden, sana hayatın kendisinden daha çok ihtiyacım olduğunu hissetmeden nefes alabilene kadar."

Nefesi kesiliyor. "Ne sen?"

"Seni sevdiğimi söylüyorum, ptichka... ve senden nefret ettiğimi. Çünkü *onu* hâlâ sevdiğini, benimleyken hâlâ *onu* düşündüğünü bilmek canımı acıtıyor." Sesim sertleşiyor, tekrar uzaklaşmaya çalıştığında tutuşum sıkılaşıyor. "Kocanın katili - beni böyle görüyorsun, bazen *tek gördüğün* bu. Eğer onu zihninden silebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Varlığına dair tüm kayıtları siler, onu olduğu gibi bir hiç haline getirirdim. Başka bir dünyada olsaydım, benim olarak doğardın ama bu dünyada senin için savaşmak zorunda kaldım... senin için öldürmek zorunda kaldım."

Tüm vücudu kaskatı kesilir. "*Benim* için mi? Sen neden bahsediyorsun? Her şey senin intikamınla, senin listenle ilgiliydi-"

"Evet, öyleydi... seninle tanışana kadar. Sonra başka bir şeyle ilgili oldu." Bu, o ana kadar kendime itiraf etmediğim, ruhumun en vahşi bölgeleri dışında bilmediğim bir gerçekti.

George Cobakis'in yatağının başında durduğumda Sara'yı düşündüğümde tereddüt ettim ama bunun nedeni onu Sara için bağışlamak istemem değildi. Çünkü cinayet çok anlamsızdı, bitkisel hayattaki hali yaşayan bir ölüden farksızdı.

Sonunda Sara'ya olan ilgime rağmen değil, bu yüzden tetiği çektim.

Çünkü onun sonsuza dek ondan kurtulmasını istedim.

Çünkü o zaman bile, onu benim yapmam gerektiğini biliyordum.

"Hayır." Sara'nın sesi duyulabilir bir titremeye dönüşür. "Sadece şunu söylüyorsun. George'u bana duyduğun hastalıklı bir ilgi yüzünden öldürmüş olamazsın - bu deliliğin ötesinde bir şey."

"Belki." Bu kadarını kabul etmeye hazırım. "Ama bazı kültürlerde, yaptığım şey seni benim yapıyor - benim savaş ödülüm, benim savaş ganimetim."

"Savaş mı? O komadaydı! Savunmasız bir adamı öldürdün. O senin dengin değildi-"

Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Benim asil bir kahraman olduğumu mu sanıyorsun? Adil bir dövüşü önemsediğimi mi sanıyorsun?"

Ben devam ederken donup kalıyor, çıplak bedenlerimizin temas ettiği yerdeki teni nemleniyor. "Umurumda değil Sara," diyorum ona. "Adalet umurumda değil, çünkü başka kimse umursamıyor. Dünya doğası gereği adaletsizdir. Eğer bir şey istiyorsan, onun için savaşırsın... onu alırsın. Ve ben seni istedim, ptichka. Seni kucağıma aldığım ilk andan, kollarımda tatlı tatlı ağladığın andan beri seni istedim. Ve sen de beni istedin - hala istiyorsun - çünkü ne dersen de, bu gerçek... senin serap gibi evliliğinden çok daha gerçek. Yaşadığın bir peri masalı değildi ve Cobakis de senin beyaz atlı prensin değildi. O bir yalancıydı, neden olduğu katliamın suçluluğuyla baş edemediği için içmeye başlayan zayıf biriydi. Listemde olmasaydı bile, seninle tanışsaydım onu öldürürdüm - çünkü seni isterdim. Eğer yollarımız kesişseydi, seni benim yapardım."

Şimdi titriyor ve çok dürüst davrandığımı, içimdeki canavarı çok fazla açığa çıkardığımı biliyorum. Yine de yapmayacağım bir şey varsa, o da ona yalan söylemektir.

Benimleyken Sara ne kadar çirkin olursa olsun her zaman ne aldığını bilecek.

Battaniyeyi üzerimize çekerek, titremesi durana kadar kolunu, kalçasını ve uyluğunu okşuyorum ve nefes alışının yavaşlayıp derinleştiğini duyduğumda gözlerimi kapatıp ona sıkıca sarılıyorum.

Bu başkalarının gözünde yanlış olabilir ama benim Sara'm var ve ben mutluyum ve onu da mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

34

Sara

SONBAHAR ILERLEDIKÇE VE HAVALAR SOĞUMAYA DEVAM ETTIKÇE

Peter bana uzun bir balayını hatırlatmaya başlıyor, her ne kadar dağdaki inziva yerimizi başkalarıyla paylaşıyor olsak da. İlgisi azalma belirtisi göstermiyor ve kendime burada kendi özgür irademle bulunmadığımı hatırlatmaya devam etsem de, Peter'ın zevkimi ve rahatımı sağlamak için elinden geleni yaptığı gerçeğini görmezden gelemiyorum. Mesleği ve beni esir tutma gibi küçük bir mesele bir yana, Peter Sokolov bir kocanın olmasını isteyebileceği her şeye sahip: tamamen evcil ve o kadar şefkatli ki çoğu gün kendimi prenses gibi hissediyorum.

Artık her sabah onun bana yatakta kahvaltı getirmesiyle başlıyor. Yetenekli bir sorgulayıcı olan Peter, yemek konusunda sevdiğim ve sevmediğim her şeyi öğrendi ve beni her gün en sevdiklerimle şımartıyor. Kuru üzümlü ve tatlı peynirli Rus usulü krepler, kabarık omletler, kişler, egzotik meyve tabakları - hepsini alıyorum, ayrıca taze sıkılmış portakal suyu ve kahve. Öğle ve akşam yemeklerinde de aynı şekilde şımartılıyorum, öyle ki çocuklar kendi favorilerini benimkiler olarak kabul etmem için bana yalvarmaya başladılar.

"O zaman *kebabı* sevmiştin, değil mi? Peter'ın Nijerya'dan önce yaptığı kuzu kebaplarını?" Ilya mutfakta beni köşeye sıkıştırırken korkutucu bir köpek yavrusu bakışı denemesi yapıyor.

Başımı salladığımda sırıtıyor ve şöyle diyor: "O zaman lütfen ona yakında yapmasını söyle, tamam mı? Sadece baharatlı soslu kuzu etini sevdiğini ima et. Lütfen?"

Gülüyorum ve Anton'a elmalı turta sözü verdiğim gibi bunu da yapacağıma söz veriyorum. Kaçırılmamdaki rollerine rağmen Peter'ın adamlarından hoşlanmaya başlıyorum ve eminim onlar da benden hoşlanmaya başlıyorlar. Bana kalırsa bu iyi bir şey, ama Peter farklı düşünüyor gibi görünüyor. Özellikle arkadaşça davrandıklarında adamlara ters ters baktığını fark ettim, sanki beni çalmalarından korkuyormuş gibi.

Sahiplenme duygusu bugünlerde başlıca sorunlarımızdan biri ve bir akşam kontrolden çıktı.

Lady Gaga'nın son hit şarkısını söylemeyi bitirdikten sonra Anton'a "Gözlerini onun boynundan ayırma," diye bağırıyor. Bu performans için Yan'ın bana aldığı dekolte parti elbiselerinden birini giymiştim ve Anton ile Peter ayağa kalkıp birbirlerine bakarken bunun bir hata olabileceğini fark ettim.

"Peter, o hiçbir şey yapmıyordu," diyorum, kabaran gerginliği dağıtmak için çaresizce. "Ben sadece şarkı söylüyordum ve o da dinliyordu, hepsi bu."

"Ağzının suyu akıyordu, yaptığı şey buydu." Peter aralarındaki sandalyeyi kenara itiyor. "Ve bu ilk kez de değildi."

"Siktir , dostum." İki ölümcül adam yumruklarını sıkmış ve dişlerini göstermiş bir şekilde karşı karşıya gelirken Anton'un kara sakalı öfkeyle titriyor. "Kimse yapmaması gereken bir şey yapmıyor; sen sadece doğruları göremeyecek kadar takıntılısın."

Peter Rusça bir şeyler mırıldanır ve Yan da bir şeyler söyler, Ilya sırıtarak başını sallarken sesi soğukkanlı bir şekilde eğlenir. Bir an sonra Anton, Peter'ın peşinden dışarı fırlar.

Sinirli bir şekilde ikizlere döndüm. "Nereye gidiyorlar?" Çocukların benden bir şey saklamak için Rusça'ya geçmelerinden nefret ediyorum. "Hepiniz ne dediniz?"

"Peter, Anton'un yüzündeki her kemiği kırmak istiyor ve ben de bunu dışarıda yapmasını önerdim, böylece evde masraflı onarımlar yapmak zorunda kalmayız," diyor Yan, en az kardeşi kadar geniş bir şekilde sırıtarak. "Görünüşe göre dinlemişler."

"Ne? Kavga mı edecekler?"

Dehşete kapılarak dışarı fırlıyorum ve hemen ardından yumrukların ete çarpma sesiyle karşılaşıyorum. Peter ve Anton yerde yuvarlanıyor, birbirlerine vururken kollarını ve dirseklerini sallıyorlar. Peter'ın yumrukları havada uçuşurken

özellikle sert bir vuruş yapıyor ve yüzündeki vahşi öfkeyi bir anlığına yakaladığımda nefesim kesiliyor.

Antrenman yapmıyorlar; bu dövüş gerçek.

"Durdurun onları, lütfen," diye yalvarıyorum Yan'a ve yanıma gelen İlya'ya. "Birbirlerini öldürecekler."

"Hayır." Yan umursamazca el sallıyor. "Sadece birkaç kemik kıracaklar. Önümüzdeki aya kadar büyük bir işimiz yok, o yüzden sorun değil."

"Bu iyi değil!" Dişlerimi sıkarak Ilya'ya dönüyorum. "Eğer bir daha *shash-her* neyse istersen, bunu hemen şimdi keseceksin. Eğer yapmazsan, kuzu *alerjim* olacak." Kocaman göğsünü parmağımla dürtüyorum. "Beni duyuyor musun?"

Yan kahkahalara boğulur ama İlya uygun bir şekilde endişeli görünmektedir. "Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldanıyor ve savaşçılara doğru ilerliyor.

Cesurca kavgaya karıştığında rahat bir nefes alıyorum, ama ne Peter ne de Anton onları ayırma girişimlerine iyi yanıt vermiyor. Çok geçmeden üç adam da yerde yuvarlanıp birbirlerine acımasızca vurmaya başladılar ve Yan'a döndüğümde avuç içleri dışarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı.

"Oraya yaklaşmayacağım," diyor ve bunu kastettiğini biliyorum. Tek başımayım.

Çaresiz, onları soğuk suyla yıkamayı düşünüyorum ama daha uygun bir çözüm bulmaya karar veriyorum.

"Yardım edin," diye avazım çıktığı kadar bağırıyorum ve acı çekiyormuş gibi eğiliyorum. "Owww! Peter, yardım et!"

Beklediğimden de iyi sonuç verdi. Adamlar anında birbirinden ayrılıyor ve Peter ayağa fırlıyor, yüzündeki öfke bana doğru koşarken çılgınca bir endişeye dönüşüyor. Gözleri beni tepeden tırnağa tararken ellerimi tutarak "Ne oldu?" diye soruyor. "Yaralandın mı?"

"Evet, bir barbar gibi davranarak," diye tersliyorum, tam anlamıyla üstümü aramaya başladığında uzaklaşmaya çalışıyorum. "Şimdi bırak da birbirinize ne kadar zarar verdiğinizi göreyim."

Duraksarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yaralanmadın mı? Sadece kavgayı durdurmak mı istedin?"

"Tabii ki. Nasıl incinebilirim ki?" Gülmekten ayakta duramayan Yan'ı görmezden geliyorum ve Peter'dan çok daha kötü görünen Anton ve Ilya'ya doğru ilerliyorum. Ilya'nın dudağı yarılmış ve Anton'un yüzü şimdiden şişmiş, kanayan burnu hafifçe ortadan kalkmış.

"Hey." Peter ben daha iki adım atamadan bileğimi yakaladı. "*Onları* önce sen mi tedavi edeceksin?" Sesi o kadar öfkeli geliyor ki inkâr etmek istiyorum -isteyeceğim son şey yeni bir kavgayı kışkırtmak- ama şeytan başımı sallamama neden oluyor.

"Kendilerine saldırmadılar." Kurtulmak için nafile bir çabayla bileğimi çekiştiriyorum. "Ve bana yaralı gibi görünmüyorsun."

Eğer Peter mağara adamı davranışlarını şefkatli bir bakımla ödüllendireceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Kaşları daha da çatılıyor ve bileğimi bırakırken yaralı gibi görünüyor. "*Yaralıyım*. Gördün mü?" Gömleğini çekiştirerek göğüs kafesindeki kırmızı lekeyi gösteriyor. "Ve bu." Sağ elinin arkasını gösteriyor, parmak eklemleri gerçekten de şişmeye başlamış.

Öfkeme rağmen şifacı içgüdülerim devreye girdi. "Bir ." Dikkatlice gövdesini yokluyorum; kötü bir çürük olacak ama kaburgaları iyi görünüyor ve sonra dikkatimi parmak eklemlerine veriyorum.

"mu?" Orta parmak eklemine bastırarak soruyorum. Peter başını sallıyor, gümüş gözleri parlıyor, ben de elinin geri kalanını inceliyorum. rahatladı, kırık bir kemik hissetmiyorum.

"İyileşeceksin," diyorum, sonra sol kulağının yanında kanayan bir sıyrık fark ediyorum. Tıbbi malzemelerimin olduğu evde temizlemem gerekecek ama önce Anton'un burnuna bakmam ve Ilya'nın başka bir beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmam gerekiyor. Çocuklar çoktan içeri girmişlerdi, ben de Peter'ın karanlık yüz ifadesini görmezden gelerek onları takip ettim. Ona ne olduğunu anlamıyorum. Sahiplenici olduğunu biliyorum ama Anton, Peter'ın arkadaşı ve bildiğim kadarıyla bana karşı hiç uygunsuz davranmadı. Diğerleri de öyle, gerçi onlar da aylardır kadınsız kalmış, sağlıklı erkekler.

Mutfağa girip Anton'un yüzündeki hasarın boyutunu görene kadar kabadayılığım sürüyor. Peter her kemiği kırma konusunda şaka yapmıyordu; başaramadı ama çok iyi bir girişimde bulundu. Şiddetin aniden alevlenmesiyle, kavganın çarpıcı vahşetini sindirme şansım olmadı ama Anton'un burnunu yerine oturtmaya çalışırken ellerim titremeye başladı, sonrasında adrenalin patlaması sanki kavgaya karışan benmişim gibi beni çok etkiledi.

Son birkaç haftadır rehavete kapıldım, tüm bu evcimenliğin Peter ve adamlarının ne olduğunu unutturmasına izin verdim. Bu, birinin şanslı bir iki vuruş yapabileceği bir bardaki sarhoş kavgası değildi. Peter bir

Eğitimli bir suikastçıydı ve arkadaşına ciddi zarar vermek için peşinden gitti. Eğer kavgayı ayırmasaydım, birisi ağır yaralanabilirdi, hatta ölebilirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Anton benim müdahalelerimin acısıyla yüzünü buruştururken. "Bunun için çok üzgünüm."

" yok." Kanamayı durdurmak için burun deliklerine pamuk tıkarken sesi genizden geliyor. "Bunun olması kaçınılmazdı; piç kurusu senin için çıldırıyor." Ses tonunda kin yok; olsa olsa, arkadaşının yersiz bir kıskançlık yüzünden onu sakatlama girişimiyle eğleniyor gibi.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor Peter, yanıma gelerek. "O yüzden sakın ona bakma. Asla. Anladın mı?"

Şok olmuştum, Anton'un şişmiş ağzı kanlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anladım, seni çılgın pislik."

Yaptığım işi bırakıyorum, bakışlarım kuşkuyla bir adamdan diğerine . Halüsinasyon mu görüyorum, yoksa barıştılar mı?

Peter arkadaşının omzuna bir tokat atıyor ve yanımızdaki bar taburesine tünemiş, dudağına bir buz torbası dayamış olan Ilya'ya dönüyor. "Aynı şey senin için de geçerli" - bize yeni katılan Yan'a ters ters bakıyor- "sen."

İki kardeş de başını sallar ve Ilya "A. Tamamen senindir."

Bu atavistik ifadeyi görmezden gelerek Anton'un kırık burnunu bantlamayı bitiriyorum, yüzünün her tarafına uygulaması için buz torbaları veriyorum ve göğüs kafesini incelemek için gömleğine uzanıyorum.

"Orada iyiyim," diyor nazikçe, gömleği bir santimden fazla kaldıramadan beni durduruyor. Peter'a temkinli bir bakış atarak, "İstersen şimdi Ilya'ya " diye ekliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama önerildiği gibi Ilya'ya dönüyorum. "Şuna bir bakayım," diyorum buz torbasını dudağından uzaklaştırarak. "Kafanda başka bir yere darbe aldın mı?"

"Hayır, sadece bu," diyor Ilya, şişmiş çenesinin etrafını yoklarken yüzünü buruşturarak.

Muayenemi bitirdiğimde "Pekâlâ," dedim. "Beyin sarsıntısı geçirmiyorsun ama yine de sakin olmalısın. Kafanıza aldığınız darbeler beyniniz için iyi değildir; NFL oyuncularına sorun."

"Evet, Dr. Cobakis." Ilya yarılmış dudağının izin verdiği ölçüde gülümsüyor. "Dikkatli olacağım."

Kardeşinin homurdanmasını duymazdan gelerek ona gülümsüyorum ve sonra hâlâ karanlık bir ruh hali içinde görünen Peter'a dönüyorum.

"Şuna bir bakayım," diyorum, kulağının üst kısmına ulaşabilmek için onu başka bir bar taburesine çekiyorum. "Görünüşe göre orada biraz deri sıyırmışsın."

Peter kıpırdamadan oturuyor, daha küçük yaralar için onu muayene etmeden önce sıyrığı temizlememe ve sargılamama izin veriyor. İşim bittiğinde ellerim yeniden sabitlenmişti, tanıdık işler şiddet patlamasından kalan şoku azaltıyordu.

Ne yazık ki, yeni bulduğum sükûnet uzun sürmedi. Tüm tıbbi malzemeleri kaldırdığım anda Peter bar taburesinden atladı ve beni kaldırmak için eğildi. Benim ürkmüş ciyaklamama ve çocukların alaycı kurt seslerine aldırmadan beni kollarının arasına alıyor ve ağzıma derin, şiddetli ve aç bir öpücük konduruyor.

Sonra beni bir savaş ödülü gibi göğsüne bastırarak merdivenlere yöneldi.

35

Peter

ONU MERDIVENLERDEN YUKARI TAŞIRKEN SARA KOLLARIMDA KIVRANIYOR, SOLGUN YÜZÜ
kızarmış -muhtemelen öfke ve utançtan. İkinci kata ulaşır ulaşmaz öfkeyle, "İndirin beni," diye fısıldıyor. "Peter, beni hemen yere indir."

Yatak odamıza girene kadar onu yere bırakmadım. Hâlâ kana susamış durumdayım, dövüşün adrenalini kalbimin sert ve öfkeli bir ritimle atmasına neden oluyor. Öfke ve ilkel kıskançlık içimi kavuruyor ve hepsinin altında derin, talepkâr bir açlık, onu alma ve sahiplenme, onu bir daha asla başka bir erkeğe gülümseyemeyecek kadar tamamen benim yapma ihtiyacı var.

Hissettiklerimin mantıksız, hatta patolojik olduğunu biliyorum ama onu bu gece bu elbisenin içinde görmek -bu kırmızı, dar ve aşırı dekolte elbisenin içinde

-Sahip olduğum her türlü mantığı kaybetmeme neden oldu. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, erkeklerin ara sıra ona doğru bakışlarına, dikkatini çekmek için yaptıkları yemek saati yarışlarına ve pek de gizli olmayan yemek isteklerine katlandım. Ama bu gece Anton'un gözlerinde gördüğüm şey, Sara'ya duyduğum şehvetin aynadaki görüntüsüydü ve bunu görmezden gelemezdim.

"Bu elbiseyi bir daha toplum içinde giymeyeceksin," diyorum sertçe, ince bedeninin etrafından dolanıp arkadaki fermuara uzanarak. "Şu andan itibaren sadece yatak odamızda giyeceksin."

Sara bana dik dik bakıyor, elbisesinin açıkta bıraktığı üst göğüslerinin kremsi kabarıklığı hızlı nefes alış verişiyle birlikte sallanıyor. "Sen delisin." Avuç içleri göğüs kafesime bastırıyor. "Bu elbiseyi benim için aldın."

"Yan anladı." Fermuarı gereksiz bir güçle aşağı çekiyorum, öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyor. "Ve eğer bunun gibi başkaları da varsa, onları sadece benim gözlerim için saklasan iyi edersin. Bir daha başka bir adamı senin için salyalarını akıtırken yakalarsam, onu parçalara ayıracağım. Yavaşça."

Blöf yapmıyorum ve Sara bunu görüyor olmalı, çünkü yüzünün rengi biraz soldu. "Sen delisin," diye fısıldıyor, ela gözleri kocaman, bana bakıyor ve haklı olduğunu biliyorum. Ben *deliyim*, onun için tamamen deliriyorum. İhtiyacımın yoğunluğunu kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyordum ama artık yapamıyorum. Ayrı kaldığımız her dakikanın bir saat gibi gelmediğini, ona her dokunduğumda onu oracıkta yiyip bitirmek istemediğimi iddia edemem. Arzum karanlık ve vahşi, yine de kendimi medeni olmaya zorluyorum, istediğim şey onu kemiğine kadar soymak ve böylece ona bütünüyle sahip olmakken kendimi bir sevgili gibi davranmakla sınırlıyorum.

Kaybettiğim bir savaşın içindeydim ve bu bırakmaya hazırım.

Düşüncelerimin bir kısmı ortaya çıkmış olmalı, çünkü fermuarı açık elbisesini aşağı çekip sütyensiz göğüslerini ortaya çıkarırken ve kollarını hapsederken Sara debelenmeye başlıyor. Parlak kırmızı rengin soluk teniyle oluşturduğu kontrast, ela gözlerindeki yeşil benekleri ortaya çıkarıyor ve sikimin vahşi bir ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor. Onu istiyorum. Kahretsin, onu ne kadar çok istiyorum. Gece gündüz bana eziyet eden bu şehvet bir hastalık gibi.

Dizlerimin üzerine çökerek kollarımı ona doluyorum, pembe, dik bir meme ucunu ağzıma alırken kollarını elbisenin içine hapsediyorum. Sara haykırıyor, ben meme ucunu emerken çırpınışları yoğunlaşıyor, dilimle ağzımın çatısına bastırıyorum ama durmuyorum. Duramıyorum. Tadı seks ve tatlı mükemmellik gibi, her fantezimin hayata geçirilmiş hali gibi. Hayatımın çoğunu onsuz nasıl yaşayabilirdim bilmiyorum, çünkü şimdi ona sahip olduğum için her seferinde daha fazlasına ihtiyacım var.

Onun her şeyine ihtiyacım var ve gece hepsini alacağım.

"Peter, lütfen..." Şimdi nefes nefese, ben dikkatimi diğer göğsüne verdiğimde düz karnı titriyor. "Tanrım, lütfen..."

İçim yanana kadar meme uçlarına işkence ediyorum ve sonra elbiseyi tamamen aşağı çekiyorum, ayağa kalkıp onu yatağa doğru götürürken ayak bileklerinin etrafında havuza bırakıyorum. Ayaklarının arkası

Dizleri yatağa çarptı, ama onu yakaladım ve tamamen giyinik bir şekilde üstüne çıkmadan önce yüzüstü çeviriyorum.

"Sen ne-" Kemerimi çıkarıp bileğini yakaladığımda, bileğini arkasından büküp kemeri bileğine doladığımda nefesi kesiliyor. Sonra işlemi diğer bileğiyle tekrarlıyorum, ellerini birbirine bağlayıp arkasındaki kemerle sabitlerken beni üstünden girişimlerini görmezden geliyorum.

"Ne yapacaksın? Lütfen, Peter... ne yapacaksın?" Bir yastık alıp kalçalarının altına koyduğumda sözleri battaniyeye çarpıp boğuluyor. Yetmiyor, bir tane daha alıp kıvrımlı küçük poposunu daha yukarı kaldırıyorum. Kıpırdanıyor, belli ki korkuyor, bu yüzden kaçmasını önlemek için ağırlığımın çoğunu bacaklarında tutuyorum ve komodine uzanıp içinde tuttuğum bir şişe kayganlaştırıcıyı alıyorum.

Kot pantolonumun fermuarını açarak ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum ve üzerine eğilip ağırlığımı bir koluma vererek kayganlaştırıcıyı kıpırdayan kıçının üzerinde gezdiriyorum, çatlaktan aşağıya damlayıp kıvrımlarına kadar inmesine izin veriyorum. Sara nefes nefese kalıyor, daha çok çırpınıyor ve ben de parmağımla amına girmeden önce kayganlaştırıcıyı bir kenara atıyorum. İçi sıcak ve güzelce kaygan, ikinci bir parmağımı sokup onu benim için gererken kayganlaştırıcı kendi ıslaklığıyla karışıyor.

Onu parmaklarımla becerirken, başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve kısa süre sonra çaresiz küçük inlemelerle ödüllendiriliyorum, kaçma girişimleri zevkini artırmak için kıvranma hareketlerine dönüşüyor. Kalçaları bana doğru yükselmeye başlıyor, klitorisi her vuruşta başparmağıma sürtünüyor ve eşikte olduğunu biliyorum. Henüz boşalmasını istemediğim için durup sikimi kavrıyorum ve onu amının pembe, titreyen açıklığına yönlendiriyorum.

Islak ısı beni sarıyor, şişmiş etine girerken kaygan duvarlar beni sıkıca kavrıyor. Kalbim hızla çarpıyor, iç kasları etrafımda esnedikçe taşaklarım sıkılaşıyor, beni sağıyor, sikimi okşuyor. Bu yüce bir duygu ve dış dünyaya dair farkındalığım kaybolsa bile tüm duyularım keskinleşiyor. Odaklandığım tek şey o: çıkardığı sesler, vücudunun beni kabul etmek için esnemesi... Parmaklarımdaki uyarılma kokusunu alabiliyorum ve onları ağzına götürüp kısık bir sesle "Em onları temizle" diye emrediyorum.

İtaat ediyor, parmaklarımı ağzına soktuğumda çevik küçük dili parmaklarımın etrafında dönüyor ve amının derinliklerine bastırırken onu onlarla beceriyorum, sikimin ucu rahim ağzına sürtündüğünde boğazından boğuk bir nefes çıkarıyorum. küçük ve narin, ince

Bağlı elleri karnıma bastırırken vücudu titriyor ve tamamen merhametime kaldığı bilgisi şehvetimi, ona hükmetme ve onu alma ihtiyacımı yoğunlaştırıyor.

"Bana kime ait olduğunu söyle," diye homurdanıyorum, parmaklarımı ağzından çekip ıslaklığı çenesine ve boynuna bulaştırıyorum. Elimi ince boğazına dolayarak derinlemesine soktum ve çığlık atmasına neden oldum. "Söyle bana Sara. Senin sahibin kim?"

O kadar hızlı nefes alıyor ki boynunu kavradığım yerde hızlı nefes verişlerini hissedebiliyorum. "Biliyorsun." Kelimeler dudaklarından çıkarken zar zor duyuluyor ve bu yeterli değil. Neredeyse yetmiyor.

Boğazını serbest bırakarak bacaklarının arasına uzanıyorum, ipeksi etinin sikimin etrafında gerildiğini, kayganlaştırıcının kayganlığının kremiyle karıştığını hissediyorum. Sara'nın nefes alıp verişi yoğunlaşıyor, inlemeleri yükseldikçe kıçı yukarı kalkıyor ve parmaklarım yanaklarının solgun, sert tümsekleri arasında kayarak daha da yukarı çıkıyor.

"Peter... bekle. Tanrım, Peter..." Diğer açıklığının sıkılığını bulup parmağımın ucunu içeri bastırdığımda, sıkılmış kasların direncini görmezden gelerek adım boğuk bir nefesle çıkıyor. Yavaş gitmek, onu vücudumun talep ettiği kadar şiddetli bir şekilde almamak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekiyor. Onu parçalamak istemiyorum, ruhumu kemiren karanlığa rağmen onu incitmek istemiyorum. Kayganlaştırıcı parmağımın geçişini kolaylaştırıyor ve ben daha derine giriyorum ama hâlâ çok sıkı ve sikimin etrafında ne kadar sıkı olacağını, kıçının beni nasıl kavrayacağını ve sıkacağını hayal ederken neredeyse boşalıyorum.

İçine girmemin verdiği rahatsızlıkla inliyor ama parmağım sonuna kadar girene kadar durmuyorum ve yarağımı deliklerini ayıran ince iç duvardan hissedebiliyorum. Bu his baş döndürücü, yoğunluğu gerçeküstü. İçimdeki açlığı keskinleştiriyor, daha da karanlık ve vahşi hale getiriyor.

Benim güzel kafesli ptichka'm.

Onu tamamen sahiplenmemin

zamanı geldi.

Bu geceden sonra, benim olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmayacak.

36

Sara

BUNALMIŞ BIR HALDE PELVIK TABAN KASLARIMI SIKIYORUM VE HISSEDIYORUM.

Sikinin imkânsız çevresi ve o istilacı parmağın yakıcı yanması. Bol miktarda kayganlaştırıcıyla bile kolayca girmedi. Acı verici bir şekilde dolu, ihlal edilmiş ve ele geçirilmiş hissediyorum ve iki yerden nüfuz edilmenin garip hissine alışmaya çalışırken nefesim sert pantolonlarla geliyor.

Rahatlamam için işkencecim parmağını geri çekiyor, ancak bir başkasıyla birleşerek geri dönüyor. Kalın parmaklar yavaşça kıçıma giriyor, sıkı kas halkasını büyük bir dikkatle geriyor, ama yine de acıyor, vücudum izinsiz girişe direniyor.

"Dışarı it, ptichka." Sesi şeytani bir fısıltı, baştan çıkarıcı ve kontrollü, siki içimde zonklasa bile. "Rahatla ve beni içine al. Hoşuna gidecek."

Sığ nefesler alarak, içgüdüsel olarak daha sert sıkma dürtüsüyle savaşarak dediğini yapmaya çalışıyorum. Bağlı ellerim arkamda esniyor, parmaklarım avuç içlerime bastırırken seğiriyor. İstilanın yakıcı acısına rağmen, bir parçam bunu merak ediyor, neredeyse çarpık bir şekilde istekli. Bunun rahatsızlığıyla ilgili bir şey - içimin kasılması ve yanması, zorlanma ve ihlal edilme hissi - içimdeki o garip, itaatkâr çizgiyle, canavarımın içimde uyandırdığı cezalandırma arzusuyla yankılanıyor.

Eğer acıyorsa, bu bir ihanet değildir.

Eğer başka seçeneğim yoksa, düşmana kanmam.

"Evet, işte böyle aşkım... Şimdi rahatla ve nefes al." İki parmağı şimdi içimde, kalın ve sert, tırnaklarının kenarları hassas dokuları aşındırıyor. Bu çok fazla, çok bunaltıcı, bildiğim her şeyin ötesinde hisler. Kalbim göğsümde çırpınan bir kuş gibi, nefes alışım o kadar hızlı ki paniğe kapılıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece onun sesi beni anın içinde tutuyor, o karanlık, okşayıcı, ince aksanlı ses.

"İşte böyle, aşkım... Rahatla..." Boştaki eli kalçamı okşuyor, avucundaki nasırlar tenimi tırmalıyor. "Benim güzel ptichka'm, çok narin, çok tatlı... Birazdan daha iyi hissedeceksin, sana söz veriyorum aşkım." Daha fazla iltifat mırıldanarak sikini yavaş, sığ itişlerle hareket ettirmeye başlıyor ve sallanma hareketi klitorisimi yastık tepeciğine sürttüğünde kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Zevk yavaş yavaş, çıldırtıcı bir şekilde artıyor, gerilim salyangoz hızında yükseliyor. Yastığın klitorisim üzerindeki baskısı çok hafif, sığ itişleri çok nazik. Kıçımdaki acı veren dolgunluğun çok farkındayım ve hayal kırıklığı içinde yatağa doğru inliyorum, kalçalarımı daha yükseğe itiyorum, daha sert, daha hızlı gitmesini istiyorum. Daha önce eşiğindeydim ve şimdi neredeyse oradayım, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Beni sonuna kadar götürmesine ve fırlatmasına, bana hem daha fazla zevk hem de daha fazla acı vermesine ihtiyacım var.

"Peter, lütfen," diye yalvarıyorum ama sapık piç durup içimden tamamen çekiliyor. Kıçımda sadece parmakları kalıyor ve bir sonraki anda onları da geri çekiyor, beni ağrılı ve boş, sınırda ve inanılmayacak kadar sinirli bırakıyor.

"Peter," diye inliyorum, ama sonra arkamdan yana uzandığını hissediyorum ve yanaklarımın arasına daha soğuk kayganlaştırıcı fışkırıyor.

"Şşşt," diye yatıştırıyor, ben içgüdüsel olarak onun devasa aletinin o açıklığa doğru bastırdığını hissedince. "Her şey yoluna girecek aşkım, bırak gireyim..." Daha sert itiyor ve sfinkterimdeki baskı daha da yoğunlaşıyor, acı daha da kötüleşiyor. Parmaklarından çok daha büyük, çok daha kalın ve içeri girmesine izin verecek kadar rahatlayamıyorum.

"Peter." Paniğe kapılarak debelenmeye, bileklerimi arkadan bağlayan kemeri çekiştirmeye başlıyorum. "Peter, bunun olduğunu sanmıyorum-"

Kas halkası acı verici bir patlamayla yerinden çıkıyor, geniş başın içime girmesine izin veriyor ve daha derine kayarken, kayganlaştırıcının kayganlığı yolunu kolaylaştırırken bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Mızraklanmış, en acımasız şekilde istila edilmiş gibi hissediyorum ve içimde dibe vururken, kalın horozu beni dayanılmaz bir şekilde geriyor, durması için ona bağırmak istiyorum, bunu bitirmek için. Dolgunluk hayal ettiğim her şeyin ötesinde ve midem bulantıyla çalkalanıyor ve kramplar giriyor, titreyen sırtımdan aşağı soğuk ter damlıyor.

Bunu neden bu kadar merak ediyordum?

Bunu nasıl isteyebilirdim ki?

Yine de bunu yaptığım için sessiz kalıyorum, acının hafiflemesini beklerken titreyen nefesler alıyorum. Peter yine bana mırıldanıyor, sırtımı ve kalçamı okşuyor

-Hatta beni bir şey için övüyor ve kısa süre sonra acı hafifliyor, rahatsızlığın en kötüsü azalıyor. Yine de aşırı dolgunluk devam ediyor ve eli klitorisimi bulmak için bacaklarımın arasına kayarken, farklı bir gerilimle titremeye başlıyorum. Bu çok fazla, iki kez orgazm olmak ve acımasız istila, daha önce hiçbir erkeğin olmadığı yerde onu hissetmek.

"İşte bu, ptichka," diye mırıldanıyor, klitorisimi hafifçe çimdiklediğinde haykırıyorum. "Artık sahip olabilirsin. Artık bırakabilirsin."

Dikkatlice ve nazikçe içimde hareket etmeye başlıyor, ancak her vuruş yeni bir istila gibi hissettiriyor, her çekip geri ittiğinde vücudum kırılarak açılıyor. Acıtıyor ve yakıyor, ama sabit tempo bir şeyler yapıyor, seksimdeki zonklayan gerilimi yoğunlaştırıyor. Hipnotik hissetmeye başlıyorum, içimdeki ritmik itme ve sürükleme, parmaklarının klitorisim üzerindeki sıkıştırıcı baskısı ve duyumların büyüsüne kapıldıkça, gerilim artıyor, zevk çekirdeğimin derinliklerinde kıvrılıyor.

"Benim için gel Sara," diye inliyor, derinlere doğru itiyor ve şok olmuş bir şekilde yapıyorum, vücudumdaki her kas serbest kalmak için spazm geçiriyor. Coşku şiddetli, patlayıcı, gerilim patlaması o kadar güçlü ki çığlık atıyorum. İç kaslarımın sıkılıp gevşemesiyle, kıçımın içindeki horoz daha da istilacı hissediyor, ama acı sadece hisleri keskinleştiriyor, zevki karanlık ve yakıcı hale getiriyor. İnliyor ve içimde sarsıldığını, ham içimi tohumuyla yıkadığını hissediyorum.

Sonrasında sadece düzensiz nefes alıp vermeler oluyor -onun ve benim- ve sonra yavaşça geri çekiliyor, banyoya girmeden önce kemerini bileklerimden çıkarıyor. Titreyen ellerimi yanlarıma götürüyorum ama ayağa kalkamayacak kadar sarsılmış bir halde yastıkların üzerinde asılı kalıyorum. Birkaç dakika sonra

Birkaç dakika sonra Peter ıslak bir havluyla döndü. Ağrıyan açıklığımın etrafındaki fazla kayganlaştırıcıyı silmesine izin veriyorum ve sonra havluyu ondan alıyorum, dengesiz bacaklarımın üzerinde kalkıp banyoya giderken kendime karşı tutuyorum.

Elimi yüzümü yıkamam lazım. Çok kötü.

Peter düşünceli bir şekilde bana birkaç dakika izin veriyor, sonra duşta bana katılıyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, su serpintisini sırtıyla engelleyerek ve ben başımı sallıyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda yüzüm yanıyor. Az önce aramızda geçenler o kadar samimi ve çiğdi ki sanki içim dışıma çıkmış gibi hissediyorum. Bu adamda bu yanımı ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu, az önce kullandığım havludaki kan izleri gibi beni dehşete düşürmesi gereken şeylerin neden beni tahrik ettiğini anlamıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor ve gözlerindeki koyu çelikte kendi kafa karışıklığımın, anlamsız gelen çelişkili arzularımın bir yansımasını görüyorum. Hem bu adamdan kurtulmak isteyip hem de ona yaklaşmak için nasıl bu kadar istekli olabilirim? O beni severken nasıl aynı zamanda beni incitmek ve cezalandırmak isteyebilir?

"Neden?" İri elleriyle yüzümü çerçeveleyip başparmaklarıyla duştan ıslanmış yanaklarımı nazikçe okşarken kararsızca soruyorum. Uzanıp parmaklarımı onun kalın bileklerine doluyorum, sinirin ve sert kemiğin gücünü hissediyorum. "Peter... neden böyleyiz?"

Yanlış anlamış gibi davranmıyor. "Çünkü aşk her zaman güzel ve basit değildir, ptichka," diyor yumuşak bir sesle. "Beklediğin kişiyle de olmaz. Kalbimizin arzularını seçemeyiz; sadece onları alıp saptırabilir, hayatta kalabileceğimiz şekle sokabiliriz."

"Ben-" Boğazım sıkılırken sesim çatlıyor. "Seni sevmiyorum, Peter. Sevemem."

Şaşkınlıkla dudakları hafifçe kıvrılıyor ve başını eğip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra beni kendine doğru çekip sarılıyor.

"Yapabilirsin," diye mırıldanıyor, bir eli nazikçe boynumu okşarken diğeri omurgamı okşuyor. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Yakında bir gün, savaşmayı bırakacaksın ve göreceksin. Çünkü senin için çok geç ptichka, sen de benim gibi derin bir tuzağa düşmüşsün."

BÖLÜM IV

37

Sara

ÖNÜMÜZDEKI ÜÇ HAFTA BOYUNCA, PETER'IN YANILDIĞINI KANITLAMAK IÇIN ELIMDEN GELENI YAPACAĞIM.

Kendimi ondan uzak tutuyorum ama bu nafile bir çaba. Ne zaman aramıza engeller koysam, o bunları yıkıyor ve aramızdaki sapkın bağ, direncimin son parçalarını da parçalayacak kadar güçlü bir fiziksel çekimin yardımıyla büyüyor.

Artık beni her yönden ele geçirdiğine göre, beni esir alan kişi bedenimle ilgili hiçbir sınır tanımıyor ve seksimiz her zamankinden daha yoğun ve prezervatif kullanımımız her zamankinden daha düzensiz. Bunun nasıl olduğunu, beynimin onun dokunuşuyla nasıl kapandığını ve bu kadar önemli bir şeyi kaçırmama neden olduğunu anlamıyorum. Peter'dan bir çocuk istemiyorum, düşüncesi bile beni korkutuyor ama o beni kucağına aldığında aklıma gelen son şey hamilelik oluyor.

Şimdiye kadar şanslıydım, adet dönemim her zamanki gibi geçen hafta geldi, ancak tek bir hatanın, dikkatsiz bir anın yeterli olduğunu herkesten iyi biliyorum. Ve Peter'ın tam olarak dikkatsiz davrandığından emin değilim. Ona hatırlatmayı başardığımda hala prezervatif kullanıyor, ama ertesi gün hapı kullanmıyor - o tek seferden sonra değil.

"Konuyla ilgili tüm tıbbi literatürü okudum ve senin bu hormonlara maruz kalmanı istemiyorum," dedi bana hapları tekrar alması için yalvardığımda. "Sen çok hassassın - bunu kendin de söyledin - ve hamile kalma ihtimalimiz var sağlığını riske atmak istemiyorum."

Kadın doğum uzmanı olduğumu ve riskleri kendim değerlendirebileceğimi onu ne kadar ikna etmeye çalışsam da ikna olmadı.

Peter'ın beni hamile *bırakmak istediğinden* şüphelenmeye başlıyorum ve bu, her şeyden çok, aklımı yeniden kaçmaya yönelten şey.

BU , HER ADIMI DIKKATLICE PLANLAYARAK ZAMANIMI BEKLEDIM. BEN

Peter'ın dağın uçurumlarla çevrili olduğunu söylediğinde doğruyu söylediğinden neredeyse eminim, ancak ormanda yaptığımız yürüyüşlerde, eğimlerin daha az keskin olduğu ve köklerin uygun tutamaklar sağladığı uçurumlar gördüm. Dağa kesinlikle araba ile ulaşılamaz ve yukarı çıkmak neredeyse imkansızdır, ancak ne yaptığını bilen bir yürüyüşçü muhtemelen aşağı inebilir.

En azından öyle umuyorum.

Erzaklara karar vererek ve yerlerini belirleyerek işe başlıyorum. Yakalanmadan onları önceden saklayamam ama her şeyin nerede saklandığına dikkat ederim. İp, sağlam bir bıçak, bir sırt çantası, bozulmayan yiyecekler, su şişeleri... Zamanı geldiğinde her şeyi birkaç dakika içinde toplayabilmek için temel ihtiyaçların zihinsel bir kontrol listesini tutuyorum. Peter ve adamlarının OKB derecesinde düzenli olmalarının da faydası oluyor; evdeki her şeyin bir yeri var, bu yüzden tek yapmam gereken nerede olduğunu hatırlamak.

Bir silah çalmayı da düşünüyorum. Adamlar etrafımda dikkatli davranıyor, silahlarını gözden uzak bir yere saklıyorlar ama gerçekten denesem elime bir şey geçirebileceğimden eminim. Yine de denemedim çünkü silahları nerede sakladıklarını öğrendiğimden beri beni esir alanların her birini tanıdım ve onlara zarar vermeyi hayal bile edemiyorum. İyileştirme içgüdüsü içimde çok derinlere işlemiş. Bazı koşullar altında tetiği çekebilirim - hayatım tehlikede olsaydı, diyelim - ama bu adamlar benim için ölümcül bir tehdit oluşturmuyor. Tam tersine, bana iyi davranıyorlar, her biri kendi tarzında. Ve beni bırakmaları için blöf yapmak amacıyla silahı almak aptalca olurdu; zavallı tehdidimi anında anlarlar ve silahı alırlardı.

Sonuçta karşımda elit eski askerler var, sıradan adamlar değil.

Yine de silahı zihnimdeki istek listesine ekliyorum, kaçışımdan önce bir tane edinme fırsatı çıkarsa diye. Peter ve adamlarına taleplerimi yerine getirmeleri için blöf yapamayabilirim ama aynı şeyi bir Japon çiftçi için söyleyemem. Elbette ilk başta medeni yaklaşımı deneyeceğim, ancak bir telefona erişmekte sorun yaşarsam, etrafta bir silah sallamaya karşı değilim - tabii ki yüksüz.

Bu hazırlıklar üzerinde çalışırken bir yandan da hava durumunu takip etmeye başladım ve her gün çocuklara hava tahminlerini soruyorum. Henüz kar yağmadı ama Ekim ayındayız ve bu yükseklikte kış erken gelir.

İsteyeceğim son şey bir başka buzlu fırtınaya yakalanmak.

Bir gün yürüyüşten döndüğümüzde Peter'a "Soğuğu sevmiyorum," diye yakınıyorum. "Özellikle de güne aynı sıcaklıkta başlayıp akşam olduğunda yirmi derece daha soğuk olmasından hoşlanmıyorum."

"Zavallı bebeğim," diye mırıldanıyor, kollarımı ovmak için ceketimi çıkarıyor. "Gel, bir duş alalım ve seni güzelce ısıtalım."

Sıcak bir duş ve iki orgazmla beni ısıtmasına izin veriyorum ve ertesi gün hava durumundan şikayet devam ediyorum - böylece günlük hava durumunu sormaya devam edersem kimse garip karşılamayacak.

Ben bunları yaparken, adamlar da kendi planlarını yapıyorlardı. Yetkililerin dağıtmak için verdikleri uzun bir aradan sonra ekip başka bir işi üstlenmeyi kabul etti: Türkiye'de bir politikacıya yönelik yüksek maaşlı, son derece tehlikeli bir suikast.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, çünkü her düşündüğümde o kadar endişeleniyorum ki ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Nijerya'da olanlardan sonra, "iş" kelimesini bile tansiyonumu yükseltiyor.

"Neden bunu yapmak zorundasın?" Ekim'in ortalarında Peter'a hayal kırıklığı içinde soruyorum.

-Müşterinin işi tamamlamak için son tarihi yaklaşıyor. "Kendiniz de söylediniz, bugünlerde dışarısı sizin için özellikle tehlikeli. O Nijeryalı bankacı için milyonlar -*milyonlar*- ödedin. O kadar parayı bu kadar çabuk harcamış olamazsın."

"Elbette hayır, ama ileriyi düşünmek zorundayız," diyor Peter. "Bazı pahalı oyuncaklarımız bir yana, hackerlarımız bir servete mal oluyor ve yetkililerden kaçmaya ve Henderson'ı aramaya devam etmek için onlara ihtiyacımız var."

Başımı sallayarak bir nefes alıyorum ve hem müzikle kafamı dağıtmak hem de yeni bir tartışmadan kaçınmak için kayıt stüdyoma gidiyorum. Çünkü Peter bu işlerin gerekliliği konusunda esnek değilse, kesinlikle

Listesinde hala kalan tek adam olan Henderson konusunda kararlı. Generali unutup yoluma devam etme olasılığını ihtiyatlı bir şekilde bir kez gündeme getirdiğimde, Peter beni o kadar sert bir şekilde geri çevirdi ki bir daha denemek istemedim.

"Daryevo operasyonunun emrini bizzat o verdi," diye hırladı beni esir alan, yakışıklı yüzü öfkeden tanınmayacak hale gelmişti. "Bunu o yaptı" - katliamın fotoğraflarının olduğu telefonu bana doğru itti- "ve o ve ona yardım eden herkes, tıpkı karımın ve oğlumun cesetleri gibi kurtlarla birlikte çürüyene kadar rahat etmeyeceğim."

Sonra başımı salladım ve geri çekildim, çünkü her ne kadar aksini iddia etmek istesem de Peter'ın intikam ihtiyacını anlıyorum. Değer verdiğim insanları böylesine korkunç bir şekilde kaybetmeyi hayal bile edemiyorum ve bunun onun için daha da kötü olduğunu biliyorum. Bana anlattığı kadarıyla, Pasha ve Tamila ile geçirdiği o kısa yıllar, aile ve sevgiye benzeyen herhangi bir şeyi deneyimlediği tek zamandı.

Geçen hafta Peter ilk kez oğlu hakkında biraz konuştu. Ailesinin ölümüyle ilgili bir kabustan uyandıktan sonraydı, koca vücudu titriyordu ve soğuk terlerle kaplıydı. O anda bana uzandı ve beni becerdi ve sonrasındaki sessizlikte küçük oğlunu ne kadar özlediğini, onun yokluğunu hala ne kadar şiddetli hissettiğini itiraf etti.

"Paşa... hayattı," dedi bana düzensiz bir şekilde. "Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Var olmaktan bu kadar keyif alan bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kuşlar, böcekler, ağaçlar, gökyüzü ve kayalar; her şey onun için yeniydi, her şey eğlenceliydi. Ve çok fazla enerjisi vardı. Tamila ona zar zor ayak uydurabiliyordu. Onu çılgına çevirdi. Ve arabalar..." Güçlü göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Arabaları çok severdi. Büyüdüğünde yarış arabası sürücüsü olmak isterdi."

"Oh, Peter..." Elimi onunkinin üzerine koydum. "Kulağa harika geliyor."

"Öyleydi," diye fısıldadı Peter, parmaklarımı sıkmak için avucunu yukarı çevirirken ve bu kelimelerdeki acının yoğunluğu içimi parçaladı.

Bana olan tüm takıntısına rağmen, beni esir alan kişi hâlâ ailesini, yani gerçekten sevdiği insanları kaybetmenin yasını tutuyor.

38

Sara

EKIM AYININ ORTALARINA YAKLAŞIRKEN, ERKEKLERIN TÜRKIYE HAZIRLIKLARI

İşim arttı ve bunun benim için bir fırsat olacağına karar verdim.

Geçen seferkiyle aynı şeyi yaparlarsa, beni gözetlemesi için bir adam bırakırlarsa, görünmeden sıvışabilirim -özellikle de gardiyanım Yan'ın Nijerya konserinde olduğu kadar meşgul olacaksa.

"Ee," diyorum Peter'a yürüyüşlerimizden birinde, "gelecek haftaki plan nedir? Yan yine geride mi kalacak?"

Peter beni şaşırtarak başını sallıyor. "Yapamaz. Bu sefer hiçbirimiz yapamayız. Politikacının etrafındaki güvenlik çok katmanlı; ona ulaşmak için dördümüze birden ihtiyacımız olacak."

Kalp atışlarım ani umut bölgesine sıçrıyor. Çok hevesli görünmemeye çalışarak, "Bu mantıklı. Burada iyi olacağım. Bir sürü yiyecek var ve-"

"Hayır, ptichka." Peter elime uzanıyor ve dirseğinin kıvrımına yerleştiriyor. "Seni burada yalnız bırakmayacağım, merak etme."

Hayal kırıklığımı yutuyorum ve yürümeye devam ona kurnaz olmayan bir bakış atmaya çalışıyorum. "Neden? Aşağı inebileceğimden değil ki-"

"Aynen öyle." Peter bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Aşağı inemezsin ama bu denemek istemeyeceğin anlamına gelmez. Ayrıca, başımıza bir şey gelirse seni burada mahsur bırakmak istemem."

"Ama o zaman benimle ne yapacaksın?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "İşe giderken beni de yanında götürecek misin?"

"Hayır, tabii ki hayır, gerçi Yan bunu teklif etti. Tiki piç herhangi bir yaralanma ihtimaline karşı bir doktorun hazır bulunmasını istiyor," diyor Peter yüzünü buruşturarak. "Hayır, birinden haber bekliyorum ve haber aldığımda planın ne olduğunu size bildireceğim."

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kimden haber aldın? Ne hakkında?" "Şu için endişelenme," diyor Peter ve bir dalı havaya kaldırarak altından geçeceğim. "Eğer işe yaramazsa, bir B planı var, ama A planı çok daha iyi, bana güvenin."

~

ADAMLAR UÇMADAN IKI GÜN ÖNCE A PLANININ NE OLDUĞUNU ÖĞRENIYORUM.

"Beni Kıbrıs'ta yasadışı bir silah tüccarıyla mı bırakacaksın?" Peter'a bakakalıyorum, o kadar şaşırmışım ki kotumu çıkarmakta olduğumu unutuyorum. "Ve bu beni burada bırakmaktan daha mı iyi çünkü...?"

Peter yatağa oturur. "Çünkü o ve karısı bana bir iyilik borçlu," diye açıklıyor gömleğini çıkararak. "Yani bana bir şey olursa, seni eve geri getireceklerine söz verdiler. Ben seni geri alana kadar onlarla güvende olacaksın ve eğer herhangi bir sebepten dolayı seni alamazsam... İstediğini söylediğin şeyi alacaksın aşkım. Eski hayatın yeniden senin olacak."

Sersemlemiş bir halde soyunmayı bitiriyorum ve sadece iç çamaşırlarımla onun yanındaki yatağa oturuyorum. "Ama başka bir suçlu? Ona güvenebileceğini nereden biliyorsun? Ya sana ihanet ederse? Başında bir ödül olduğunu söylemiştin..."

Peter omuz silkiyor, gözleri neredeyse çıplak vücudumda geziniyor. "Dediğim gibi, Lucas Kent'in bana bir iyilik borcu var ve ödül parasına ihtiyacı yok. Eskiden güçlü bir silah tüccarı olan Julian Esguerra'nın ikinci adamıydı ve şimdi bazı girişimlerde patronunun ortağı. Ödül parası onun için bir şey ifade etmiyor, beni ihbar ederek yetkililere yapabileceği bir iyilik de öyle."

"Oh." Aklımın bir köşesinde bir şey takılıyor, tam olarak hatırlayamadığım bir haber. Sonra aklıma geldi. "Bekle, bu Kent daha önce bahsettiğin silah tüccarı mı? Sana listeni veren mi?"

"Hayır, aslında o patronu Esguerra'ydı," diyor Peter uzanarak. "Ya da teknik olarak Esguerra'nın karısıydı, çünkü Esguerra o noktada beni öldürmeye yemin etmişti."

Sütyenimi çözmeye fırsat bulamadan bileklerini yakalıyorum. "Seni öldürmek mi?

Ne için?"

Peter iç geçirir. "Bu uzun bir hikâye ama Kent'in Esguerra'nın bana olan nefretini paylaşmadığını söylemek yeterli. Hem birlikte çalıştığımız dönemde -Esguerra bir dönem benim de patronumdu- hem de daha sonra Kent'in karısını geri alması gerektiğinde ona bazı zor durumlardan kurtulması için yardım ettim. Her halükarda, bilmeniz gereken tek şey Kent'in bana borçlu olduğu."

"Ama bu Esguerra -Kent'in ortağı- seni öldürmek mi istiyor?" Peter'ın başını sallaması üzerine hayal kırıklığı içinde "Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü Esguerra'nın hayatını kurtardım ama bunu yapmak için emirlerime karşı gelmek zorunda kaldım. Özellikle de karısını, bana korumam için emanet ettiği kadını tehlikeye atmak zorunda kaldım. Bu onun isteğiyle oldu - aslında listemle pazarlık yaptı- ama yine de memnun olmadı." Gülünç bir kolaylıkla elimden kurtulan Peter tekrar sütyenime uzanıyor.

Vazgeçtim ve kancayı çıkarmasına izin verdim. "Ama o ve karısı iyi mi?"

Peter yine omuz silkiyor, ateşli bakışları açıkta duran göğüslerime iniyor. "Tamam göreceli bir terim ama evet, ikisi de hayatta kaldı ve bana listeyi vererek pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi." Dikkatini tekrar yüzüme verip, "Esguerralar için endişelenmene gerek yok, ptichka. Onlar Kolombiya'da, Kent'in Kıbrıs'taki yerleşkesinden çok uzaktalar. İşi yapmamız için gereken birkaç gün boyunca Kent ve karısıyla kalacaksın ve sonra dönüş yolunda seni alacağız. Farkında değilsen diye söylüyorum, Kıbrıs Türkiye'nin hemen yanı başında." Konuşurken göğüslerimi avuçluyor, nazikçe sıkıyor ve masaj yapıyor.

"Bu yüzden mi-" Başparmağıyla meme ucuma hafifçe dokunduğunda yutkunuyorum, doğrudan içime bir sıcaklık gönderiyor. "Bu yüzden mi beni oraya saklamak istiyorsun? Uygun olduğu için mi?"

Peter başını kaldırıp bakışlarımla buluşarak, "Kısmen," diye cevap verdi. "Ama esas olarak Lucas Kent seni benim için güvende tutacak... güvende ve emniyette, böylece döndüğümde seni orada bulacağım."

Yüzümü avuçlarının arasına alarak beni derinden öpüyor ve yatağa yatırıyor.

39

Peter

SARA IKI GÜN BOYUNCA SESSIZDI, NEREDEYSE IÇINE KAPANMIŞTI.

ve biliyorum ki bunun sebebi endişeli olması. Yan bana Nijerya'daki işimiz sırasında ne kadar endişeli olduğunu söylemişti ve o zamanlar bu beni memnun etse de şimdi onu bu kadar strese soktuğum için pişmanlık duyuyorum.

İster kabul etsin ister etmesin, küçük bülbülüm beni önemsiyor. Hem de çok önemsiyor.

Her gün ailesiyle konuşmasına izin vererek, onu yürüyüşe çıkararak ve her boş dakikamda onunla sevişerek dikkatini yaklaşan yolculuktan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Ne yazık ki çok fazla vaktim yok. Yapılacak çok şey, planlanacak çok fazla senaryo var. Politikacı -Deniz Arslan- insanların peşine düşmesine alışık ve güvenliği birinci sınıf, eskiden danışmanlık yaptığım müşterilerim için kurduğum her şey kadar iyi. Şu ana kadar ortaya çıkarabildiğimiz sadece birkaç küçük zayıflık var ve onlar bile potansiyel olarak tuzak olabilir.

Bu kolay bir iş olmayacak, bu yüzden Ukraynalı bir oligark bu iş için bize yirmi beş milyon avro ödüyor.

Yolculuktan bir gece önce hepimize güzel bir akşam yemeği daha hazırladım, ancak bu sefer çocukların yaklaşan tehlikeyle ilgili herhangi bir şeyi tartışmalarını yasakladım. Sohbeti hafif tutuyor, başımızdan geçen eğlenceli hikayeleri hatırlıyoruz.

ve Anton sonunda Sara'ya ilk nasıl tanıştığımızı anlatarak onu kabuğundan çıkarmayı başarır.

"İşte buradayım, yirmi bir yaşında bir asker serserisi olarak bu seçkin ekibe alındım, yeni komutanımla tanışmaya hazırım," diyor sırıtarak. "Onun Afganistan ve komünizm dönemindeki yaşam hakkında tuzlu hikâyelerle dolu, tecrübeli bir ihtiyar olacağını düşünmüştüm. Ama bunun yerine, benim yaşımdaki bu adam" -çatalını bana doğru sallıyor- "içeri girdi ve emir yağdırmaya başladı. Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşündüm ve ona defolup gitmesini söyledim ama sonunda bıçağını boğazıma dayadı."

Sara şok içinde soluk soluğa kalır. "Peter seni tehdit mi etti?"

"Eğer şah damarınızı neredeyse kesip açmak bir tehditse, o zaman evet." Anton güler ve hatırlayarak başını sallar. "Yine de iyiydi. Ne tür bir adamla karşı karşıya olduğumuzu anlamamıza yardımcı oldu."

Sara bana dönüyor, ela gözleri kocaman. "Yani daha yirmi bir yaşındayken takım lideri mi oldun?"

Başımı sallıyorum, haşlanmış somonumu bitiriyorum. "O noktada, insanları takip etme ve sorgulama konusunda dört yıllık deneyimim vardı ve işimde çok iyiydim."

"Tahmin edebiliyorum," diyor Sara kuru bir sesle. İkizlere bakarak, "Hepiniz aynı anda mı çalışmaya başladınız?" diye soruyor.

Yan başını sallıyor. "Ilya ve ben sonradan katıldık, takım birkaç yıl çalıştıktan sonra. Bu ikisi" - Anton ve bana doğru başını sallıyor- "o zamana kadar profesyonel olmuşlardı, ama biz onlara ayak uydurmayı başardık."

"Oh, lütfen." Anton homurdanıyor. "Grozni yakınlarındaki o kuyuda mahsur kaldığın zamana ne demeli? Kıçını bir su kovasıyla çıkarmak zorunda kalmamız nasıl 'ayak uydurmak' oluyor?"

Yan omuz silkiyor, soğukkanlılıkla gülümsüyor. "O kuyuya girerek Çeçen isyancılar hakkında pek çok bilgi edindim ve kuyuya dalmak bombadan parçalara daha iyiydi."

Bomba lafı geçince Sara'nın yüzü asıldı, ben de Yan'a karanlık bir bakış attım. Sara'ya yaklaşan yolculuğu hatırlatabilecek her şeyden kaçınarak bu gece işleri hafif tutmaya karar vermiştik ve bombalar kesinlikle bu kategoriye giriyor.

Hatasını anlayan Yan, kardeşine dirsek atar ve "Bunun başı biraz beladaydı. Botlarını çalan fahişeyi hatırlıyor musun?"

Yan, Anton'un kahkahaları arasında hikâyeyi anlatmaya başladığında İlya kızarıyor ve ben Sara'nın dizine masanın altına uzanıyor, jean giymiş bacağını sıkıyorum

güven verici bir şekilde. Bana gülümsüyor ve göğsümde, onunla birlikteyken kendimi çok canlı hissetmemi sağlayan o yumuşak, sıcak parıltıyı hissediyorum. Etrafımız takım arkadaşlarımla çevrili, ama yalnız da olabiliriz, çünkü tek farkında olduğum, tek duyduğum ve gördüğüm o.

Sara'm.

Onu o kadar çok seviyorum ki canım .

Akşam yemeğini cömert bir tatlıyla bitiriyoruz ve sonra Sara'yı üst kata çıkarıyorum, orada onunla yıpranana ve ağrıyana kadar sevişiyorum.

40

Sara

PETER'LA BIRLIKTE HELIKOPTERE DOĞRU YÜRÜMEK VE

Dört buçuk ay sonra ilk kez dağdan ayrılıyorum. Nedense bu hesabı daha önce yapmamıştım, geçen günleri ve haftaları hesaplamamıştım ama şimdi fark ettim ki Peter hayatıma gireli bir yıl olmuş... George'a ulaşmak için evime girip bana işkence edeli bir yıl olmuş.

Ailemi dört buçuk aydır görmedim ve eğer kaçmazsam onları bir daha asla göremeyebilirim.

Peter öldürülmediği sürece, diye hatırlatıyor sinsi bir fısıltı bana ve kalbim bir an için duraksıyor. Beni esir alan kişi için duyduğum endişe, ciğerlerimin etrafında sürekli ağır bir bant gibi, kırılmaz ve boğucu ve kendimle ne kadar mantık yürütürsem yürüteyim, korkuyu yok edemiyorum.

Özgürlüğümü
istemiyorum. En azından
bu fiyata.

Kaçma fikrinden vazgeçmiş değilim ama bu yeni gelişmelere bakılırsa yeni planım Kıbrıs'a kaçmak. Lucas Kent'in ne tür bir güvenliği olduğunu bilmiyorum ama Peter ve adamlarından daha dikkatsiz olma, beni internet ve telefonlardan uzak tutmaya daha az yatırım yapma ihtimali var. Gardiyanım gibi davranmak konusunda tereddütleri bile olabilir ama buna güvenmiyorum.

Peter'ın dünyasındaki erkekler bir kadının özgürlüğünü umursamıyor gibi görünüyor.

Helikopter havalanırken pencereden inziva yerimizin küçülmesini izliyorum ama umut yerine tek hissettiğim korku. Bu değişikliği memnuniyetle karşılamalı, sunduğu fırsatları değerlendirmeliyim ama tam da bunu yapmaya niyetliyken, keşke gitmeseydik demekten kendimi alamıyorum.

Bundan sonra ne olacağından korkmadan edemiyorum.

BU SEFER UÇAKTA UYUMAYACAĞIM, UYUYAMAM.

Kıbrıs'ta özel bir uçak pistine indiğimizde gözlerim kuruluktan ve yorgunluktan yanıyor. Peter da uyumadı, on üç saatlik uçuşun çoğunu ikizlerle son dakika lojistiğini gözden geçirerek geçirdi, ancak uçağa adım attığımız andaki kadar taze görünüyor - ve adamları da öyle.

Daha iyi bilmesem, tüm Rusların insanüstü olduğunu düşünürdüm.

Uçaktan indiğimizde hava oldukça sıcaktı, tropikal esinti biraz tuz ve deniz kokusu taşıyordu. Siyah bir limuzin bizi pistte bekliyor ve bizi seyrek nüfuslu bir bölgede manzaralı bir yolculuğa çıkarıyor. Birkaç kez vahşi bir eşeğe benzeyen bir şey bile görüyorum. Ancak sürüşün kendisi beni tedirgin ediyor. İngiltere'de olduğu gibi sadece yolun solundan gitmiyoruz, aynı zamanda yollar dar ve virajlı, zaman zaman tehlikeli görünen uçurumların yanından geçiyor.

Sonunda otomatik bir kapıya ulaşıyoruz ve uzun bir araba yolunun sonunda, sahile bakan bir kayalığın üzerinde Akdeniz tarzı bir ev görüyorum - Peter'a göre Kent'in evi. Büyük ve güzel bakımlı ama zengin bir silah tüccarından beklediğim kadar gösterişli değil.

"Evin büyüklüğü sizi yanıltmasın," diyor Peter bu konudan bahsettiğimde. "Kent yatılı personel çalıştırmayı sevmez ama aşağıdaki plaj da dahil olmak üzere göz alabildiğine tüm arazinin sahibi ve olağanüstü güvenlik önlemleri var. Şu anda bölgede devriye gezen birkaç düzine muhafız ve bizi gözetleyen elli kadar askeri sınıf insansız hava aracı var. Kent herhangi bir şekilde tehdit oluşturduğumuzu düşünseydi, paramparça olmadan onun evinin bir kilometre yakınına bile yaklaşamazdık."

"Ah." Yukarı bakıyorum, midem sıkışıyor. Bu zaman diliminde öğleden sonra olmasına rağmen, gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve bu da onu

ölümcül bir şeyin görünmeden üzerimizde geziniyor olması daha da tehditkâr.

"Merak etme," diyor Yan, belli ki düşüncelerimi anlamış. Peter'la benim arkamda yürüyor, omzuna gelişigüzel asılmış bir çanta taşıyor. "Kent ölmemizi isteseydi, hâlâ yürüyor olmazdık."

Kardeşi Peter'a endişeli bir bakış atarak, "Kapa çeneni, seni aptal," diye mırıldanıyor ama patronu onu dinlemiyor. Onun yerine, az önce ön kapıyı açan ve merdivenlerden bize doğru gelen uzun boylu, geniş omuzlu adama bakıyor.

Ben de ona bakıyorum, yüz hatlarının granit sertliğinden ve soluk gözlerinin buz gibi olmasından büyüleniyorum. Açık renkli saçları kısa, neredeyse küt kesilmiş ve teni koyu bronzlaşmış. Peter gibi o da otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor ve beni esir alan kişi gibi o da eski bir asker olmalı. Kendini taşıma şeklinden ve bakışlarındaki keskin uyanıklıktan bunu anlayabiliyorum.

Bu adam tehlikeye alışkın.

Hayır, yaklaştıkça fark ediyorum, tehlikeden beslenen bir adam.

Bu izlenimi veren belirli bir şey değil - kot pantolon ve tişört giyiyor, görünürde silah veya dövme yok - ama vardığım sonuçtan eminim. Şiddeti yakından tanıyan erkeklerde bir şey var, medeni insanlarda olmayan bir tür korkusuz acımasızlık. Peter ve takım arkadaşları buna fazlasıyla sahip, bu adam da öyle.

"Lucas," dedi Peter selamlayarak, onun önünde durarak. "Seni gördüğüme sevindim."

Sarışın adam başını sallıyor, gülümsemesi de yüzü kadar sert. "Sokolov." Solgun bakışları bana doğru kayıyor. "Ve sen de Sara olmalısın."

Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum. "Merhaba." Nedense Amerikan aksanı beklemiyordum ama Peter'ın takım arkadaşlarını selamlayan Lucas Kent'in sesinde tam olarak bunu duyuyorum.

Ev sahibimiz bizi merdivenlerden yukarı, girişe doğru götürürken Peter, "Yeni evliliğiniz için tebrikler," diyor. "Hediye göndermeye fırsat bulamadığım için üzgünüm."

Kent bununla eğlenmiş görünüyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Esguerra zaten kendini zor tutuyordu."

"Ah." Peter sırıtıyor. "Yani hâlâ gelininizden hoşlanıyor mu?"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin," diyor Kent alaycı bir tavırla ve Peter gülüyor. "Eminim çoğundan daha iyidir. Bu arada yeni karın nerede?"

"Mutfakta, fırtınalar koparıyor," diyor silah tüccarı, sesi ilk kez hafifçe ısınıyor. "Bir dakika içinde onunla tanışacaksın."

Onlar konuşmaya devam ederken sessizce dinliyorum, tanımadığım insanlardan ve yerlerden bahsediyorlar. Kent'in patronunun/ortağının kendini zor tuttuğunu söylerken ne demek istediğini merak ediyorum. Sanki bu Esguerra, Kent'in yeni karısından hoşlanmıyormuş gibi geldi ve eğer öyleyse, bunun nedenini merak ediyorum.

Eve girdiğimizde, pişen etin ve çeşitli baharatların tuzlu aroması midemin guruldamasına neden oluyor. Uçakta sandviç yemiştik ama o saatler önceydi ve ben yine açlıktan ölüyorum. Bayan Kent'in yemeklerinin Peter'ın lezzetli karışımlarının yanına yaklaşabileceğinden şüpheliyim, ama bu akşamki yemeğin tadı kokusunun yarısı kadar güzelse, tam isabet olacak.

Peter ve adamları akşam yemeğinden hemen sonra uçacaklar -bu gece yapacakları bazı keşifler var- bu yüzden Lucas, Anton ve ikizleri girişteki banyoya yönlendirdikten sonra beni ve Peter'ı kalacağım odaya götürüyor. Geniş oturma odasında yürürken Kent'in malikânesinin içinin modern ama şaşırtıcı derecede rahat olduğunu fark ediyorum; İskandinav esintili mobilyaların keskin hatlarını yumuşatan aşırı doldurulmuş kanepeler ve sıcak ahşap kaplamalar var. Tavandan tabana pencereler muazzam miktarda ışık alıyor ve aşağıdaki Akdeniz'in muhteşem manzarasını sergilerken, duvarlar gülümseyen bir çiftin -ev sahibimiz ve eşi olması gereken genç ve güzel bir sarışının- resimleriyle kaplı. Bu resimlerde sık sık genç bir çocuk da görünüyor, Bayan Kent'e olan benzerliği onun kardeşi olduğunu düşünmeme neden oluyor.

O fotoğraflardaki muhteşem kadın, ergenlik çağında bir oğlu olacak kadar yaşlı görünmüyor.

"İşte geldik," diyor Kent, bitişik banyosu ve denize bakan bir başka büyük penceresi olan bir yatak odasına girerken. "Havlular banyoda, çarşaflar da yatağın üzerinde. Bu gece başka bir şeye ihtiyacınız olursa Yulia ile konuşun."

"Yulia?" Ben soruyorum.

Peter pencerenin yanında dururken Kent, "Karım," diye açıklıyor. "Her şeyin nerede olduğunu o biliyor, ben değil."

"Anladım," diyorum, ani neşemi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Japonya'da Peter ve erkeklerin tüm ev işlerini halletmesine o kadar alıştım çoğu erkeğin olmadığını unuttum. Babam hâlâ anneme soruyor

George ise barbekü ve peynirli sandviç dışında bir şey yapmayı bilmiyordu.

Bu beklenmedik hatırlama karşısında göğsüm sıkışıyor, ruh halim kararıyor ve bir kez daha ölen kocamı katiliyle kıyasladığımı fark ediyorum. Bu son zamanlarda kendimi daha sık yaparken yakaladığım bir şey ve her seferinde kendimden utanıyor ve kendime kızıyorum. Karşılaştırmalar George için nadiren gurur verici oluyor ve bu adil değil. George ve benim ilişkimiz normal bir ilişkiydi; hoşlanma, saygı ve normal bir çekim vardı. Kocam hiçbir şekilde bana takıntılı değildi ve Peter'ın bende uyandırdığı çelişkili duyguların bir kısmını bile ona karşı hissetmiyordum.

Tazelenmek için banyoya girerken kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum. Peter'la yaşadığım şey çok yoğun, çok bunaltıcı. Bana sahip olmak için yapmaya hazır olduğu şey korkunç, tıpkı yaptığı korkunç şeylere rağmen ona karşı koyamamam gibi. Birlikte olma fikrimiz mümkün olan her seviyede yanlış. Ve bunun için daha fazla kanıta ihtiyacım varsa, bugün duvarlardaki fotoğraflar bunu sağladı. Ev sahibimiz yasadışı silah tüccarının bile mutlu bir evliliği var gibi görünüyor; Peter'la asla sahip olamayacağım bir şey.

Lucas Kent'in kocasını öldürmek şöyle dursun, güzel karısını esir tutacak kadar zalim olduğundan bile şüpheliyim.

Banyodan çıktığımda Kent gitmişti ve Peter yatakta oturmuş beni bekliyordu. "Akşam yemeği neredeyse hazır," diyor ben yaklaşırken ayağa kalkarak. "Lucas üstünü değiştirir değiştirmez gelmeni söyledi."

"Tamam." Peter tuvalette kaybolurken ben de Peter'ın benim için hazırladığı çantayı kapıp seyahatte giydiğim kıyafetlerimi değiştiriyorum. O döndüğünde daha güzel yazlık elbiselerimden birini giymiş ve hatta Yan'dan yeni aldığım bir dudak parlatıcısını çantaya atmayı unutmamıştım.

Peter bana doğru gelirken "Ben hazırım," diyorum, metalik bakışları tuhaf bir şekilde niyetli. "Gitmeli miyiz, böylece onlar-oh!"

Nefes almaktan başka bir şey yapamadan, kendimi yatağın üzerine eğilmiş, eteğim yukarı kalkmış ve tangam ortaya çıkmış halde buluyorum. Peter'ın yumruğuyla sert bir çekiş ve çürük kumaş parçası yırtılıyor, beni belime kadar çıplak bırakıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, içim korku ve beklentinin karışımıyla sıkışıyor ve sonra Peter üzerimde, siki kıvrımlarıma bastırırken üzerime eğiliyor.

Girişi sert, şiddet sınırında. İri bir eli boğazımı kavrıyor, içime girerken beni sırtımı eğmeye zorluyor, diğeri ise

klitorisimi buluyor. İlk başta yeterince ıslak değilim ve vahşi itişler yakıyor, kalın horozu içimde bir koçbaşı gibi. Ancak çok geçmeden parmakları doğru ritmi buluyor ve içimde tanıdık bir gerilim oluşmaya başlıyor. Boğazımı kavraması nefes almamı kısıtlıyor ve sinir uçlarım acı veren bir zevk-acı içinde titriyor, oksijen eksikliği tüm hisleri artırıyor. Bu çok fazla, çok yoğun ve sığ, soluk soluğa nefesler alıyorum, içime girmeye devam ederken battaniyeyi avuç avuç tutuyorum, beni o kadar sert beceriyor ki paramparça olacakmışım gibi hissediyorum.

Ve sonra yapıyorum, gerginlik cızırtılı bir dalgayla zirveye ulaşıyor. Vücudumdaki her kasta patlayan beyaz zevk, kalbimin göğsümde patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor. Titriyorum, hırıltıyla nefes alıyorum, Peter boğazımı bırakır bırakmaz yatağa yığılıyorum ve serbest bırakırken içimde derinlere doğru nabız atarken inlediğini duyuyorum.

Bir dakikalığına düşünemiyorum, benden uzaklaşıp geri çekilirken battaniyeye doğru zayıfça nefes alabiliyorum, ama sonra kalçalarımdan aşağı süzülen ıslaklığın önemi kafama dank ediyor.

Peter bir daha prezervatif kullanmadı.

Gözlerimi kısarak sessizce kendime, sonra Peter'a ve sonra tekrar kendime lanet ediyorum. Diğer tüm hatalarımız doğurganlığın en az olduğu zamanlarda oldu, bu yüzden şimdiye kadar sonuçlarından kaçındık. Ama şu anda, regl dönemimin ortasındayım ve büyük ihtimalle yumurtluyorum.

"Lütfen bana bir mendil uzatır mısın?" Sertçe soruyorum, gözlerimi açıyorum ama yeni elbisemi kirletmemek için hareket etmiyorum. Bu yolculuk için yanımda sadece birkaç kıyafet getirmiştim ve ilk gece birinin kirlenmesini göze alamam.

Peter yatağın yanındaki komodine doğru yürüyor ve elinde bir mendille geri dönüyor. "Al bakalım," diye mırıldanıyor, bacaklarımın arasındaki ıslaklığı okşuyor ve ben de mendili ondan kapıp tekrar banyoya gitmeden önce işimi kendim bitiriyorum. Seksim şişmiş ve ağrıyor, bacaklarım da tam olarak sabit değil ama tek odaklanabildiğim şey hamile kalmış olabileceğim.

Peter'ın çocuğuna hamile.

Boşuna olduğunu bilsem de kendimi elimden geldiğince iyice yıkıyorum. Tek gereken bir sperm, hâlâ içimde olan milyonlarcası değil. Ağlama dürtüsüyle savaşarak saçlarımı düzeltiyorum, elbisemin hala düzgün göründüğünden emin oluyorum ve banyodan çıkıyorum.

"Sara..." Peter tekrar oturduğu yataktan kalkıyor. Çenesi gergin, kaşları çatılmış bir halde bana doğru uzanıyor, parmakları

Kollarımın üst kısmını nazikçe sardı. "Ptichka, iyi misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Seni incittim mi?" diye açıklıyor, yüzü endişeyle kararmış. "Bu kadar sert olmak istememiştim. Sadece o kadar güzel ve seksi görünüyordun ki-" Yüzünü buruşturuyor. "Gerçek şu ki, kontrolü kaybettim."

Umutsuzluğum yerini ani bir öfkeye bırakıyor ve öfkeli bir sıcaklık yanaklarıma tırmanıyor. Güzel ve seksi mi? Bunun için bahanesi bu mu?

"Kontrolünü mü kaybettin?" Sarsak bir şekilde onu tuttuğu yerden çekiyorum. "Gerçekten mi? Peki ya bunu yaptığın diğer zamanlar? O zaman da mı 'kontrolünü kaybettin'?"

Gümüş bakışları pişmanlıkla doluyor. "Seni incittim. Özür dilerim, aşkım. Sert davrandım ve öyle olmak istememiştim - en azından bu gece."

"Bana zarar vermedin!" Ellerim iki yanımda kıvrılıyor. "Yani canımı yaktın ama bu umurumda değil, belki anlamamışsındır diye söylüyorum, boşaldım. Ben kondomsuzluktan bahsediyorum."

Yüz hatları yumuşuyor, ifadesi dikkatle donuklaşıyor. "Anlıyorum."

"Neyi görüyorsun?" Ona ters ters bakıyorum, neredeyse ayak parmaklarına basacak kadar yaklaşıyorum. Benden bir baş daha uzun ve çok çok daha iri, ama umursamayacak kadar öfkeliyim. "Sadece itiraf et," diye tıslıyorum. "Beni hamile bırakmaya çalışıyorsun. Bu bir kaza değildi, diğer 'unuttuğumuz' zamanlar da öyle."

Bir an için Peter'ın bunu inkâr edeceğinden emin oluyorum ama elimi tutup göğsüne bastırıyor, gözleri koyu cam gibi parlıyor.

"Evet," diyor usulca. "Haklısın Sara. Seni hamile bırakmaya çalışıyorum."

41

Sara

KENT'EVI HAKKINDA PETER'YÖNLENDIRDIĞI BAŞKA BIR ŞEY KAYDETMEDIM.
Ne Peter'ın adamları oturma odasında bize katılıp masaya kadar bizi takip ederken ne de ben onlara dikkat ediyorum. Hâlâ Peter'ın itirafını sindirmeye çalışıyorum, öfkem hızla boğucu bir paniğe dönüşüyor.

Bu tamamen bir sürpriz değil elbette. Bundan şüpheleniyordum, belli bir seviyede biliyordum. Beni kaçıran kişi benden bir çocuk sahibi olmayı umursamayacağını zaten itiraf etmişti ve Peter gibi bir adam -imkansız suikastlar planlayacak ve öngörülemeyen düzinelerce değişkeni hesaba katacak kadar titiz biri- unutkanlık yüzünden prezervatifi atlamazdı. En azından defalarca.

Kaçmak istemekte haklıydım. Eğer yakında kaçmazsam, asla bir çıkış yolu bulamayabilirim ve bulmalıyım da. Kendim için değilse bile, doğacak çocuğum için.

Kaçak bir suçludan, hayatı şiddet ve tehlikelerle dolu bir adamdan bebek sahibi olamam.

"İşte buradasın. Yemekten önce kestirmeye karar verdiğini düşünmeye başlamıştım." Fotoğraflardaki güzel sarışın -Yulia- yemek alanına girdiğimizde göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bizi karşılıyor. İnanılmaz uzunluktaki bacakları, parlak mavi gözleri ve mankenlere taş çıkartan yüz hatlarıyla gerçekte çok daha çarpıcı. Kocası gibi o da bir çift jean şort ve açık renkli bir tişört giymiş, ancak bu sade kıyafet onun doğal güzelliğini ön plana çıkarıyor. Benden birkaç yaş daha genç görünüyor.

Yirmili yaşlarının başında ya da ortasında. Uzun, ince vücudu tüm doğru yerlerden kıvrımlıdır ve soluk teni, uzun, kalın saçlarındaki beyaz-sarı röflelerle güzel bir tezat oluşturan altın bir tonla parlar.

Onunla sokakta karşılaşsaydım, bir model ya da oyuncu olduğundan emin olurdum.

Ona bir ünlüymüş gibi baktığımı fark edince Peter ve hamilelikle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itip ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Merhaba. Ben Sara. Sen de Yulia olmalısın?"

Kent'in karısının durumumu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bilmiyorsa, belki ona durumumu açıklayabilir ve onu davama dahil edebilirim. Ama önce onu biraz tanımam, nasıl biri anlamam gerek.

"Gerçekten de öyleyim." Işıl ışıl parlayan Yulia yanıma geldi ve yanağıma Avrupai bir öpücük kondurdu. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Peter ve adamlarına dönerek onlara gülümsüyor. "Merhaba. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Adamlar kendilerini tanıtırken Kent'in karısının da mükemmel bir Amerikan İngilizcesi konuştuğunu ve aksanının olmadığını fark ediyorum. Ancak adı bana onun Doğu Avrupa'da bir yerden geldiğini düşündürüyor; Yan ona Rusça bir şeyler söylediğinde ve o da aynı dilde cevap verip genişçe sırıttığında bu tahminim doğrulanıyor.

"Yan sadece yemeklerin onun restoranları kadar iyi olup olmayacağını sordu," diye tercüme ediyor Peter. "Yulia'nın şu ana kadar üç tane restoranı var ve Yan da Berlin'dekine gitmiş."

"Oh." Önceki düşüncemi geri alıyorum; belki yemeğin tadı da kokusu kadar güzeldir. "Bu harika. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim," diyor Yulia, gülümsemesi daha da parlıyor. "Çok fazla iş var ama seviyorum."

"Neyi seviyorsun?" Kent içeri girerek sorar. Doğruca Yulia'nın yanına giderek onu kendine doğru çeker ve sahip olduğu kolunu beline dolar. Sert yüzü ifadesiz, ama Peter ve adamlarını incelerken solgun gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, duruşu ellerini -ve gözlerini- karısından uzak tutmaları için sessiz bir uyarı.

"Restoranlarımı işletiyorum," diye açıklıyor, iri yarı, tehlikeli görünümlü kocasına korkunun izine bile rastlamadan gülümseyerek. Uzanarak elini kocasının kısa saçlarının arkasında gezdiriyor. "Belli ki Yan, Berlin'deki şubeme gelmiş ve çok beğenmiş."

"neden olmasın?" Kent'in ifadesi Yulia'ya bakarken yumuşuyor. "Tariflerin harika, tatlım."

Rengi artıyor ve bir an için varlığımızdan habersiz görünüyorlar. Aralarında geçen bakış o kadar hassas, o kadar samimi ki, acı tatlı bir sızı kalbimi delip geçerken bile kendi yüzüm ısınıyor.

Kent'in evliliği gerçekten de mutlu bir evlilik ve buna imrenmeden edemiyorum.

"Yemek mi?" Anton ağlamaklı bir sesle "Yemek" diyor ve yüzü kızaran Yulia kocasının elinden kurtulup aceleyle mutfağa girerken hepimiz gülüyoruz. Ev sahibimiz de peşinden gidiyor ve bir dakika sonra masaya koydukları nefis kokulu tabaklarla geri dönüyorlar. Peter ve ben mutfağa gidip diğerlerini getirmelerine yardım ediyoruz ve birkaç dakika sonra Peter'ın benim için yaptığı en süslü yemekleri bile geride bırakan gurme bir yemeğe oturuyoruz.

"Sizin oralarda herkes böyle mi yemek yapıyor?" Hayretle sordum. Sadece iki çeşit kızarmış tavuk ve marine edilmiş kuzu eti değil, aynı zamanda tütsülenmiş balık, beş farklı salata çeşidi, çeşitli ağız sulandırıcı malzemelerle doldurulmuş puf börekleri ve krepler ve sadece hepsini deneyecek mideye sahip olmayı umabileceğim çok sayıda dip sos ve küçük yan yemekler de var. Ve her şey o kadar güzel düzenlenmiş ki her tabak bir sanat eserini andırıyor.

Peter gülümseyerek, "Hayır, sen sadece benimle şanslıydın ve hepimiz Yulia ile şanslıydık," diyor. Yüz ifadesi rahatlamış, bana bakarken çelik gibi bakışları sıcak. Beş dakika önce bana zorla çocuk sahibi olmak istediğini söylemeseydi, bir grup arkadaşıyla güzel bir akşam yemeği yiyen normal bir çiftmişiz gibi davranmak kolay olurdu.

Herkes yemeğe yumuluyor, her lokmada Yulia'ya iltifatlar yağdırıyor ve ancak tıka basa doyma noktasına geldiğimizde sohbet iş dünyasına dönüyor. Anlaşıldığı kadarıyla Peter yasadışı silah ticareti hakkında epeyce şey biliyor, tüm kilit oyuncular da dahil olmak üzere ve o ve ev sahibimiz çılgın miktarlarda paranın el anlaşmaları tartışırken hayranlıkla dinliyorum - bazıları milyarlarca.

Silah ticaretinin bu kadar kazançlı olduğunu ya da kendi hükümetimin bazen bu işe bulaştığını bilmiyordum.

"Tespit edilemeyen patlayıcıyla ilgili şu üretim kısıtlamasını çözebildiniz mi?" Peter, adamları arasında en popüler yemeklerden biri olan shiitake-kamembert karışımı ile doldurulmuş bir milföy hamuruna uzanarak soruyor. "Hatırladığım kadarıyla oldukça talep görüyordu."

Yulia tabağına bir kaşık yengeç salatası koyarken Kent, "Hâlâ öyle ve hayır," diye yanıtlıyor. "Temel malzeme o kadar dengesiz ki, üretim sürecini her adımda denetleyen yüksek eğitimli kimyagerler olması gerekiyor. Üretimi artırabilsek bile Sam Amca bunu istemiyor. Tahmin edebileceğiniz gibi, Amerikalılar ne zaman üretirsek üretelim, ürettiğimiz her partiyi satın almaktan oldukça memnunlar."

"Elbette." Peter, Ivanov ikizleri tüm tabağı mideye indirmeden önce kendisi için bir hamur işi daha kapıyor. "Frank sizin için hâlâ orada mı çocuklar?"

"Birkaç ay önce emekli oldu," diyor Kent ve uzanıp Yulia'nın eliyle oynuyor, iri, güneşte kızarmış parmaklarını Yulia'nın ince parmaklarıyla birleştiriyor. "Artık yeni bir CIA bağlantımız var, Jeff Traum. Sert biri ama. Esguerra'dan nefret ediyor ve sadece baskı altında bizimle çalışıyor."

"Nasıl olur?" Yan merakla ilgileniyor gibi görünerek soruyor. "Siz ona bir şey mi yaptınız?"

Kent omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. İsraillilere birkaç kez bazı istihbaratlar verdik, sanırım bu da bir rol oynadı. Ve Novak'la olan şey de yardımcı olmadı."

Peter'ın kaşları kalkıyor. "Sırp silah tüccarı mı?"

"Evet, işte ." Kent Yulia'nın elini bırakıyor, ağzı sıkılıyor. "İşimize karışıyordu ve biz de misilleme yapmak zorunda kaldık. Ne yazık ki, biz saldırdığımızda CIA bir operasyonun ortasındaydı ve birkaç ajanı havaya uçurduk. Bilerek yapmadık. Ama Traum hala kızgın, çünkü o operasyon onun bebeğiydi."

Peter düşünceli bir ifadeyle, "Biliyor musun, bu konuda bir şeyler duymuştum," diyor. Anton'a dönerek, "Hatırlatsana... bizim hackerların Ağustos ayında bahsettiği boktan gösteri Belgrad'da mıydı?" diye sorar.

"Doğru," diyor Anton başını sallayarak. "C-4 dolu iki depo, on beş zırhlı kamyon ve o köyün yakınlarında bir fabrika. Bunu sen mi yaptın Kent?"

Ev sahibimizin gülümsemesi bir bıçaktan daha keskin. "Gerçekten de öyle. Novak'a ciddiyetimizi göstermemiz gerekiyordu. Fiyatlarda bizi alt etmek bir şey, ama Endonezya'daki tesisimize girip tüm personeli öldürmek? *Bu* çizgiyi aştı."

Dehşete düşmüş bir hayranlıkla dinlerken, tüm bunlara nasıl tepki verdiğini görmek için Yulia'ya bir bakış atıyorum. İnsan akşam yemeği sohbetinin personel cinayetleri ve fabrikaların havaya uçurulması etrafında dönmesine alışabilir mi?

Kent'in karısı sakince yemek yiyor, görünüşe göre hiç rahatsız olmamış. Ya kocasının şiddet içeren işleriyle bir sorunu yok ya da mükemmel bir oyuncu. Bazı nedenlerden dolayı, her ikisinden de biraz olduğundan şüpheleniyorum, bu da beni Yulia'nın geçmişi hakkında meraklandırıyor. Her zaman restoran sektöründe miydi, değilse daha önce ne iş yapıyordu? Kocasıyla nasıl tanıştılar?

Genel olarak, eğer kişinin kocası bir suikastçının intikam listesinde yer alma talihsizliğine sahip değilse, bu dünyadan bir erkekle nasıl karşılaşır?

Yulia bulaşıkları toplamaya başladığında, merakımın da etkisiyle yardım etmek için ayağa kalkıyorum. Yardımımı elinin tersiyle itmeye çalışıyor ama ben her şeyi mutfağa taşımasına yardım etmekte ısrar ediyorum ve adamları Belgrad'da olanları tartışmak üzere yalnız bırakıyorum. Kent'in karısıyla yakınlaşmam önemli, sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için değil.

Peter dönmeden önce kaçma şansım olacaksa, onun yardımına ihtiyacım olacak.

"Aslen nerelisin?" Restoran büyüklüğündeki buzdolabından birkaç tatlı çıkarırken soruyorum. "Mükemmel İngilizce konuşuyorsun ama adın..."

"Ukraynaca," diye açıklıyor gülümseyerek. "Gerçi Rus ismi de olabilir. Bu isim her iki ülkede de yaygın. Eğer telaffuz etmek zor geliyorsa bana Julia diyebilirsiniz, İngilizce karşılığı bu."

Ben de gülümsüyorum ve kirli bulaşıkları durulamaya başlıyorum. "Sanırım gerçek olanı telaffuz edebilirim. *Yu-lee-yah*, değil mi?"

Memnun görünüyor. "Anladın sen onu. Bazı Amerikalılar zorlanıyor, bu yüzden Julia kısmını onlara bırakıyorum. Yine de telaffuzun gerçekten çok iyi, çoğundan daha iyi."

"Teşekkür ederim. Öyle olmalı, son zamanlarda Rus diline çok fazla maruz kaldım," diyorum, durulanmış tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken. Bunu soracağını umuyorum ama Yulia sadece gülümsüyor ve daha fazlası için mutfağa dönmeden önce ilk tatlı setini yemek odasına taşıyor.

Onunla tekrar konuşma fırsatı bulamıyorum çünkü sürekli gidip geliyor, herkese tatlıyla birlikte çay ve kahve getiriyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde masaya geri dönüyorum, erkekler Suriye'deki durumu ve Ukrayna'da devam eden kargaşayı tartışıyor. Konuşmalarını takip etmeye çalışıyorum ama Rusça da konuşuyor olabilirler. Diğer her kelime, UUR gibi garip baş harflerin yanı sıra bilmediğim bir yer veya isim. Bu

Öğrendiğim tek şey Kent'in işinin uyuşturucu kartelleri arasındaki küçük ölçekli rekabetten uluslar arasındaki büyük savaşlara kadar her türlü çatışmadan beslendiği.

Bu masadaki her insan, dünyanın dört bir yanındaki ölüm ve acılara bir şekilde katkıda bulunuyor.

Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım - aylardır bir suikastçı ekibiyle yaşıyorum - ama bunun onlar için ne kadar normal olduğunu ve iyi ve kötü gibi sıradan şeylerle ne kadar ilgisiz olduklarını fark etmek hala şaşırtıcı. Benim geldiğim yerde insanlar, başkalarını incitecek bir şey söylemek ya da yapmak şöyle dursun, kullanılmış giysilerini geri dönüştürmediklerinde ya da bağışlamadıklarında bile utanırlar. Benim dünyamdaki kötü adamlar eşlerini aldatır, sarhoş araba kullanır ya da hamile bir kadın için koltuğunu bırakmayı reddeder. Para için adam öldürmezler ya da tüm kasabaları yok edebilecek silahlar satmazlar.

Bu kötülüğün bambaşka bir seviyesi.

Yine de kendime bunu söylerken bile, zamanın hainice geçişinin, her dakikanın bizi bu yemeğin sonuna ve Peter'ın ayrılışına nasıl yaklaştırdığının farkında olmaktan kendimi alamıyorum. Her şey göz önüne alındığında, onun gitmesi bir rahatlama olmalı, ama korku ve öfkem altında kaynayan endişeyi bastıramıyorum.

Ne olursa olsun, nefret etmem gereken canavar hakkında endişelenmeyi bırak.

Çok geçmeden tatlılar -çoğu Anton tarafından- tüketiliyor ve çay bitiyor. Peter ve adamları ayağa kalkarak Yulia'ya teşekkür ediyor, yemeği öve öve bitiremiyorlar ve ardından Anton ve ikizler ev sahibimizin eşliğinde çıkışa yöneliyorlar. Yulia mutfakta kayboluyor ve ben de kendimi Peter'ın ifşaatından beri ilk kez onunla yalnız buluyorum.

Yanıma gelerek parmak eklemlerini hafifçe yanağıma sürtüyor. "Gitmem gerek," diyor sessizce ve ben boğazımda genişleyen acı dolu yumruyu görmezden gelmeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Tamam," demeyi başarıyorum yarı sakin bir şekilde. "İyi şanslar."

Dikkatli ol. Bana geri dön. Sana ihtiyacım var. Sızlayan itiraf dilimin ucuna kadar geliyor ama sözcükleri tutuyorum, kucağına atılıp onu öpme isteğimi bastırıyorum. O savaşa giden sevgilim değil; beni kaçıran, esir alan kişi. O dönene kadar ben gitmiş olabilirim ve eğer dönmezsem, elimizde büyük bir savaş olacak. Peter'ın istediği şey -benim rızam dışında beni hamile bırakmak- adam kaçırmaktan daha kötü, işkenceden daha korkunç.

Beni en temel seçim hakkından mahrum bırakacak ve ilişkimizin çarpık karmaşasına masum bir çocuk getirecekti.

Peter bakışlarımı tutuyor ve beklediğini anlayabiliyorum. Ne için, bilmiyorum ama orada sessizce durmaya devam ettiğimde yüzü geriliyor ve elini bırakıyor.

"Yakında görüşürüz," diyor acımasızca, arkasını dönüyor ve ben kalbim parçalanarak onun odadan çıkışını izliyorum.

42

Peter

YAKINLARDAKI ÖZEL BIR UÇAK PISTINE INDIĞIMIZDE GECE YARISINDAN HEMEN ÖNCEYDI

İstanbul, hedefimizin banliyödeki malikanesine 5 milden daha az mesafede. Bu geceki görevimiz, şu ana kadar uydu ve drone görüntüleriyle ilerlediğimiz bölgeyi bizzat incelemek.

Her şey yolunda giderse, birkaç gün içinde grev yapacağız.

Hepimiz yorgun ve jet-lag olmuş durumdayız -Japonya'da sabah oldu bile- bu yüzden keşiflerimizi kısa tutuyoruz. Anton ve Yan arabayla malikânenin bulunduğu sitenin etrafında dolaşıp önemli noktaları ve olası kaçış yollarını not ederken, Ilya ve ben de ana kapının yanındaki on metrelik çiti aşmak için nöbetçi değişimini kullanarak siteye yürüyerek giriyoruz.

Bu güvenlik seviyesi, eski Spetsnaz suikastçılarını değil, sıradan suçluları dışarıda tutmak için tasarlanmıştır.

İşin zor kısmı Arslan'ın malikanesindeki güvenlik olacak. Her ne kadar bu zengin toplulukta sıradan bir konut gibi görünse de, hareket dedektörlerinden küçük bir koruma ordusuna kadar her şeyle korunuyor. Retina tarayıcılar, ağırlık sensörleri, sessiz alarmlar, yedek jeneratörler - buranın güvenliğinde fazlalık üzerine fazlalık var ve bunun iyi bir nedeni var.

Sizi iktidara getiren acımasız oligarka ihanet ettiğinizde, en kötüsüne hazırlıklı olmanız gerektiğini bilirsiniz.

Kapalı siteye girdikten sonra Arslan'ın malikânesine doğru ilerliyoruz, kavşaklara ve geniş lüks evlerin çoğunun önüne stratejik olarak yerleştirilmiş kameraların görüş alanından uzak durmaya dikkat ediyoruz. Hedefimizin komşularının da -diğer sahtekâr politikacılar ve zengin Türk işadamları- düşmanları var, ancak hiçbiri müşterimiz olan Ukraynalı oligark kadar güçlü değil.

Arslan'ın mülküne çıkmıyoruz - oradaki kameralardan kaçmak imkansız olurdu - ama gerek de yok. Arslan'ın sokağının en ucundaki üç katlı evin alarmlarını devre dışı bırakmak sadece birkaç dakikamızı alıyor

-Şu anda Tayland'da tatil yapan bir emlak kralının evi. Alarmlar kapandıktan sonra çatıya çıkıp uzun menzilli bir kamera kuruyoruz, böylece hedefimizin evinde olup biten her şeyi gözlemleyebiliyoruz. Daha sonra bu işlemi sokağın diğer ucundaki bir malikane ve bir blok ötedeki iki konut için tekrarlıyoruz, böylece Arslan'ın malikanesinin 360 derecelik görüntüsüne sahip oluyoruz.

Politikacıyı öldürmenin en basit ve en güvenli yolu onu uzun menzilli bir keskin nişancı tüfeğiyle vurmaktır. Ne yazık ki malikanenin pencereleri kurşun geçirmez ve hedefimiz ne zaman açıkta olsa etrafı korumalarla çevrili oluyor. Bir sonraki en iyi şey arabasına bir bomba yerleştirmek olabilirdi, ancak düzenli olarak ve tespit edilebilir bir düzen olmadan araç değiştiriyor - ayrıca arabalar sokakta park halindeyken bile her zaman sıkı bir şekilde korunuyor. Malikânesine gelen her teslimat ve malikâneye girip çıkan her kişi de ayrıntılı bir şekilde kontrol ediliyor.

İlk bakışta Arslan'ın güvenliği aşılamaz gibi görünüyor ama biz daha iyi biliyoruz. Ev her zaman herkesin kendini en güvende hissettiği yerdir ve bu başlı başına bir zayıflıktır.

Kameraları yerinde bırakarak, Ilya ve ben topluluktan çıkıp Yan ve Anton'un bizi alacağı kavşağa doğru ilerliyoruz. Gecenin geri kalanında, sahte kimliklerle kiraladığımız özel bir eve gidiyor ve kurduğumuz kameralardan gelen görüntüleri izlemek için vardiyalar düzenliyoruz.

Önce Yan uyandı, onu Anton takip etti, böylece üç saatlik kamera izleme görevimi yapmak için kalkmadan önce altı saatlik sağlam bir uyku çektim. Ilya, şanslı piç, bu sefer uzun çöpü çekti ve toplam dokuz saat uyudu.

Vardiyamın ortasında evin içinde bir hareket olduğunu fark ettik. Pencerelerdeki perdeler kapalı olsa bile, ışıkları görüyoruz.

ikinci kattaki ana yatak odasında yanar, ardından alt katta daha fazla ışık yanar.

Arslan'ın ev halkı .

Ev personelini zayıf tutuyor; sadece bir kahya, iki hizmetçi ve bir uşak/koruma binada yaşıyor. Odaları alt katta, bu da planımıza uygun. Diğer muhafızlar -yirmi dördü birden- arka taraftaki bir nöbetçi kulübesinde konuşlanmış durumda. Komşuları rahatsız etmemek için rastgele aralıklarla küçük gruplar halinde dışarı çıkıp sokakta ve malikaneyi çevreleyen güzel peyzajlı bahçede devriye geziyorlar.

Kameraları izleyerek saati not ediyorum ve üst kattaki ışıkların düzenini işaretliyorum. İnsanlar alışkanlıkların yaratıklarıdır, korumaları tarafından mümkün olduğunca tahmin edilemez olmaları talimatı verilenler bile.

Yerime geçmeye geldiğinde Ilya'ya "Kalkış saatini takip et," diyorum. "Evden her gün farklı bir saatte çıktığını biliyoruz ama ışıkların yanmasıyla evden çıkması arasında ne kadar zaman geçtiğini görmek istiyorum."

Ilya başını sallayıp bilgisayarın başına otururken ben de biraz kestirmek için yatak odalarından birine gidiyorum. Şakaklarım gergin bir baş ağrısıyla zonkluyor ve bu saldırıyı planlarken aklımın başımda olması için dinlenmem gerekiyor.

Ancak gözlerimi kapattığım anda aklım Sara'ya ve gergin ayrılığımıza dönüyor. Bunu düşünmemeye, sadece işime odaklanmaya çalışıyordum ama niyetimi itiraf ettiğimde... unutulan prezervatiflerin tesadüf olmadığını doğruladığımda yüzünde beliren yaralı ifadeyi hatırlamadan edemiyorum.

O ana kadar kendim de fark etmemiştim, ağzımdan çıkan kelimeleri duyana kadar en derin arzularıma teslim olduğumu bilmiyordum. Yine de söylediğim an, bunun gerçek olduğunu biliyordum. Onu hamile bırakmak bilinçli bir karar olmayabilirdi ama dikkatsizce yapılmış bir hata da değildi. İlkel, içgüdüsel bir düzeyde, onu tohumlarımla doldurmayı, onu mümkün olan en içgüdüsel şekilde benim yapmayı *seçtim*.

Hayatımda doğum kontrolü konusunda dikkatsiz davrandığım tek an, yıllar önce Daryevo'da Tamila'nın ben uyanmadan önce beni baştan çıkardığı zamandı.

Gözlerimi açıp yabancı yatak odasının tavanına bakıyorum. Sara'nın tepkisine rağmen, sanki göğsümden bir ağırlık kalkmış gibi daha hafif hissediyorum. Kendimin en kötü yanını kucaklamak, son parçamı da bırakmak özgürleştirici.

Ahlaki kaygılarımın. Neden bu kadar uzun süre direndiğimi, o nefrete tutunmaya kararlıyken neden onun sevgisi için bu kadar çok mücadele ettiğimi bilmiyorum.

Ne yaparsam yapayım Sara'nın geçmişin bırakmayacağı artık çok açık ve eğer durum buysa, benden nefret etmek için başka bir nedeni de olabilir.

Kararlıyım, gözlerimi kapatıyorum ve gergin kaslarımı gevşemeye zorluyorum.

Döndüğümde, artık prezervatif olmayacak. Öyle ya da böyle, Sara benim çocuğumu doğuracak.

Eğer sevemezse, bir parçamı sevecektir.

43

Sara

PETER GITTIKTEN SONRA KENDIMI TOPARLAMAM BIRKAÇ DAKIKAMI ALIYOR, Yulia ile tekrar konuşmak için mutfağa gittiğimde Kent dönüyor ve beni kibarca ama sert bir şekilde odama götürüyor.

"Biraz uyumalısın," diyor ve yüzündeki amansız ifadeden, gerekirse itaat etmem için fiziksel güç kullanacağını anlayabiliyorum.

Bana yardım etmek gibi bir niyeti yok, bundan eminim.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," diyorum odama gittiğimizde, o da başını sallıyor, solgun bakışları esrarengiz.

"İyi geceler Sara," diyor ve kapıyı arkasından kapatırken, dönen bir kilidin hafif tıkırtısını duyuyorum.

Otuz saniye bekledikten sonra şüphelerimi doğrulamak için kapı kolunu deniyorum. Yeterince eminim, içeride kilitliyim.

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes alarak büyük pencereye doğru yürüyorum. Alt kısmının yukarı doğru kayarak açılması gerekiyor gibi görünüyor ama ne kadar itmeye çalışsam da kalın cam yerinden oynamıyor. Ya kapalı ya da benim kaldıramayacağım kadar ağır. Bir çeşit kurşun geçirmez cam olabilir mi? Kent'in mesleği göz önüne alındığında bu mantıklı olurdu.

Her iki da, pencereyi açmak dışarıda.

Sonra, banyodaki küçük pencereyi inceliyorum. Yatak odasındaki pencereyle aynı kalın cama sahip ve iki ek sorun daha var

sürünerek geçemeyeceğim kadar küçük ve anlayabildiğim kadarıyla açma mekanizması da yok.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde pencereleri yalnız bırakıp dolabı ve şifonyeri karıştırıyorum, unutulmuş bir telefon ya da eski bir tablet arıyorum. Burada böyle bir cihaz bulma ihtimalim çok düşük ama evlerinde insanlar elektronik eşyalarını her yerde bırakırlar ve Kent ile karısının da aynı şeyi yapması mümkün. Ne de olsa burası onların evi, mahkumları düzenli olarak tuttukları bir yer değil.

En azından öyle umuyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir şey bulamadım. Dolapta ve şifonyerde genellikle bir misafir odasında bulunması beklenen şeyler var: ekstra yatak takımları, havlular ve bazı açılmamış banyo malzemeleri.

Kendimi giderek daha bitkin ve moralsiz hissederken, Kent'in önerdiği gibi duş almaya ve biraz dinlenmeye karar verdim.

Biraz şansla, yarın Yulia ile konuşabilirim. Bu noktada, tek umudum olmasa da en iyi umudum o.

~

HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRADIM, ERTESI GÜN YULIA'YI GÖREMEDIM.

odamdan çıkmama izin veriyor. Kent bana yemeklerimi getiriyor - akşam yemeğinden kalanlar ve şüphesiz karısı tarafından yapılan yeni gurme karışımların bir karışımı - ve bir saat sonra bulaşıkları taşıyor. Beni bilerek mi Yulia'dan uzak tutmaya çalışıyor, yoksa bu sadece şanssız bir tesadüf mü bilmiyorum ama akşam olduğunda, içinde bulunduğum durumdan duyduğum hayal kırıklığı Peter'la ilgili artan endişeyle karışarak çılgına dönüyorum. Elimdeki tek şey Kent'in öğle yemeği sırasında bana getirdiği birkaç kitap ve bunlar da Peter'ın ekibinin o anda karşı karşıya olabileceği tehlikeler üzerinde düşünmemi engellemeye yetmiyor.

"Onlardan haber aldınız mı? İyiler mi?" Bana yemek getirdiğinde Kent'e soruyorum. Sert yüzlü silah tüccarı gözümü korkutuyor ama bunu belli etmemeye kararlıyım.

Ne de olsa aylardır aynı derecede tehlikeli dört suçluyla birlikte yaşıyorum.

Sorum üzerine Kent soğukkanlı bir şekilde eğlenmiş görünüyor. "İyi olup olmadıklarını mı bilmek istiyorsun?"

Yüzüm kızarsa da başımı sallıyorum. Bunun nasıl göründüğünü anlıyorum. Kent'in şimdiye kadar bana olan davranışlarına bakılırsa, burada kendi özgür irademle bulunmadığımı biliyor. Yine de, bütün gece karanlıkta kalıp Peter için endişelenmeye devam etmektense Stockholm Sendromu'ndan muzdarip olduğuma inanmasını tercih ederim.

"İyiler," diyor Kent, tepsiyi şifonyerin üzerine koyarken. Yüzü yine ifadesiz, ancak gözlerinin buz gibi derinliklerinde bir parça eğlence parıldıyor. "Peter birkaç saat önce bana mesaj atıp seni sordu. Şimdilik sadece saldırı için istihbarat topluyorlar, o yüzden bu gece bir şey olacağını sanmıyorum. Rahat olabilirsin."

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallayıp gitmek için dönüyor ama ben şansımı zorlamaya karar veriyorum. "Bekle, Lucas... Yulia nerede? Onu bütün gün görmedim ve bu güzel yemekler için ona teşekkür etmek istedim."

Bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Teşekkürlerinizi ona ileteceğim."

Bu benim iyi bir tutsak olup sıvışmam için bir işaret, ama o kadar kolay pes değilim. "Sakıncası yoksa bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim," diyorum dudaklarıma hafif mahcup bir gülümseme yapıştırarak. "Gerçekten meşgul mü? Aslında ona sormak istediğim bir şey var... bazı kadın eşyaları hakkında, bilirsin..."

"Ah." Kent yine eğlenmiş görünüyor. "Yulia sana tamponların ve diğer kadın ihtiyaçlarının lavabonun altındaki dolapta olduğunu söylememi istedi."

"Mesele o değil," diyorum hemen, ama aslında ima ettiğim şey buydu. "Bu başka bir şey."

Kaşları kalktı. "Oh? Ne ?"

Hay aksi. Çoğu erkek gibi davranacağını ve kadınların biyolojik işlevleri gerçeğiyle yüzleştiğinde utanacağını umuyordum. Hızlıca düşünerek, "Bu sadece bir şeyin kremi. Yine de sorun değil; eminim kendiliğinden geçecektir."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Bana sadece hangi krem olduğunu söyleyin, ben de alıp alamayacağımıza bakayım."

"*Monistat*," diyorum, mantar enfeksiyonları için popüler bir tedavinin adını söylerken doğrudan ona bakıyorum. "Jenerik adı *miconazole*. Bu-"

"Maya. Biliyorum." Hiç de utanmış görünmüyor. "Sizin için getireceğiz."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Tamam, teşekkürler."

Beni Yulia'dan uzak tutmaya kararlı ve bu da onunla konuşmayı daha çok istememe neden *oluyor*.

ERTESI GÜN DE BENZER ŞEKILDE GEÇTI, BEN EVIMDE KILITLI KALDIM.

Bütün gün odada. Tek fark, akşam yemeğinde Kent'in bana Peter hakkında gönüllü olarak bilgi vermesi.

"Yarından sonraki gün, sabah yapmayı planlıyorlar," diyor yemek tepsimi şifonyerin üzerine koyarken. "Bir değişiklik olursa sana haber veririm."

Silah tüccarına asık suratla bakıyorum. "Tamam, teşekkürler."

Sanki bir balta -çok yavaş hareket eden bir balta- başımın üzerinde sallanıyormuş gibi hissediyorum. Türkiye'deki bu operasyonun hem başarısız olmasından hem de başarılı olmasından korkuyorum. Eğer bir şeyler ters giderse Peter'ı kaybedeceğim ve eski hayatıma geri döneceğim; eğer Peter sağ salim geri dönerse, sonsuza kadar ona bağlı kalacağım, bana zorla yaptırmak istediği bir çocuğa bağlı kalacağım.

Tek çıkış yolu Peter dönmeden kaçmak ve burada Japonya'da olduğumdan daha fazla tutsakken bunun nasıl mümkün olacağını anlamıyorum.

Kent ayrılıyor ve ben yemeği otomatik pilotta yiyorum, zengin aromalı tadına bile bakmıyorum. Tepside, kapalı tabaklarla birlikte, istediğim kremden bir tüp de var - Yulia ile konuşma ihtiyacımı açıklamanın bir yolu olmaktan başka hiçbir işime yaramayan bir şey. Aradan iki gün geçtiğine göre, güzel sarışının durumuma sempati duyabileceğine daha da ikna oldum - tabii ona tam olarak açıklayabilirsem.

Yemeğimi bitirdikten sonra kremayı inceliyorum ve ABD'de görmeye alışık olduğumdan biraz daha farklı bir şekilde paketlenmiş olduğunu fark ediyorum. Bu şaşırtıcı değil elbette. Burası Avrupa. Japon ertesi gün hapı da alışık olduğuma hiç benzemiyordu.

Ertesi gün hapı.

Nefesimi tutarak ayağa fırlıyorum, ani heyecanımı kontrol edemiyorum. Neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum ama eğer Kent

Bu kremi benim için alırsa, başka bir şey almayı kabul etme şansı var - çok ihtiyacım olan hap gibi.

İlk içgüdüm kapıya koşmak ve gardiyanım gelene kadar kapıya vurmaktır, böylece planımı hemen uygulayabilirim. Ancak bu akıllıca olmaz. Aşırı hevesli davranmak Kent'i şüphelendirebilir, hatta belki de bu konuda Peter'a danışmasına neden olabilir.

Sakinleştirici bir nefes alarak kendimi oturmaya ve Kent'in tepsiyi almak için dönmesini beklemeye zorluyorum. Bunun en iyi başarı şansına sahip olması için akıllı davranmalıyım.

Bunun Yulia ile konuşmak için başka bir numara olduğunu düşünmek zor.

Saat bana sadece bir saat söylese de beklemek bitmek bilmiyor. Sonunda Kent kapıyı açtı ve ben de planımı uyguladım.

"Ee," diyorum o içeri girerken, "Yulia hâlâ meşgul mü? Ben olsam *gerçekten*
onunla konuşmak istiyorum."

Silah tüccarı bana soğuk bir bakış attı. "Neden? Başka bir kadın eşyası hakkında mı?"

Utanmış görünmeye çalışıyorum. "Evet, aslında. Dün söylemeyi unuttuğum için özür dilerim ama bu gerçekten ihtiyacım olan bir şey."

"Ve bu?"

"*B Planı*." Ona en masum yüz ifademi takındım. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Başka markalar da var, *Next Choice*, *My Way gibi-"*

"Anladım. Yakında alacaksın."

Ve hızlıca tepsiyi toplayıp kapıya yöneliyor.

44

Sara

O GECE, PETER'IN DURUMU HAKKINDA ENDIŞELENEREK DÖNÜP DURDUM. Yaklaşan ameliyat ve bu akşamki küçük zaferime rağmen hapın en fazla kaçınılmaz olanı geciktireceğinin farkına varmak. Ne zaman hafif bir uykuya dalsam, sanki panik atak geçiriyormuşum gibi kalbim hızla çarparak uyanıyorum. Bu bana Peter'ın mutfağımdaki saldırısından sonraki ilk birkaç ayı hatırlatıyor; su işkencesi ve acımasız gri gözlü adamlarla ilgili kabuslar her gece yaşadığım gerçeklerdi.

Sonunda uykudan vazgeçiyorum ve tuvalete gitmek için kalkıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor ama şu anda en çok istediğim şey Peter. Karanlıkta onun sıcaklığını ve beni sıkıca saran güçlü kollarını istiyorum. Bana "ptichka" diyen ve beni ne kadar çok sevdiğini söyleyen derin sesini istiyorum.

İşkencecimi özlüyorum, varlığımın her zerresiyle onun için acı çekiyorum - geri dönmesinden korksam bile.

Banyo tezgahına doğru yürüyüp ışığı açıyorum ve aynada solgun yüzüme bakıyorum. Gözlerim kan çanağına dönmüş ve koyu halkalarla çevrelenmiş, saçlarım da darmadağın. Bahse girerim Peter beni şu anda görseydi, bana sahip olmak için bu kadar hevesli olmazdı.

Tabii ki bu, bana bu kadar saplantılı olmasının görünüşüm olduğunu varsayıyor - büyük ve muhtemelen yanlış bir varsayım. Çekici olduğumu biliyorum, ama ben

Yulia gibi biri kadar güzel değil. Hayır, Peter'ı bana çeken şey her neyse -ve tam tersi- yüzeysel çekicilikten daha derinlere gidiyor. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum. İçimizde bizi iki kırık porselen parçası gibi birbirimize uyduran bir şey var... birbirimizin kusurlarına seslenen karanlık ve sapkınca muhtaç bir şey.

Yüzümü yıkamak için musluğu açmak üzereydim ki kulağıma bir ses geldi.

Donup kalıyorum, dikkatle dinliyorum ve sonra tekrar duyuyorum.

Bir kadının gırtlaktan gelen iniltisini, bir erkeğin boğuk takip ediyor. Ne dinlediğimi fark ettiğimde yüzüm ısınıyor.

Bu banyo Lucas ve Yulia'nın yatak odasının hemen altında olmalı, havalandırma iki katı birbirine bağlıyor.

Yatağıma dönüp onları yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum ama bacaklarım hareket etmeyi reddediyor. Hiç değilse bu, Kent'in okumam için bıraktığı gerilim kitaplarından daha eğlenceli. Yüzüm kızarıyor ve kendimi bir sapık gibi hissediyorum, üst kattaki seslerin bariz bir doruk noktasına ulaşmadan önce giderek artmasını dinliyorum.

Tekrar sessizlik hakim olduğunda, kararsız ellerle musluğu açıyorum ve aşırı ısınmış yüzüme soğuk su sıçratıyorum. Bu kötü bir fikirdi, çünkü sadece ev sahiplerimin mahremiyetini ihlal etmekle kalmadım, aynı zamanda şimdi o kadar tahrik oldum ki, kesinlikle tekrar uyumakta zorlanacağım. Meme uçlarım sertleşti ve seksim ağrıyan bir ihtiyaçla kayganlaştı.

Peter'ı da her zamankinden daha çok özlüyorum.

Sessizce inleyerek yatağa geri dönüyorum. Tahmin edilebileceği gibi, uyuyamıyorum, bu yüzden battaniyenin altına uzanıyorum ve boşalana kadar kendimle oynuyorum, tüm bu süre boyunca Peter'ı düşünüyorum.

~

HUZURSUZ GECEME RAĞMEN, ERTESI SABAH ERKENDEN UYANDIM VE

Dişlerimi fırçalamaya hazırlanırken üst kattan ayak sesleri duyuyorum, ardından gergin sesler geliyor.

Sanki Kentler tartışıyor gibi. Dayanılmaz bir merakla diş fırçasını bırakıp dinliyorum.

İlk başta sesleri boğuk geliyor, sanki odanın diğer tarafındalarmış gibi, ama sonra havalandırmaya yaklaşıyorlar - ve benim kalp atışlarım

tartışmalarının konusunu fark ettiğimde hızlanıyor.

Ben.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Yulia hararetle söylüyor. "Düşmanının dul karısı. Kocasını öldürdü ve onu kaçırdı. Bu nasıl kötü muamele olmaz? En azından tüm seçeneklerini elinden aldı ve kariyerini mahvetti. Kadın bir *doktor*, Lucas. O senin ve benim gibi değil. O asla bu dünyanın bir parçası olmadı-"

"Ve şimdi de öyle," diye araya giriyor Kent, sesi sert. "Bu bizi ilgilendirmez. Ona bir iyilik borcum var ve o da bu kız."

"*O* bir insan, bir lütuf değil. En azından onunla konuşmama, ona kötü davranıp davranmadığını öğrenmeme izin verin-"

"Neden? Ne yapasın diye? Gitmesine izin verip onun ölüm listesine girmek için mi? Bugünlerde ekibinin ne tür hedeflerin peşinden gittiğini biliyorsun. Novak meselesinin üstüne bir de bu saçmalıkla uğraşmak zorunda değiliz."

"Hayır, tabii ki değil." Yulia'nın sesi sinirli geliyor. "Ama o masum bir sivil Lucas ve evimizde bir misafir. Haklı *olduğundan* ve onu istediğinden emin olmalıyım çünkü aksi takdirde kendimle yaşayamam. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kocası birkaç dakika sessiz kalıyor ve ben başparmağımı ısırıyorum, cevabını dinlerken kalbim küt küt atıyor. Umutlarımı Yulia'ya bağlamakta haklıydım; o benim durumuma sempati duyuyor.

"Anlıyorum," diyor sonunda. "Ama yine de yapabileceğim bir şey yok. Bu kadın için senin hayatını tehlikeye atmayacağım."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Sokolov benden onu kendisi için güvende tutmamı istedi ve ben de tam olarak bunu yapacağım."

"Lucas..." Yulia'nın sesi yumuşuyor, daha da yalvarır hale geliyor. "Sadece onunla konuşmama izin ver. Tek istediğim bu. Sana danışmadan hiçbir şey yapmayacağım. Aptal değilim ve Peter'ı düşman edinmek de istemiyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum... korkuyorsa ona güven vermek. Bunun bir zararı olmaz, değil mi? Sadece küçük bir sohbet?"

Kent'ten yanıt gelmiyor, ancak hışırtı sesleri duyuyorum, ardından metalik bir şey -belki bir kemer tokası- yere çarpıyor.

"Yulia..." Kent'in sesi kalınlaşır. "Tatlım, bunu yapmak zorunda değilsin- oh siktir. Anasını sikeyim..." Sözleri bir iniltiyle bitiyor ve tekrar ne dinlediğimi fark ettiğimde yüzüm kızarıyor.

Kendimi iki kat sapık gibi hissederek sessiz kalıyorum - bakalım bir daha benden bahsedecekler mi, diyorum kendime - ama sonraki on dakika boyunca duyduğum tek şey seks sesleri olunca, dişlerimi fırçalamayı bitirip odama dönmek için kendimi zorluyorum.

Belki, sadece belki, Yulia'nın ikna taktiği başarılı olur ve bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bulabilirim.

En azından şimdi gerçek bir umudum var.

45

P *eter*

GREVDEN BIR GÜN ÖNCE, FARKLI ŞEHIRLERDEKI

Planın versiyonları, başarı olasılıklarının hesaplanması ve olası sorunlara çözümler üretilmesi. Planımız riskli, ancak işe yarama şansı yüksek - zamanlamayı doğru yaptığımızı varsayarsak.

Gece, olabileceğimiz kadar hazırız ve bu iyi bir şey, çünkü müşterimiz Ukraynalı oligark sabırsızlanıyor. Arslan'ın iki gün içinde müvekkilimizin Türkiye'deki işlerini tamamen bitirecek bir yasa tasarısını oylaması gerekiyor ve bu gerçekleşmeden önce harekete geçmeliyiz.

Vardiyamdan önce birkaç saat uyuyabilmek için dizüstü bilgisayarımı kapattığımda Anton beni yanına çağırıyor, sesi alışılmadık derecede heyecanlı.

"Şuna bak," diyor ve hacker'larımızdan gelen yeni bir e-postayı gördüğümde damarlarımda adrenalin akıyor.

Anton'un ekranından hızlıca okudum ve yüzüme vahşi bir gülümseme yayıldı.

Düşmanım sonunda bir hata yaptı.

Walter Henderson III'ün eşi Bonnie, Yeni Zelanda'nın Marlborough kentindeki bir şaraphanedeydi; bunu da her şeyden bihaber şaraphane sahibinin Instagram'da paylaştığı bir fotoğraf sayesinde öğrendik. Hacker'larımızın yüz tanıma programı bu fotoğrafı internette yayınlandıktan birkaç saat sonra yakaladı.

E-postayı okumayı Anton ve ikizlere "Hazırlanın," diyorum. "Yarın burada işimiz bittikten sonra Yeni Zelanda'ya gidiyoruz."

"Sara ne olacak?" Ilya soruyor. "Onu Kent'le mi bırakacaksın?"

Tereddüt ediyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır." Ondan bir gün bile ayrı kalmaya dayanamıyorum. "O bizimle geliyor."

Yatmadan önce Lucas'ı arayıp onu kontrol ettim.

46

Sara

GÜNÜMÜ ODAMDA VOLTA ATARAK GEÇIRIYORUM, ENDIŞEM HER SEFERINDE DAHA DA ARTIYOR.

geçen saatler. Akşam yemeğine kadar saçımı başımı hazırım.

On iki saatten az bir süre sonra Peter'ın tehlikeli görevi başlayacak ve Yulia hâlâ benimle konuşmaya gelmedi; kocası da bana söz verdiği hapı getirmedi.

Öğle yemeğimi getirdiğinde bana "Bugün daha geç bir saatte elimde olur" dedi. "Gerçi yarın da olabilir."

Yarına kadar çok geç olacaktı ama gardiyanımın o hapa gerçekten ihtiyacım olduğunu bilmesini istemediğim için çenemi kapalı tuttum. Hiç değilse ileride kullanmak üzere saklayabilir ve doğurganlık dönemimin bu ay o kadar da doğurgan olmaması için dua edebilirim.

Kapının sessizce çalınması volta atmamı böldü.

"Sara?" diye soruyor bir kadın sesi. "İçeri girebilir miyim?" Nabzım sevinçle atıyor. "Evet! Lütfen, içeri gel."

Kapı açılır ve Yulia elinde ağır görünümlü, üstü örtülü tabaklarla dolu bir tepsiyle odaya girer.

"Dur, sana yardım edeyim." Ona doğru koşuyorum, tepsiyi şifonyerin üzerine koymasına yardım ederken heyecanımı zorlukla bastırıyorum.

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Şimdiye nasıl kaldınız?"

"Güzel," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek. "Ve tabii ki yemekler de harika. Bunun için çok teşekkür ederim."

Yulia'nın mavi gözleri zevkle parlıyor. "Bir şey değil. Peki diğer her şey nasıl? İhtiyacın olan her şey yanında mı? Lucas birkaç ilaç istediğini söyledi..."

Başımı salladım, sonra da devam etmeye karar verdim. Peter'ın yarın dönme ihtimali varken kaybedecek zamanım yok ve Yulia'nın benim tarafımda olduğunu zaten biliyorum. "Ertesi gün hapına ihtiyacım var," diyorum açıkça. "Ve bugün onu alabileceğim son gün."

Güzel ağzı şaşkınlıkla yuvarlandı. "Oh. Vay canına. Lucas bundan hiç bahsetmedi. Bugün muhafızlarından birini birkaç şey alması için kasabaya gönderdi ama bir şey çıktığını ve adamın dikkatinin dağıldığını biliyorum. Bakalım almış mı, tamam mı?"

"Bekle." Gitmek için döndüğünde Yulia'nın ince kolunu tutuyorum. "Lütfen. Yardımına ihtiyacım var."

Yüz ifadesi dikkatle boşluğa dönüşüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi bırakıyorum. "Gitmek zorundayım. Hemen. Bu gece. Peter dönmeden önce. Lütfen, bu çok önemli. Ben onun kız arkadaşı değilim; ben onun esiriyim. Beni kaçırdı ve şimdi-"

"Bekle, Sara. Lütfen." Elini kaldırdı, avuç içi dışarıda. Tavırları sakin olsa da, sıkıntılı olduğunu söyleyebilirim. Yardım için bu kadar açık bir şekilde yalvarmamı beklemiyor olmalıydı. "Sana kötü davranıyor mu? Sana zarar verdi mi?" diye dikkatle soruyor.

"Beni bıçakla kesti ve su işkencesi yaptı," diyorum ve Yulia'nın yüzündeki dehşet ifadesi karşısında hemen bir suçluluk duygusu hissediyorum. Muhtemelen işkencenin ilişkimiz başlamadan önce gerçekleştiğinden bahsetmeliyim, ancak onun yardımını alacaksam, esaretimi pembe bir ışıkla boyamayı göze alamam.

Yulia her ne kadar nazik ve sempatik görünse de, onun bir silah tüccarının karısı olduğunu ve çoğu insandan farklı bir ahlak anlayışına sahip olabileceğini unutamıyorum.

"Ayrıca beni zorla çocuk sahibi yapmak istiyor," diye devam ediyorum, o hâlâ şoktayken üsteliyorum. "Bu yüzden bugün ertesi gün hapına ihtiyacım var. Birkaç saat sonra otuz altı saatlik sürenin dışına çıkmış olacağım. Peter döndüğünde hâlâ burada olursam hapın bir faydası olmaz. Bana istediğini yapacak ve kimse onu durduramayacak. Lütfen, Yulia"-Kolundan tutuyorum

"Gitmeme izin vermene bile gerek yok. Sadece bir telefon görüşmesi yapmama ya da bir e-posta göndermeme izin ver. Kimse bana yardım edenin sen olduğunu bile bilmeyecek. Lütfen."

Konuştuğum her kelimede daha da soluyor ve neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Onu içine soktuğum imkânsız durumu anlıyorum. Kocasının ölümcül işleri söz konusu olduğunda görmezden gelmeye istekli görünse de, Yulia onun gibi değil - ya da en azından kendini benim yerime koyabilecek kadar empatiye sahip. Aynı zamanda Peter'ın ne kadar tehlikeli olduğunu ve ona ihanet ederek neleri riske atacağını da biliyor.

"Sen-" Boğazını temizliyor. "Onunla hiç isteyerek birlikte oldun mu? O ilk gece, yemekte, aranızdaki gerilimi hissedebiliyordum, ama onun sana bakışı... Ve sonra vedalaşırkenki bakışın... Mutfağa girip çıkıyordum, ama gördüğümü sandım

- Yanlış bir izlenim mi edindim? Seni incitiyor mu? Her seferinde seni zorluyor mu?"

Bu özel soru karşısında yüzüm utançla ısınıyor ve elimi tekrar bırakıyorum. "Bu değil, yani beni kaçırdı. Sen ne düşünüyorsun?"

Şaşırtıcı bir şekilde rahatsız görünüyor. Bir süre sonra, "Bazen karmaşık olduğunu düşünüyorum," diyor. "Her ilişki aynı yolu izlemiyor ve bazı zamanlar-" Duruyor, sanki daha iyi gibi.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Orada bir hikâye var, ama her ne ise, ona odaklanmayı göze alamam. Çok geç olmadan onu bana yardım etmesi için ikna etmeliyim.

"Yulia, lütfen," diyorum. "Bu benim tek şansım. *Sen* benim tek şansımsın. Eğer o geri dönerse ve ben buradaysam, ailemi bir daha asla göremeyeceğim, kendi hayatım üzerinde hiçbir zaman kontrol sahibi olamayacağım... Lütfen. Durumumu anladığınızı biliyorum. Peter Sokolov kocamı öldürdü ve bana işkence etti. Beni takip edip kaçırdı ve neredeyse beş aydır beni esir tutuyor. O dönmeden gitmeliyim ve tek yapmanız gereken bir telefona erişmeme izin vermek. Sadece bir saniyeliğine. FBI'ı arayabilirim ve sonra-"

"Ve sonra tüm kolluk kuvvetleri evimizi hedef alacak," diyor Kent, kapıyı çalmadan iterek açarken. Kare şeklindeki çenesi öfkeyle sıkılmış, soluk gözleri yarıklara dönüşmüş bir halde odayı geçip Yulia'nın elini sıkıca kavrıyor. Dişlerini sıkarak karısına "Gidelim," diyor ve onu odadan dışarı sürüklerken artan bir umutsuzluk içinde izliyorum.

"Özür dilerim," diyor adam kapıyı çarpıp beni tekrar içeri kilitlemeden önce ve ben her şeyin bittiğini anlıyorum.

Kaçmak için tek şansım kayboldu.

SONUNDA UYKUYA DALMADAN ÖNCE IKI SAAT AĞLIYORUM VE HEMEN BATIYORUM.

bir dizi kâbusa dönüştü. Bunun neden tekrar başıma geldiğini bilmiyorum ama mutfak lavabomda boğulmakla ilgili bir başka canlı rüyadan titreyerek ve terleyerek uyandığımda, bu gece uyuyamayacağımı biliyorum.

Battaniyeyi üzerimden atıp bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum ki kapının kilidi tıkırdıyor ve kapı sessizce açılıyor.

İrkilerek üzerimi örtmek için battaniyeyi kapıyorum ama odama kimse girmiyor.

Battaniyeyi üzerime sararak kapıya doğru koşuyorum ve koridorun en ucunda, ay ışığının aydınlattığı karanlıkta sarı saçları bir fener gibi parlayan uzun, ince bir figürün köşede kaybolduğunu görüyorum.

Yulia.

O benim için geldi.

Kocasından gizlice kaçmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi talihimi sorgulamakla vakit kaybetmiyorum. Hızlıca bir elbise ve bir çift düz sandalet giyerek koridora çıkıyorum ve gürültü yapmamaya dikkat ederek mutfağa doğru ilerliyorum.

Bir telefon ya da bilgisayar, dış dünyayla iletişim kurmamı sağlayacak herhangi bir şey bulmalıyım.

"İşte." Bir çift anahtar aniden elime tutuşturuluyor ve Yulia önümde belirip sağ tarafımdaki duvardan eriyip çıkarken bir gıcırtıyı bastırıyorum. Büyük pencerelerden süzülen ay ışığında solgun yüzü başka bir dünyayı andırıyor. "Mercedes hemen dışarıda," diye fısıldıyor ben şaşkınlığımı üzerimden atamadan. "Çevredeki alarmları devre dışı bıraktım, otomatik kapıları açtım ve insansız hava araçlarını sahile yönlendirdim. On dakikanız var, anladınız mı? Yedi kilometre güneybatıda bir benzin istasyonu var. Doğruca oraya git ve bir telefon bulacaksın."

Başımı sallıyorum, bana verdiği anahtarları tutarken kalbim hızla çarpıyor.

"Teşekkür .

teşekkür ederim."

"Git." Yulia arkasından endişeli bir bakış fırlatarak beni ön kapıya doğru itiyor ve ben bir saniye daha gecikmiyorum.

Anahtarlar elimde, evden koşarak çıktım ve arabaya atladım.

47

Peter

"BEŞ DAKIKA," DIYE FISILDIYORUM KULAKLIĞIMA. "HAZIRLAN."

Arslan'ın malikanesinin ikinci katında ışıklar göründüğünden beri tam yirmi dakika geçti. Bu da hedefimizin şu andan itibaren beş ila on dakika arasında ön kapısından çıkıp kurşun geçirmez arabasına bineceği anlamına geliyor. Umduğumuz gibi, o bir alışkanlık yaratığı, sabah rutini hafta içi her sabah neredeyse aynı. Evden çıkış saati, işe gidiş güzergahı ve korumalarının arabasını bıraktığı yer değişiyor ama bu

-evde geçirdiği, kahvaltısını yaparken kendini güvende hissettiği zaman- tamamen öngörülebilirdir.

Birkaç dakika içinde, korumalarıyla birlikte açıkta olduğu küçük bir pencere olacak ve işte o zaman saldıracağız.

"Roketatar yüklendi ve İlya arabayı hazırladı," diye bildiriyor Yan kulaklığımdan. Anton ve benim bulunduğumuz sokağın karşısındaki evin çatısında.

"Güzel." Yanımda yüzüstü yatmış, keskin nişancı tüfeğinin dürbününe bakan Anton'a bakıyorum. "Hazır mısın?"

Gözünü hedeften ayırmadan başını sallıyor. "Yelek giyme ihtimallerine karşı kafalarından vuracağım."

"Güzel." Dikkatimi kendi M110'uma çevirerek dürbünümü ayarlıyorum. Kafa atışları zordur, özellikle de hedefleriniz tepki vermeye başladığında, ama

bir profesyonelin ölü kalmasını sağlamanın en iyi yoludur.

Vücut zırhı bugünlerde sıklıkla kıyafetlerin altına gizleniyor.

Saniyeler geçiyor, her biri bir öncekinden daha uzun sürüyor. Böyle bir zamanda sabırsızlanmak kolaydır, bu yüzden nefesimi sabitlemeye ve görüş alanımı hiçbir şeyin engellemediğinden emin olmaya odaklanıyorum.

Bu edilemeyecek kadar önemli.

İstemeden Sara'nın düşünceleri aklıma giriyor. Ne yaptığını, hâlâ uyuyor mu yoksa çoktan uyanmış mı olduğunu merak ediyorum. Bu benim için ne kadar heyecan verici olsa da -ki heyecan verici, yalan söyleyemem- Japonya'da evde olmayı, uyandığında onun sıcak, çıplak bedenini kucaklamayı tercih ederdim. Sadece birkaç ay içinde, küçük bülbülüm benim için dünyadaki her şeyden daha önemli hale geldi, ona olan tutkum bir zamanlar ilgimi çeken diğer her şeyi gölgede bıraktı.

Açılan bir kapının sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Yan kulaklıktan "Geliyor," diye fısıldıyor ve kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Sara için daha sonra zamanımız olacak. Bugün hayatta kalırsak tabii.

48

Sara

ON DAKIKA. ARABANIN LASTIKLERI GICIRDARKEN BEN YAKINLAŞTIRIRKEN AŞAĞI UZUN direksiyonu öyle sert kavrıyorum ki parmaklarım deriye batıyor.

Sadece on dakikam var.

Tabii Yulia'nın tahmininin doğru olduğunu varsayarsak. Ölümcül görünümlü kocasından nasıl kaçtığını ve tüm o güvenlik önlemlerini nasıl devre dışı bıraktığını bilmiyorum ama çoktan peşime düşmüş olması tamamen mümkün.

Bu tek şeritli yolda ne bir ışık, ne bir işaret, nereye gittiğimi gösteren hiçbir şey yok. Ay ve arabamın farları tek aydınlatma kaynakları. Güneybatının hangi yönde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden iki şeritli bir yola ulaştığımda, içgüdülerimle rastgele sola dönüyorum.

Eğer yanlış yöne döndüysem, mahvoldum demektir.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor, nefesim kulaklarımda çınlıyor. Koltuk altlarımda ter oluşuyor ve yanlarımdan aşağı damlıyor ve gaz pedalına bastığımda dizlerim titriyor. Yolun solunda, direksiyonun arabanın sol tarafında olması, benim gibi bir Amerikalı için kafa karıştırıcı olmanın ötesinde, ama yavaşlamaya cesaret edemiyorum.

Sekiz dakika.

Yedi dakika.

Yapabilirim.

Yapabilirim.

Karşıdan gelen bir arabanın farları beni kör ediyor ve adrenalin seviyemin yükselmesine neden oluyor. Kent mi? Korumaları mı?

Araba durmadan yanımdan geçiyor ve yol önümde keskin bir şekilde kıvrılırken ayağımı gaz pedalından kaldırarak rahat bir nefes alıyorum. İhtiyacım olan son şey arabanın kontrolünü kaybetmek ve George'un o korkunç gecede yaptığı gibi korkuluklara çarpmak. Bu haliyle, hızımı düşürsem bile saatte 110 kilometre hızla gidiyorum. Benzin istasyonu yedi kilometre uzaktaysa, zaman kazanarak varabilirim.

Yol tekrar kıvrılmadan önce bir dakika daha geçiyor ve onu

görüyorum. Daha fazla far, bu sefer arkamda.

Direksiyonu daha sıkı kavrayarak gaz pedalına tekrar

basıyorum. Arkamdaki araba da hızlanıyor.

Midem boğazıma düğümleniyor. Göz ucuyla bir hız sınırı tabelası görüyorum. Elli kilometre - altmıştan fazla, hayır, şu anki hızımdan *yetmiş* kilometre daha az. Ve eğer o araba bana yetişiyorsa, daha da hızlı gidiyor demektir.

Artık resmileşti.

Takip ediliyorum.

Yol tekrar kıvrılıyor ve karşıdan gelen başka bir araba vızır vızır geçerken, farları beni çok önemli bir saniyeliğine kör ederken bir çığlık atıyorum. Arabamın yan tarafı korkuluklara sürtünüyor, metal metale çarparken kıvılcımlar uçuşuyor. Nefes nefese, ayağımı gazdan çekiyorum ve arabayı virajlı yolun ortasına yaklaştırarak korkuluktan uzaklaşıyorum.

Takip eden farlar bana doğru yaklaşıyor ve yol tekrar kıvrılırken arkamda her biri büyük ve karanlık iki araba görüyorum. İki SUV. Nabzım artık kulaklarımda gök gürültüsü gibi atıyor, ellerim o kadar terli ki direksiyonun üzerinde kayıyorlar. Paniğimle savaşarak tekrar gaz pedalına basıyorum ama arkamdaki arabalar daha da hızlanıyor ve yol sağa kıvrılırken biri yanımdan geçerken diğeri önüme kırıyor.

Umutsuzluk beni buzbir yumrukla

kavrıyor. Her şey bitti.

Beni yakaladılar.

Titreyerek ayağımı gazdan çektim.

Kaçmak için tek şansımdı ve onu da mahvettim.

Önümdeki cip de hızını azaltıyor ve yanımdaki de arkama geçiyor. Uymaktan başka çarem olmadığını biliyorlar.

Resmen bitti.

Kaybettim.

Önümdeki SUV daha da yavaşlıyor ve beni fren yapmaya zorluyor. Hız göstergem saatte kırk kilometreyi gösteriyor, sonra otuz beş... sonra otuz. Artık neredeyse sürünüyorum ve beni durdurmaya çalıştıklarını fark ediyorum.

Beni bu arabadan çıkarıp Kent'in evine götürecekler ve Peter beni almaya gelene kadar orada kilitli kalacağım.

Gelecek önümde uzanıyor, bu dolambaçlı yol kadar karanlık ve tehlikeli. Kaçış umudum olmadan, seçeneklerim olmadan, Peter'ın malı olacağım ve çocuğumuz da öyle olacak. Arkadaşlarımı ve ailemi bir daha asla göremeyeceğim, kadınların bebeklerini doğurmalarına yardım edemeyeceğim. Ailem yaşlandıkça yanlarında olamayacağım ve torunlarını asla tanıyamayacaklar.

Sahip olacağım tek şey Peter ve en korkuncu da bunun hiç de cazip görünmemesi.

Bunu o kadar net görebiliyorum ki: benimle nasıl ilgileneceğini, bebeğimizi kucağına aldığında gözlerindeki şefkati. Beni ruhumu kavuracak bir yoğunlukla sevecek ve sonunda benim çarpık sevgim onun küllerinden doğacak. Ve bir süre sonra, özgürlüğümden yoksunluğumdan onun mesleğinin şiddetine kadar her şey normal görünecek.

Onun istediği gibi bir aile olacağız ve hız göstergesinin on beşin altına düşmesini izlerken bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyorum.

O çarpık geleceği isteyen, içimdeki en hasta parçaya teslim olamam.

Yolda bir viraj daha var, farlar bize doğru geliyor. Çılgın kalp atışlarım duruluyor, uzanıp emniyet kemerimi bağlarken garip bir sakinlik çöküyor üzerime. Harekete geçmek için bir saniyeden az zamanım var, o yüzden bunu iyi değerlendirmeliyim.

Ayağımı frenden çekerek direksiyonu olabildiğince sert kavrıyorum ve karşıdan gelen araba vızırdayarak geçip giderken, farları hem beni hem de peşimdekileri kör ederken, direksiyonu sonuna kadar sağa kırıp gaza basarak karşı şeride geçiyorum.

Araba hızla ilerliyor, önümde beni engelleyen cipin yanından hızla geçiyor. Onları tekrar toz duman içinde bıraktığımda takipçilerimin küfürlerini duyabiliyorum.

Şık Mercedes, V8 motorun gırtlaktan gelen kükremesiyle hızlanıyor. Hız göstergesi 100... 110... 120... 130...

Korkuluklara tekrar yandan çarptığımda kıvılcımlar uçuşuyor, metal metale sürtünüyor ama bu sefer yavaşlamıyorum. Ayağımı sabit tutuyorum, kontrolü sağlamak için yeterince düzeltiyorum.

Kendime bunun bir video oyunu olduğunu söylüyorum. Sadece yolun yanlış tarafında sürdüğüm bir yarış oyunu.

Ani manevramın şokunu atlatan takipçilerim tekrar peşime düştüler ama işlerini kolaylaştırmaya hiç niyetim yok. Her yaklaştıklarında, yolun ortasına doğru yön değiştirerek etrafımdan dolaşmalarını engelliyorum. Ve en dik bile ayağımı gazdan çekmeyerek son sürat hızımı koruyorum. Bunun bir video oyunu olduğunu düşünmek işe yarıyor, çocukken bu konuda hep iyiydim.

Yolda bir dakika daha. İki

dakika.

Üç.

.

Yapabilirim.

Uzakta ışıklar görüyorum ve nabzım yeniden atıyor. Bu

benzin istasyonu. Olmak zorunda.

Planım basit: Hangi dükkân varsa önünde çığlık atarak durmak, dışarı fırlamak ve içeri koşup avazım çıktığı kadar bağırarak bir telefon istemek. Şansım yaver giderse Kent halkı yetkililerden korkup beni herkesin içinde yakalamayacak, ama yakalamasalar bile birileri - benzin istasyonu görevlisi, diğer sürücüler - neler olduğunu görüp polisi arayacak.

Pek plan sayılmaz ama elimdeki tek şey bu.

Benzin istasyonu her saniye daha da yaklaşıyor. Saatin erken olmasına ve bölgenin vahşi doğasına rağmen, içeride birkaç kişinin olduğu iyi aydınlatılmış bir mağaza ve otoparkta birkaç araba görerek rahatlıyorum.

Kent'in evine bu kadar yakınken sorun çıkarmak istemeyeceğini umuyorum ve arkamdaki SUV'lerin hızlarını azaltarak benzin istasyonuna yaklaşırken öne geçmeme izin verdiklerinden eminim.

Ayağımı gazdan çekip dur-kaç manevrasını yapmaya hazırlanırken zafer damarlarımda dolaşıyor.

Ben de oradayım.

Beni bir telefona ulaşamadan yakalasalar bile, yakalanışım fark edilmeyecek.

Olay olduğunda benzin istasyonuna 200 metreden daha az mesafedeydim. Önümdeki yola bir köpek fırladı.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, frene basarken direksiyonu kırıyorum ve arabam korkuluklara çarparak dönerken aklıma son bir mantıksız düşünce geliyor.

Umarım Peter ve adamları işlerinden zarar görmeden dönerler.

49

P*eter*

KULAKLIĞA "ŞIMDI" DIYE BAĞIRIYORUM VE ARSLAN'IN SILAHI ATEŞLENIRKEN YAN DA RPG'YI ATEŞLIYOR.

Korumalar patronlarını arabasına bindiriyor.

Bum!

Bir an için füzenin patlamasının kör edici parıltısı ve kulaklarımdaki çınlamadan başka bir şey yok, ama sonra onu görüyorum.

Hayatta kalan korumalar hamamböcekleri gibi dağılırken, birçoğu da tehditle yüzleşmek için nöbetçi kulübesinden .

Anton'a "Yap şunu," diyorum ve yarı otomatik keskin nişancı tüfeğiyle ölümcül bir etkinlikle ateş ederek onları teker teker öldürmeye başlıyor. Ben de ona katılıyorum ve çok geçmeden bir düzine ceset yere yığılıyor, kafaları kurşunlarımızla yarılmış.

Yan kulaklıktan "Saat iki yönünde," diye bağırıyor ve ben yerde bir hareket görüyorum. Bir muhafiz çömelmiş, yanan arabayı siper olarak kullanıyor. Kolu bir adamın sırtına dolanmış, onu koruyor.

Adamı tanıdıkça içimde öfke kabarıyor.

Deniz Arslan.

Hedefimiz hala hayatta.

Kanlar içinde ve üstü başı kir içinde ama yürüyor; bu da korumalarının sandığımızdan da iyi olduğunu gösteriyor.

"Ben Arslan," diye kulaklığa hırlıyorum, dürbünümü yanan arabanın engeline doğru çevirmek için pozisyonumu değiştiriyorum.

Bu pisliği yakalamalıyım.

Bugün ölmeli.

Uzaktan siren sesleri geliyor ve daha fazla koruma Arslan'ın bahçesine dalıyor. Görevimizi tamamlamak için saniyeler olmasa bile dakikalarımız var.

Gürültüyü ve kalp atışlarımın şakaklarıma vuruşunu bastırarak konsantre oluyorum ve tetiği çekiyorum.

Arslan'ın koruyucusu düşüyor, ben ikinci bir el ateş ederken beyni politikacının üzerinde patlıyor.

"Siktir!"

Eğitim ya da aptal şansı sayesinde, hedefim düşer ve yuvarlanır - tam doğru zamanda.

Nefesimin altında küfrederek tekrar ateş ediyorum ve Anton'un silahının benimkinin yanında çıkardığı kesik kesik sesi duyuyorum.

Acımasız bir memnuniyetle, iki mermimizin Arslan'ın kafatasını delip geçmesini ve bu sırada beynini patlatmasını izliyorum.

Tamamdır.

Yozlaşmış politikacı öldü.

"Geliyor," diye bağırıyor Yan ve ben ayağa fırlıyorum, uzaktan bir helikopter sesi duyuyorum.

Beklendiği gibi, takip edeceğiz.

Anton'la benim komşunun çatısından aşağıya kayarak inmemiz ve aşağıdaki Yan'a sokakta katılmamız sadece birkaç saniye sürdü. Buradan topluluk çitine sadece birkaç blok var ve sirenlerin sesi yükseldikçe olabildiğince hızlı koşuyoruz. Helikopter de hızla yaklaşıyor.

"Ilya? Bana orada olduğunu söyle," diye emrediyorum, nefes nefese sokakta koşarken.

"Hazır ve bekliyor," diye rapor veriyor. "Acele etseniz iyi olur. Burası tımarhaneye dönmek üzere."

Dişlerimi sıkarak hızlanıyorum, Yan ve Anton da aynı şeyi yapıyor ve bir blok arkamızdaki caddede bir araç gıcırdıyor.

Arslan'ın kalan korumaları .

İleride, tepeden tırnağa silahlı toplum muhafızlarının yola döküldüğü üç metrelik çit beliriyor.

Yan'a "Şimdi," diye bağırıyorum ve o da bir el bombası çıkarıp hiç hız kesmeden pimini dişleriyle söküyor.

Yan el bombasını fırlattığında muhafızlar dağılıyor ve Anton'la ben silahlarımızı çekip gelişigüzel ateş ediyoruz.

Hepsini öldürmemize gerek yok, sadece yolumuzdan çekilsinler yeter.

Şimdi çitin üzerindeyiz, ben de kendimi yukarı kaldırmak için bir ağaç dalına tutunarak yukarı atlıyorum. İşte bu yüzden bu kadar sıkı çalışıyoruz, işte bu yüzden çoğu atletten daha güçlü olmak zorundayız. Bir elimle sallanırken kaslarım çığlık atıyor, diğer kolumu Anton'u yukarı çekmek için indiriyorum ve Anton çitin tepesine tırmandığında beni yukarı çekiyor, ben koruma ateşi sağlarken Yan'a uzanmadan önce.

Yan'ın bir el bombası daha kulakları sağır eden bir parıltıyla patlıyor, biz çitten aşağı atlarken muhafızları kovalıyor ve sonra tekrar yola koyulup son sürat koşmaya başlıyoruz.

Buluşma noktamıza gitmeliyiz. Dışarı
çıkmamızın tek yolu bu.

Helikopterin gürültüsü üzerimizde yoğunlaşıyor, polis sirenleri daha da yüksek sesle bağırıyor.

"Şimdi, Ilya," diye bağırıyorum kulaklığa ve arabası virajda gıcırdayarak dönüyor, atlayabileceğimiz kadar yavaşlıyor.

Arslan'ın topluluğundan uzaklaşarak arka yollardan bir tünele doğru ilerliyoruz ve takip sesleri azaldığında araç değiştirip doğrudan uçağımıza gidiyoruz.

.

Hedefimiz öldü ve kimse yaralanmadı.

Uçağımız havalanır sevinçle Lucas'ı arıyorum.

Telefonu açtığında "Bitti," diyorum. "Dönüş yolundayız, Sara'ya hazırlanmasını söyleyebilirsin. Yeni Zelanda'ya küçük bir yolculuk yapmadan önce onu alacağız."

Bir an için, her şey sessizliğe gömülür. Sonra Lucas konuşur.

"Peter..." Ses tonu ciddi. "Sara hakkında... Korkarım bir kaza oldu."

50

Peter

KALBIM BIR BUZ KÜTLESINE DÖNÜŞÜYOR, CIĞERLERIM LUCAS'IN

Kelimeler. Sara, bir kazada. Bu imkansız, düşünülemez bile.

Bu benim en kötü kabusumun gerçekleşmesi.

Lucas konuşuyor, bana bir araba ve bir köpek hakkında bir şeyler anlatıyor ama ben anlamıyorum. Kulaklarımda donuk bir uğultu var ve tek düşünebildiğim, birinin bana telefonda bu tonda haber verdiği diğer sefer.

Ölümün pis kokusu, Tamila'nın yanmış ve kanla yapışmış uzun kirpikleri, Paşa'nın oyuncak bir arabaya dolanmış minik eli... Görüşüm kararıyor, ıstırap içimi parçalayıp her şeyi yok ederken tüm farkındalığım kayboluyor.

Bir yığın cesedi ayıklamak, sinek vızıltılarını duymak, onları kurtarmak için orada olmadığımı bilmek...

Nefes alamıyorum, içimi burkan dehşetten başka bir şey hissedemiyorum.

Bir araba kazası. Sara. Vücudu buruşuk metal yığınları içinde ezilmiş.

Bu acı dayanılamayacak kadar yoğun. Onu ölü olarak hayal edemiyorum, hayati kıvılcımının söndüğünü düşünemiyorum.

Kolumdan aşağı kırmızı ve sıcak bir şey damlıyor. Belli belirsiz, parmaklarımın telefona öyle bir gömüldüğünü fark ediyorum ki bir tırnağım kopuyor. Yine de acıyı hissetmiyorum. Göğsümden yayılan boş acı dışında hiçbir şey kaydedilmiyor.

Sara'yı
kaybedemem.
Buna
dayanamam.

"-Bu yüzden beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir ama doktorlar böyle düşünmüyor-"

"Beyin sarsıntısı mı?" Anlamsız gelen tek kelimeye kilitleniyorum. Düşüncelerim birbirinden kopuk ve yavaş, şok ve artan keder yüzünden felç olmuş durumda. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Doktorlar durumun çok ciddi olduğunu düşünmüyor," diyor Lucas, sesinde öfkeli bir ton beliriyor. "Hiç mi dinlemiyorsun? Alnında kötü bir kesik var ama yara izi kalmamasını sağlayacaklar. Ve tabii ki tüm faturaları ben karşılayacağım, bu şartlar altında en azından bunu yapabilirim."

"Yara izi mi?" Bir an için bir şey anlamıyorum, üzerimi saran umutsuzluk çok kalın, çok mutlak, ama sonra sinapslarım ateşlenmeye başlıyor. Gecikmiş bir nefes alarak, "O... yaşıyor mu?" diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Lucas'ın kafası karışmış gibiydi. "Evet, tabii ki. Sana söyledim, omzu çıkmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir. Sinyaliniz falan mı kötü? Evet, Sara belli ki hayatta. Arabası korkuluklara çarpmış, kafası yarılmış ve omzu incinmiş. Onu İsviçre'deki kliniğe götürdük, Esguerra'nın kullanmayı sevdiği kliniğe, hatırladın mı? Peter, dinliyor musun?"

Öyleyim ama bunu ona söyleyemem. Boğaz kaslarım spazmodik olarak kilitlendi ve tüm vücudum da öyle. Rahatlama o kadar yoğun ki bir mayının şarapneli gibi içimi parçalıyor, daha önce beni boğan ıstırap kadar acı veriyor. Oğlumu kaybettiğimde ağladığımı hatırlamıyorum, ama şimdi yüzümde o acı veren nemi hissediyorum, gözyaşları kalbimden geriye kalanlarda kavurucu izler bırakıyor.

Sara'yı kaybetmedim.

O yaşıyor.

Yokluğumda yaralandı ama yaşıyor.

"Peter? Beni duyabiliyor musun?" Lucas'ın sesi giderek . "Siktir, dostum, beni duyabiliyor musun?"

"Yoldayım," diyorum kalın bir sesle ve telefonu kapatarak Anton'a rotayı İsviçre'ye çevirmesini emrediyorum.

51

Sara

YÜZEN KARANLIĞA GIRIP ÇIKIYORUM, DUYULARIM DEĞIŞIYOR sersemlemiş farkındalık ve tamamen boşluk arasında. Düşünebilecek kadar kendimde olduğumda, acının farkındayım ama sesler gibi başka uyaranlara da bağlanabiliyorum.

"Bunu nasıl yaparsın? Döndüğünde ne yapacağının farkında değil misin? Onu *güvende* tutmamız gerekiyordu." Bu bir erkek sesi, sert ve azarlayıcı. Sesin kime ait olduğunu biliyorum ama ne zaman adını düşünmeye çalışsam şakaklarımda zonklayan ağrı dayanılmaz hale geliyor.

"Onu kovalayan *sizin* muhafızlarınızdı. Gitmesine izin verebilirdiniz," diye itiraz ediyor bir kadın sesi. Kadının sesi üzgün geliyor. Adının yabancı ve egzotik bir şey olduğunu biliyorum ama ne olduğunu hatırlayamayacak kadar bulanıkım. "Onu taciz ediyordu, Lucas-"

Evet, Lucas, işte bu, rahatlayarak hatırlıyorum. Lucas Kent, Kıbrıs'ta yaşayan silah .

"Onu istismar mı ediyor? Onun bastığı yere tapıyor. Ona nasıl baktığını görmedin mi?" Kent'in sesi birini öldürmenin eşiğindeymiş gibi çıkıyor. "Ve sana söyledim, gün onu arıyor, yemek yiyip yemediğini, uyuyup ... *memnun* olup olmadığını öğrenmek istiyor. Bu bir kadına işkence eden bir adama benziyor mu? Ve *onu* sorup duruyor. Onu kaçırandan nefret eden bir kadın onun güvenliği için endişelenir mi?"

"Hayır, ama-"

"Ama hiçbir şey! Her gece onu sulasa bile, bu bizi ilgilendirmez. Ona bir iyilik yapıyordum ve şimdi onun listesine girmezsek şanslı sayılırız."

"Lucas, lütfen." Egzotik isimli kadının -Kent'in karısı, güzel sarışın, şimdi hatırlıyorum- sesi daha da üzgün geliyordu. "Garip bir kazaydı, başka bir şey değil. O anlayacaktır. Onunla konuşmama, neler olduğunu açıklamama izin ver-"

"Hayır." Kent'in sesi acımasızca kararlı. "Senin herhangi bir şekilde bu işe karıştığını bilmesini istemiyorum. O buraya gelmeden önce eve dönüyorsun. Ve kendi adamlarımızı işe alana kadar Esguerra'dan birkaç düzine koruma ödünç alacağım."

"Peki ya sen?" Kent'in karısı soruyor, endişeli ses tonu başımdaki mide bulandırıcı ağrıyı şiddetlendiriyor. Yüzümü buruşturarak daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışıyorum ve sol omzumda patlayan acıyla bir çığlığı bastırmak zorunda kalıyorum.

"O inene kadar burada kalacağım," diyor Kent, ben acının alevini kontrol etmek için sığ nefesler alırken. Gözlerimi açmak istiyorum ama bir şey bunu engelliyor ve ne olduğunu öğrenmek için kollarımı tekrar hareket ettirmeye cesaret edemiyorum.

"Ya seni öldürmeye çalışırsa?" Kent'in karısı tartışıyor. "Eğer haklıysan ve seni dinlemezse-"

"Yanımda bir düzine muhafız tutuyorum, ayrıca onun için endişelenmesi gereken bir *kadın* var." Dikkatinin bana kaydığını hissedebiliyorum ve sonra Kent diyor ki, "Sanırım az önce onun hareket ettiğini gördüm. Ağrı kesicilerin etkisi geçiyor olmalı. Hemşireleri buraya getirin, çabuk."

Hızlı ayak sesleri duyuyorum ve bir dakika sonra yine bulanık bir hiçliğin içinde yüzüyorum.

~

BIR DAHAKI SEFERE YÜZEYE ÇIKTIĞIMDA, YUMUŞAK BIR KADIN ELI ELIMI OKŞUYOR. Saç. İyi hissettiriyor, özellikle de kafam beton dolu bir balon gibi hissettiğinden.

"Çok üzgünüm Sara," diye mırıldanıyor bir kadın ve bu kez adı aklıma geliyor. Yulia, Kent'in karısının adı bu. "Şimdi gitmem gerekiyor ama

ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Kaçmak için daha fazla zamanın olacağını düşünmüştüm ama Lucas sana yardım etmeye çalışabileceğimden şüphelendi ve çevreye ek alarmlar kurdu. Çok özür dilerim. Bunun olmasını asla istemezdim. Umarım bana inanırsın."

Teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama onun yerine acı içinde öksürüyorum. Boğazım çöl gibi kurudu ve başımdaki ağır balon acıyla zonkluyor. Ayrıca yüzümde gözlerimi açmamı engelleyen bir şey var gibi görünüyor. Alnımda kalın bir bandaj olabilir mi?

"Al bakalım. Susamış olmalısın." Bir pipet dudaklarıma değiyor ve ona yapışıp ılık sıvıyı açgözlülükle emiyorum.

"Ne oldu? Neredeyim ben?" Su bardağını boşalttıktan sonra mırıldanıyorum. Sesim zayıf ve boğuk ama en azından tekrar konuşabiliyorum.

"İsviçre'de özel bir kliniktesin," diye açıklıyor Yulia nazikçe. "Bir araba kazası geçirdiniz. Hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve hemen pişman oluyorum. Acı dalgası geçtiğinde "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Bir köpek vardı ve-"

"Evet, doğru." Sesi rahatlamış gibi. Başımdan yaralandığım için mi? Ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum ve sonra çok daha önemli bir şeyi hatırladığımda ciğerlerim sıkışarak geriliyorum.

Çılgınca soruyorum, "Peter nerede? O-"

"Korkarım öyle," diyor Yulia ve sesindeki gerçek pişmanlık karşısında yüreğim parçalanıyor. "Özür dilerim," diye devam ediyor aynı tonda. "Şu anda geri dönüyor. Yapabileceğim bir şey yoktu."

Ciğerlerim titreyen bir nefesle genişliyor. "Yani o... iyi mi?" Sesim gergin, adrenalinin şiddetli yükselişi yüzünden uzuvlarım karıncalanıyor. "Yaralanmadı mı?"

Bir an sessizlik olur. Sonra Yulia yavaşça, "Hayır, yaralanmadı. Sara... bunu bana onun yaralanmamış olmasından korktuğun için mi sordun?

-Ya da olduğunu?" Şaşkın bir şekilde cevap vermememem üzerine, "Bu adama karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye açıklıyor.

Çatlamış dudaklarımı ıslatıyorum, içimi istenmeyen bir suçluluk duygusunun kapladığının farkındayım. Yulia'ya yalan söylemek ya da onun nezaketinden faydalanmak istememiştim ama Peter'la olan karmaşık ilişkimin olumsuz yönlerini vurguladığımda esasen yaptığım buydu.

Sadece kaçmayı başaramadım, aynı zamanda onu bir dünya belaya bulaştırdım. Ancak işin en kötü yanı, başarısız olduğum için içten içe rahatlamış olmam.

Peter'dan ve hem istediğim hem de korktuğum gelecekten kaçmak için.

"Bu... karmaşık," diyorum sonunda, o günkü sözlerini yankılayarak

Sertçe nefes alıyor ve ayağa kalkıyor. "Anlıyorum."

Ayak seslerini duyduğumda "Yulia, bekle," diyorum ama artık çok geç. O gitti ve çok geçmeden uyuşturucu beni tekrar ele geçirdi.

52

Peter

OMZU ÇIKMIŞ VE ALNINDA BIR YARA VAR.

Mantıken, bu yaraların hiçbirinin hayati tehlike arz etmediğini biliyorum, ancak hastane yatağındaki Sara'ya bakarken, solgun yüzünün her tarafı morarmış ve yarısı bir bandajla örtülmüş, göğsümde korku ve öfke çalkalanıyor, tüm mantık girişimlerine meydan okuyor.

İsviçre'ye olan dört saatlik uçuş hayatımın en uzun uçuşlarından biriydi. Rotamızı değiştirdikten sonra Lucas'ı tekrar aradım, daha fazla ayrıntı ve açıklama talep ettim ve bana defalarca Sara'nın durumunun stabil olduğunu ve Avrupa'daki en iyi doktorlar tarafından tedavi edildiğini söylese de, onu görene kadar ona tam olarak inanmadım.

Kader bana daha önce hiç nazik davranmamıştı.

Yatağının kenarına oturup ellerini dikkatlice elimle kavrıyorum, teninin kırılgan sıcaklığını ve ince kemiklerinin inceliğini hissediyorum. Kendi ellerim titriyor, duygularım kontrol edilemeyecek kadar aşırı.

Bir köpek.

Lanet bir köpek yüzünden neredeyse ölüyordu.

Kalbim yine ikiye bölündü, acım onun öldüğünü düşündüğüm zamanki kadar yoğundu. Korkuluk o kadar güçlü olmasaydı, arabanın hava yastığı olmasaydı, alnını kesen cam parçası onun yerine gözüne girseydi... Ben

Ölebileceği tüm acımasız yolları ve yaşayabileceği zayıflatıcı yaralanmaları hayal ederek ürperdi.

Ve hepsi benim yüzümden.

Bu acımasız gerçeklikten saklanamıyorum, boğucu suçluluk duygusunu bir kenara itemiyorum.

Ben orada değildim ve Sara kaçtı.

Bir araba çaldı ve özgürlüğe koştu, benden uzaklaşmak için o kadar çaresizdi ki yaşayıp yaşamadığını umursamadı.

Göğsümde kaynayan öfke sadece kısmen Lucas için. İhmalinin bedelini ödeyecek elbette ama suçun aslan payını onun taşıdığını iddia edemem.

Bu sadece bana ait.

Sara'yı bu riski almaya iten şey ona sahip olma, onu kafese koyma ve ona sahip olma konusundaki bencilce ihtiyacımdı. Sevdiğim kadını neredeyse öldürüyordum ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum.

Şu anda bile gitmesine izin verebilir miyim bilmiyorum.

Şiş dudakları nazikçe nefes verirken aralanıyor ve ben yerde dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerimi kapatırken elinin tersini kirli sakallı yanağıma yaslıyorum. Teni çok yumuşak, parmakları benimkilere kıyasla çok küçük. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor. Boğuluyormuşum, özlem ve umutsuzluk içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Neden sadece beni sevemiyor? Neden birbirimize ait olduğumuzu kabullenemiyor? Kabul edebileceğini düşündüğüm, yaklaştığından emin olduğum zamanlar oldu.

Belki de öyleydi. Belki hâlâ olabilir. İçimdeki canavar hırlıyor, onu tutmamı, ne pahasına olursa olsun onu korumamı istiyor... sonunda ona ne yaparsa yapsın. Zamanla yola gelecek, birbirimiz için yaratıldığımızı anlayacak.

Bana bir şans verirse, onu mutlu edeceğim... onu ve çok arzuladığım çocuğu.

Hafif bir inilti beni düşüncelerimden sıyırıyor ve Sara'nın dudaklarının hareket ettiğini görmek için gözlerimi açıyorum.

"P-Peter?" diye fısıldıyor ve göğsümde bir süpernova patlıyor. Sadece tek bir kelime ve dünyam bin derece daha sıcak, bir milyon watt daha parlak. Tüm keder ve acı sönüyor, karanlık ruhumu emmek yerine yok oluyor.

"Evet, ptichka," diye kısık sesle cevap veriyorum, elini dudaklarıma bastırarak. "Ben buradayım."

İnce parmaklarını tek tek öperken seğiriyor. "Sen... Her şey yolunda gitti mi?" Sesi ağrı kesicilerden dolayı halsiz geliyor. "Kimse yaralandı mı?"

Göğsüme bir acı saplanıyor. "Hayır, aşkım. Senden başka kimse yok."

"Bu çok iyi." Dudakları küçük, mutlu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Buna sevindim."

Zorlu bir nefes alıyorum, suçluluk ve ıstırap beni yeniden sarıyor. Sara benden nefret etseydi, bana karşı hissettiği tek şey nefret ve korku olsaydı, bazı açılardan daha kolay olurdu. O zaman uzaklaşabilirdim, saplantımı azaltmaya çalışabilirdim, böylece ben kendi hayatımın soğuk boşluğuna geri dönerken onun kendi hayatını yaşamasına izin verebilirdim. Ama Sara benden sadece nefret etmiyor; durum bundan karmaşık.

Bana ihtiyacı var. Bunu bana itiraf etti.

"Neden kaçtın?" Çenesindeki morluklara bakarak hışımla soruyorum. "Prezervatifler hakkında söylediklerim yüzünden mi? Benden bir çocuk sahibi olmaktan bu kadar mı korkuyorsun?"

Onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu anlamalıyım. Bizim için bir umut olup olmadığını bilmek zorundayım.

Parmakları elimde kıvrılıyor. "Ben... evet. Yani, hayır. Bilmiyorum. İstediğim bu değil ama belki..." Hâlâ ağrı kesicilerin etkisinde.

"Ama belki?" Kalbim göğsümde acıyla çarparak soruyorum.

"Ama belki başka bir hayatta, yapardım." Sesi azalıyor, çatlak bir fısıltıya . "Farklı bir dünyada, senin olarak doğduğum dünyada, her şey farklı olurdu. Kaçak bir suikastçı olmazdın... George'u öldürdükten sonra beni kaçırmazdın. Sen benim kocam olurdun, ben de senin sevgi dolu karın... Çitlerin arkasında bir köpeğimiz olurdu... Çocuklarımızı parka götürürdük ve annemle babamın doğum günlerini kutlardık... Arkadaşlar, barbeküler ve müzik olurdu... Beni severdin, gerçekten severdin... Beni o kadar çok severdin ki hayatımı çalmazdın."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sözleri bir katilin bıçağı gibi içimde dönüyor. Uyuşturulmuş itirafı canımı acıtmamalı; tüm bunları benimle istediği için mutlu olmalıyım. Ama tek düşünebildiğim ona asla gerçekten sahip olamayacağım, ona istediği hayatı asla veremeyeceğim. Bizi bir aile yapmayı başarsam bile, Sara yıllar geçtikçe bana daha çok ısınsa bile, geçmiş her zaman aramızda bir uçurum gibi uzanacak, bir kaçağın yaşam tarzı sonsuza dek bir çekişme kaynağı olacak

ve stres. Geleceğimizde barbeküler ve çitler yok, bahçede oynayan köpekler ve çocuklar yok.

Çocuğumuzu sevecek ama bu onu mutlu etmeyecek.

Ona sahip olduğum her şeyi verebilirim ama bu yeterli olmaz.

Sara'nın solunumu monitörden hafifçe bir bip sesi geliyor ve gözlerimi açtığımda onu tekrar uyurken buluyorum, ağrı kesiciler dinlenmesine ve iyileşmesine yardımcı oluyor.

Sığ bir nefes kaçıyor benden, ağrıyan ciğerlerimi sıkıştıran imkânsız bir ağırlık.

Kalkıp adamlarıma bilgi vermeli ve onları Henderson'ın peşinden göndermeliyim, ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum.

Sara'nın başucunda diz çöküp, içi boş karanlık bastırırken elini tutmaktan başka bir şey yapamıyorum.

53

Sara

TEKRAR UYANDIĞIMDA, BU SEFER KALIN BANDAJ OLMADAN

Peter orada, yatağımın yanındaki oturuyor ve kucağında bir bilgisayar var. Bitkin görünüyor, onu hiç görmediğim kadar yorgun. Koyu gölgeler kan çanağına dönmüş gözlerini çevreliyor ve kirli sakalla kaplı yanakları sanki biraz kilo vermiş gibi çukurlaşmış. Dizüstü bilgisayarda çalışıyor, ama ben kıpırdandığım anda, bakışları bir metalin mıknatısa yapışması gibi benimkine yapışıyor.

"Uyanmışsın." Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp ayağa kalkarken sesi boğuk çıkıyor. "Nasıl hissediyorsun, ptichka? Bir şeye ihtiyacın var mı? Al, biraz su iç." Yatağımın yanındaki masadan pipetli bir bardak alıp üzerime eğiliyor ve pipeti dudaklarıma bastırırken yarı oturur pozisyona gelmeme yardım ediyor.

İlaçlar yüzünden hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım ve suyun çoğunu minnetle emiyorum. "Ne zamandır baygınım?" Bardağı elinden aldığında mırıldanıyorum.

İçtikten sonra bile boğazım zımpara kağıdıyla kazınmış gibi hissediyorum, ağzım o kadar kuru ki dilim yanaklarıma yapışıp kalıyor.

Peter yatağımın kenarına oturarak, "Üç gün," diye cevap verdi. "Doktorlar bunun iyileşmeni hızlandıracağını düşündüler."

Dilimi çatlamış dudaklarımda gezdiriyor, bir taraftaki acı veren şişliği hissediyorum. Şimdi daha uyanık olduğum için, hala bir bandaj olduğunu fark ediyorum.

Alnım -kaşlarıma baskı yaptığını hissedebiliyorum- ve sol omzum sert ve ağrıyor. "Ne kadar kötü?" Hareket etmeye çalışırken yüzümü buruşturarak soruyorum.

Peter'ın çenesi bükülür. "Bir cam parçası alnınızda derin bir yara açmış ve sol omzunuz çıkmış. Neyse ki emniyet kemerin takılıydı ve hava yastığı çarpışmanın etkisinin çoğunu emdi. Yine de yüzünüzün büyük kısmı da dahil olmak üzere her yeriniz morarmış." Konuşurken sesi sertleşiyor, kendi yüzü de acıyla geriliyor.

Gözyaşlarımın ani sızısına karşı gözlerimi kırpıştırarak sağ elimle dikkatlice uzanıp alnımdaki bandajı hissediyorum. Muhtemelen çirkin bir yara iziyle nasıl görüneceğim konusunda endişelenmeliyim ama odaklanabildiğim tek şey Peter'ın gümüş bakışlarındaki ıstırap.

Onu incittim, bu ölümcül, yılmaz adamı.

Zaten çok kötü bir şekilde incinmişken, bildiği tek şey acı çekmekken onu incittim.

"Yara izi kalmayacak," diyor kısık sesle, elimin hareketini takip ederek. "Burada en iyi plastik cerrahlar var ve bunu düzeltecekler. Sana söz veriyorum aşkım, bunu düzelteceğim."

Ona bakıyorum, gözlerim duyguların saldırısıyla yanıyor. Belki ağrı kesicilerin etkisindendir ama bakışlarındaki acıya dayanamıyorum, onu incittiğimi bilmeye katlanamıyorum. Çünkü kendime ne söylemek istersem isteyeyim, onu gördüğüme şiddetle seviniyorum, öldürülmediği için o kadar rahatladım ki dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istiyorum.

Şu anda onunla özgürlüğüm arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, onu hayatımda tutmak için her şeyden vazgeçerdim.

Kapı çalınıyor, ardından iki hemşire odaya giriyor ve Peter ayağa kalkarken ben kesik kesik bir nefes alıyorum.

"Bekle!" Başımı döndüren bir acı dalgasını görmezden gelerek doğruldum ve dövmeli bileğini tuttum. "Benimle kal... Lütfen Peter, kal."

Hemen oturuyor ve büyük avucuyla elimi kapatıyor. "Elbette." Sesi derin ve yumuşak, bakışlarındaki karanlık alev kadar sıcak. "Ne istersen aşkım."

Hemşireler başımdaki bandajı değiştirirken yanımda kalıyor ve dinlenmem gerektiğini söyleyerek onu uzaklaştırmaya çalıştıklarında, kalıp bana sarılması için ona yalvarıyorum. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum, ama tüm mantıklı ve makul girişimleri geride bıraktım. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçemem -hiç değilse bunu doğacak çocuğuma ve aileme borçluyum- ama şu anda Peter'ın yanımda olmasına ihtiyacım var.

Onun kollarına atılmak ve asla ayrılmamak istiyorum.

Günün geri kalanında ve ertesi gece boyunca benimle kalıyor, uyurken beni nazikçe kucaklıyor ve ertesi sabah uyandığımda hemşireleri kovalıyorum ve beni televizyon izlemek için kucağına oturtmadan önce duş almama yardım ediyor.

Sonraki iki gün boyunca ona öylece yapıştım, bırakamadım ve o da bana izin verdi, her ne kadar bunu tuhaf bulsa da. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey var ki, çözülmemiş o kadar çok şey var ki, ama şu anda tek önemsediğim ona sahip olmak.

Ne olursa olsun, sevmek ve nefret etmek benimdir.

ALNIMDAKI YARANIN YAVAŞ YAVAŞ IYILEŞMESI CANIMI SIKIYOR.

Yara izini en aza indirmek için bir ameliyat daha ve omzum her hareketimde ağrıyor. Klinikte bir hafta daha geçirdikten sonra, bütün gün odamda kalmayı reddediyorum ve Peter, kalkıp koridorda gözetimsiz yürümeme izin veren doktoru neredeyse öldürüyor.

Ya da en azından onun gözetiminde olmadan.

Kazadan sonra mantıksız davranan tek kişi ben değilim. Hemşirelerin bana söylediğine göre, Peter kliniğe geldiğimden beri beni birkaç dakikadan fazla gözünün önünden ayırmıyor. Hatta ağrı kesicilerin başımı döndürdüğü bahanesiyle bana tuvalete kadar eşlik etmeye çalışıyor. Bunu kesin bir dille reddettiğimde, en azından bir hemşirenin yanımda olmasında ısrar ediyor, böylece bir şeyler ters giderse hemen kendisine haber verilebilecek. Bu endişe düzeyinin pek de aklı başında olmadığını biliyor olmalı, ama benim gibi o da kendine engel olamıyor.

"Güvende olduğunu bilmek zorundayım. Seni her zaman görmek, sana dokunmak zorundayım," diye acımasızca açıklıyor, ona daha iyi hissettiğimi ve adamlarıyla bir iş toplantısı için beni bir saatliğine terk etmesinin sorun olmadığını söylediğimde.

Dün Peter potansiyel bir müşteriyle yapacağı önemli bir görüşmeyi erteleyip bandajımı değiştirmeye geldiğinde Anton ona, "Kendini kaybediyorsun," dedi. "Sara'nın onunla ilgilenen sekiz hemşiresi ve en az dört doktoru var. Gerçekten sana ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aslında biliyorum, ama karşılıklı çılgınlığımıza katkıda bulunmak istemediğim için sessiz kaldım. Peter'ın ekibe karşı sorumluluklarını ihmal etmediğinden oldukça eminim - ne zaman uyansam onu bilgisayarının başında ya da adamlarıyla iş görüşürken buluyorum - ama hemşireler bana Rusların tüm toplantılarının ben uyurken yanımdaki odada yapıldığını ve Peter'ın her on dakikada bir beni izlediğini söylediler.

Peter duş alırken bana göz kulak olması için yanından ayrıldığında genç bir Alman hemşire "Kocanız size çok düşkün," diye övünüyor. "Keşke benim nişanlım da benim için bu kadar deli olsaydı."

Onu düzeltmek, Peter'ın kocam değil, beni kaçıran kişi olduğunu söylemek geliyor içimden, ama balonunu patlatmaya elim varmıyor. Zaten bir faydası da olmazdı. Bu klinikteki doktorlara ve hemşirelere sağduyuları için son derece iyi para ödeniyor olmalı, çünkü şu ana kadar konuştuğum hiç kimse benim adıma yetkilileri aramaya yanaşmadı. Onları ikna etmek için o kadar uğraştığımdan değil. Beni esir alan kişiden ayrı kalmayı patolojik olarak beceremememin yanı sıra, Yulia'nın başını şimdiden derde soktuğum için de kendimi çok kötü hissediyorum.

Peter'ın onu ya da Lucas'ı listesine eklememesini umuyorum.

Onunla bu konuda konuşmayı, geçirdiğim kazada onların hiçbir suçu olmadığını açıklamayı düşünüyorum ama Peter'ın adamları ne zaman Kıbrıs'tan ya da Kentler'den bahsetse, gözlerinde öyle sert ve tehlikeli bir bakış oluyor ki, konuyu açmaya cesaret edemiyorum. Şu an için Peter sadece sağlığıma odaklanmış görünüyor ve ben de mümkün olduğunca uzun süre böyle kalmasını istiyorum.

Kara şövalyemin başka bir saldırıya geçmesine izin veremem, hepsi benim suçumken olmaz.

Genel olarak kaçış girişimim ya da öncesinde yaşananlar hakkında konuşmadık. İkimiz de bu konuyu açmaya dayanamıyoruz. Peter'ın hala benden bir çocuk yapmaya niyetli olup olmadığını ya da bunu kendisinin bile bilip bilmediğini bilmiyorum. Her iki durumda da bana dokunmadı - en azından cinsel anlamda.

İlk başta memnundum - ilk birkaç gün kesinlikle seks yapacak durumda değildim - ama şimdi kendimi daha iyi hissettiğim için merak etmeye başladım. Beni esir alan kişi hâlâ beni istiyor; kucağına uzandığımda ereksiyonunu hissedebiliyorum. Ama bu konuda hiçbir şey yapmıyor, beni dudaklarımdan öpmüyor bile. Doktorlara açıkça belirtmeme rağmen çekimser kalıyor ve bunun sebebinin kaza için kendini suçlaması olduğunu biliyorum. Olanlar hakkında konuşmamış , ama aramızda bir var, yaralarım sürekli

O gece olanları hatırlatıyor. Solan morluklarıma baktığında gözlerindeki azabı görüyorum, George'un kazasından sonra beni tüketen aynı ıstıraplı suçluluk duygusunu.

Olanlar bizi yakınlaştırmış olabilir ama Peter'ı içten içe parçalıyor.

54

Peter

ON GÜN BOYUNCA KLINIKTE KALDIĞIMIZDA, SARA ISRARLA
Etrafta kendi başına dolaşıyor ve ben de ona izin veriyorum, ancak Yan koridordaki kameraları kaçırıyor, böylece onu dizüstü bilgisayarımdan izleyebiliyorum.

Sara'yla o kadar meşgulüm ki her şeyi, intikam alma ihtiyacımı bile bastırıyor. Kliniğe vardıktan birkaç saat sonra ekibimi Yeni Zelanda'ya göndermeyi başardım, ancak tahmin edilebileceği gibi, oraya vardıklarında Henderson karısının hatasını anlamış ve tekrar ortadan kaybolmuştu. Normalde bu beni öfkelendirirdi ama bunun için yeterli enerjiyi toplayamadım. Hâlâ da yapamıyorum. Kliniğe gider gitmez ihtiyatlı bir şekilde eve uçan Lucas bile Sara'ya karşı ihmalkârlığı yüzünden şu anda radarımda değil. Hâlâ ona bunu ödetmek niyetindeyim ama şimdilik önemli olan tek şey Sara'nın hayatta olması ve iyileşmesi.

Artık gece gündüz sürekli onu izliyorum. Neredeyse hiç yemek yemediğim ve uyumadığım bir noktaya geldi. Ne yapacağımı, onun güvenliği için duyduğum bu saplantılı korkuyu nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Gözlerimi her kapattığımda, Lucas'ın bana onun yaralı olduğunu söylediğini hayal ediyorum, ancak hastaneye gittiğimde yalan söylediğini ve onun ölmekte olduğunu öğreniyorum.

Bu benim yeni kâbusum ve onu durduramıyorum, tıpkı eve gitmesine izin vermek için kendimi zorlayamadığım gibi.

Yapmam gereken bu, bunu biliyorum. Sara'yı yanımda tutmak onu mahvedecek. Bunu şimdi, alnındaki dikişler kadar net görüyorum. Japonya'da mutlu göründüğü zamanlar olsa da, içi parçalanmış ve kanıyordu. Ailesinden ayrılması ve kariyerini kaybetmesi, asla tam olarak iyileşemeyecek yaralar. Şimdiden klinikte doktorlara diğer hastalar konusunda yardımcı çalışıyor - onlardan FBI'ı aramalarını istemediği zamanlarda yani.

Küçük kuşum vazgeçmedi ve korkarım asla da .

Ailesiyle yaptığı telefon görüşmeleri de işe yaramıyor. Bu hafta her gün onlarla konuşmasına izin verdim, ama bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Şimdiye kadar Sara beş aydır kayıptı ve aksi yöndeki güvencelerine rağmen ailesi onun iradesi dışında tutulduğuna inanıyor.

Bu konuşmalardan birine kulak misafiri olduğumda annesi hayal kırıklığı içinde "Neden eve gelmiyorsun?" diye soruyor. "Eğer o adamla sadece seyahat ediyorsan, ziyaret için eve gelmende bir sorun olmamalı. Seni çoktan hastaneye yerleştirdiklerini biliyorsun, değil mi? Baban ve ben beklemeleri için yalvarıp yakardık ama çok yoğundular. Ve arkadaşın Marsha, her hafta seni sormak için arıyor. Neden onu ya da hastaneden başka birini aramadın? Hepsi senin için endişeleniyor hayatım, biz de öyle. Ve babanın kalbi-" Duruyor, ama Sara morluklarının altında hastalıklı bir solgunluğa bürünmeden önce değil.

"Peki ya babamın kalbi?" Sesi paniklemiş bir hal alıyor. "Lütfen anne, babamın kalbinin nesi var?"

Lorna Weisman, "O gençleşmiyor, ben de öyle," diyor ve Sara'nın annesinin özel bir şey kastetmediğini anladığında rahatlamış bir nefes aldığını duyuyorum. Bilgisayar korsanlarım Weisman'ların tıbbi kayıtlarını takip ediyordu ve yeni bir gelişme olsaydı Sara'ya söylerdim. Yine de bunun onu korkuttuğunu söyleyebilirim. Bu Sara'nın en büyük korkularından biri: o yokken ailesine bir şey olması... dünyanın öbür ucunda benim tutsağım olduğu için en sevdiği insanlara yardım edememesi.

"Lütfen anne, böyle şeylerden bahsetme bile," diyor ses tonuna sahte bir neşe katmaya çalışarak. "Ben iyiyim ve yakında ziyaret için eve gelmeye çalışacağım."

"Ne zaman?" diye annesi. "Bize bir tarih ver."

Sara bana doğru bakıyor. "Verememem. Henüz değil."

"Neden? Sana izin vermediği için mi?"

"Hayır, anne. Açıkladım zaten. FBI'la ilgili her şey büyük bir yanlış anlaşılma, ama bu durum düzelene kadar Peter gidemez-"

"Saçmalık." Babası araya giriyor; başından beri hoparlörden dinliyor olmalı. "O yapamaz ama sen kesinlikle yapabilirsin ve yapmalısın da. Eğer seni esir tutmuyorsa, o zaman eve dön. O suçludan uzak dur. Onun insanları öldürdüğünü düşündüklerini biliyor musun? Bize bir şey söylemiyorlar elbette ama konuşmalarına kulak misafiri olduk ve-"

"Baba, gitmem gerek. Özür dilerim. Hafta içinde konuşuruz, tamam mı? Seni seviyorum!"

Sara, babası daha tek kelime edemeden telefonu kapatıyor ve yüzü dikkatle boş bırakılmış olsa da gözyaşlarının eşiğinde olduğunu anlayabiliyorum. Sessizce yatağına doğru yürüyorum ve ağrıyan omzunu sarsmamaya özen göstererek onu kucağıma çekiyorum.

Sonra o ağlarken ona sarılıyorum, bir şeylerin değişmesi gerektiğini anladıkça kendi umutsuzluğum da artıyor.

Gitmesine izin verememem, ama onu tutamam da.

~

NE YAPAR BENIM IKILEMIM DAHA KÖTÜ O KI BERI KAZA ,

Aramızda bir şeyler değişti. Bunu hissediyorum ve ortaya çıktıklarında daha asil dürtülerimi eziyor. Her zaman istediğim şey -Sara'nın duygularımı paylaşması- nihayet elimin altında gibi görünüyor. Bana sarılma şekli, bugünlerde bana bakışı - bunların hepsi onu yakınımda tutma, onu sıkıca tutma ve asla serbest bırakmama ihtiyacımı körüklüyor.

Onu sonsuza dek yaldızlı bir kafeste tutmak istiyorum, böylece her zaman güvende olduğundan emin olabilirim.

Kendi sapkın ihtiyaçlarım da dahil olmak üzere onu her şeyden korumak istiyorum. "Doktorlar sorun olmadığını söyledi, biliyorsun," diye mırıldandı o gece,

battaniyenin altına uzanarak ince elini ağrıyan sikimin etrafına sardı. "Bırak beni-"

"Hayır." Acı içinde yüzümü buruşturarak, vücudumdaki her hücre onun istekli dokunuşunu kaybettiğim için ağlasa da elini dikkatlice uzaklaştırıyorum. "Bu gece olmaz, ptichka. Henüz iyi değilsin."

Doktorlar bazı düşük etkili cinsel aktivitelere izin vermiş olabilirler ama ben kendimi tanıyorum ve Sara'ya duyduğum şehvetin yoğunluğu beni dehşete düşürüyor. Ona olan ihtiyacım çok şiddetli, çok kontrolsüz. Tamamen iyileşene kadar dokunma riskini alamam, bu yüzden kendimi iyileşene kadar beklemeye zorluyorum.

Acı veren kararsızlığımı aşıp ne yapacağıma karar verene kadar
Yap.

İKINCI HAFTANIN SONUNDA SARA'NIN DIKIŞLERI ÇIKAR VE

Doktorlar bize klinikte kalmamız için hiçbir neden olmadığını açıkça söylediler. Hatta biri normal bir hastanede Sara'nın ilk geceden sonra taburcu edileceğini söylemeye cüret ediyor. Elbette onların fikirleri umurumda değil ama Sara'nınki farklı bir konu.

Klinikte kalmaktan bıktı ve her yere gitmeye hazır, Japonya'daki evimize bile.

"Lütfen Peter, bu kadar yeter. Ben gayet iyiyim," diye ısrar ediyor ve ben de sonunda pes ederek Anton'a uçağı yarın sabah için hazırlamasını söylüyorum.

"Tam zamanında," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Emekli olmaya ve burada ikamet etmeye karar verdiğinden emindik."

Ona hırlama dürtüsüne karşı koyuyorum, çünkü kesinlikle haklı. Sara'nın kazasından beri her şeyi askıya aldım, gelen iş tekliflerini görmezden geldim. Yeraltı dünyasındaki ünümüz yayılıyor ve bundan faydalanmalıyız.

Türkiye'deki gibi birkaç iş daha olursa, ekip arkadaşlarım ve ben gerçekten emekli olabileceğiz.

Yetkililerden ömür boyu kaçmak için yeterli paramız olacak.

O AKŞAM GEÇ SAATLERDE KALKIP E-POSTALARIMI KONTROL EDIYORUM. HER ZAMANKI GIBI,

Gelen kutum hem mevcut hem de müstakbel müşterilerimden gelen mesajlarla dolup taşıyor. Gelen tekliflerden bazıları gülünç - yerel bir gangsteri ortadan kaldırmak için beş yüz bin dolar, zengin bir amcadan kurtulmak için bir milyon avro - ama çoğu dikkate değer.

Yeni bir e-posta geldiğinde mesajları okumayı neredeyse bitirmiştim. Açıyorum ve teklif edilen miktara şok içinde bakıyorum.

Yüz milyon avro.

Bugüne kadarki en kârlı ödememizden dört kat daha fazla.

Kent ve Esguerra'nın işlerini bozmaya çalışan Sırp silah tüccarı Danilo Novak'tan. Miktar ilgimi çekmeye yetmediyse de, hedefin adı kesinlikle ilgimi çekti.

Novak benden eski işverenim Julian Esguerra'yı ortadan kaldırmamı istiyor - karısını tehlikeye atarken hayatını kurtardığım için beni öldürmeye yemin eden adam.

Sersemlemiş bir halde e-postayı tekrar gözden geçiriyorum, zihnim çıkarımlarla yarışıyor. Satır aralarını okuduğumda, Novak'ın elinde vuruşun zorluğunu imkânsızdan imkânsız derecede tehlikeliye indirecek bazı varlıklar var gibi görünüyor. Ne olursa olsun, eğer bu işi alırsak, Esguerra şimdiye kadarki en zorlu hedefimiz olacak.

Bu aynı zamanda hayat boyu finansal olarak hazır olmamız için gereken tek iş.

Orada oturup dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken, aklıma başka bir fikir geliyor - en az onun kadar tehlikeli ve sonsuz derecede daha cazip bir fikir.

Eğer işleri doğru yaparsam, bu iş gerçekten de her şeyin cevabı olabilir.

Sara'yı tutabilirim... ve ona istediği hayatı verebilirim.

Son

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer bir yorum bırakmayı düşünürseniz, çok memnun . Peter ve Sara'nın hikâyesi *Kader Benim'*de sona eriyor. Kitap çıktığında haberdar olmak isterseniz, lütfen http://www.annazaires.com/ adresinden yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolun.

Eğer bu seriyi beğendiyseniz, aşağıdaki kitapları da beğenebilirsiniz:

- *Twist Me Üçlemesi* - Peter'ın ikincil bir karakter olarak göründüğü ve listesini aldığı Julian & Nora'nın hikayesi
- *Beni Yakala Üçlemesi* - Lucas ve Yulia'nın hikayesi
- *Mia & Korum Üçlemesi* - Karanlık bir bilimkurgu romantizmi

- *Krinar Tutsağı* - Bağımsız bir bilimkurgu romantizmi
- Krinar Kindle Dünyası hikayeleri - Krinar dünyasında geçen, diğer yazarlara ait bilimkurgu romantizm hikayeleri

Eşim Dima Zales ile ortak çalışmalar:

- *Zihin Makineleri* - Aksiyon dolu bir tekno-gerilim
- *Zihin Boyutları Serisi* - Kentsel fantezi
- *Son İnsanlar Üçlemesi* - Distopik/kıyamet sonrası bilim kurgu
- *Büyücülük Şifresi* - Epik fantezi

Ayrıca, sesli kitaplardan hoşlanıyorsanız, bu seriye ve diğer sesli kitaplarımıza göz atmak için lütfen BURAYA tıklayın.

Ve şimdi lütfen sayfayı çevirerek *Twist Me*, *Capture Me* ve *Krinar Tutsağı*.

E X C E R P T F R O M T W I S T M E

Yazarın Notu: *Twist Me*, Nora ve Julian Esguerra hakkında karanlık bir erotik üçlemedir. Üç kitap da artık mevcut.

Kaçırılmış. Özel bir adaya götürüldü.

Bunun benim başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci yaş günümün arifesinde tesadüfen karşılaştığım bir insanın hayatımı bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Artık ona aidim. Julian'a. Onun kadar acımasız bir adama.
güzel bir adam, dokunuşu beni yakan bir adam. Şefkatini zalimliğinden daha yıkıcı bulduğum bir adam.

Beni kaçıran kişi bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var; beni içine çekerken bile korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu da benim hikâyem.

Akşam oldu. Geçen her dakika, beni esir alan kişiyi tekrar göreceğim düşüncesiyle daha da endişelenmeye başlıyorum.

Okuduğum roman artık ilgimi çekmiyor. Elimden bırakıyorum ve odanın içinde daireler çizerek yürüyorum.

Beth'in bana daha önce verdiği kıyafetleri giydim. Giymeyi tercih edeceğim bir şey değil ama bornozdan daha iyi. Seksi bir çift beyaz dantelli külot ve iç çamaşırı olarak uyumlu bir sütyen. Önden düğmeli güzel mavi bir elbise. Her şey şüpheli bir şekilde üzerime tam oturuyor. Bir süredir beni takip mi ediyordu? Kıyafet ölçülerim dahil, hakkımdaki her şeyi öğreniyor muydu?

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Olacakları düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bu gece bana geleceğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum. Bu adada sakladığı koca bir kadın haremi olması ve her birini sultanların yaptığı gibi haftada bir ziyaret etmesi mümkün.

Yine de bir şekilde yakında burada olacağını biliyorum. Dün gece sadece iştahını kabarttı. Benimle işinin bitmediğini biliyorum, hem de hiç.

Sonunda kapı açıldı.

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Tabii ki öyle.

Erkeksi güzelliği beni bir kez daha etkiledi. Onun gibi bir yüzle bir model ya da film yıldızı olabilirdi. Dünyada biraz adalet olsaydı, kısa boylu olurdu ya da bu yüzü dengeleyecek başka bir kusuru olurdu.

Ama o öyle değil. Vücudu uzun ve kaslı, mükemmel orantılı. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve istemediğim bir uyarılma hissediyorum.

Yine kot pantolon ve tişört giyiyor. Bu sefer gri bir tişört. Sade kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor ve bunu yapmakla da akıllıca davranıyor. Görünüşünün geliştirilmeye ihtiyacı yok.

Bana gülümsüyor. Bu onun düşmüş melek gülümsemesi; aynı anda hem karanlık hem de baştan çıkarıcı. "Merhaba, Nora."

Ona ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

Başını hafifçe yana eğiyor. "Burada, odada mı? Yoksa adada mı?"

"İkisi de."

"Beth yarın sana etrafı gezdirecek, istersen seni yüzmeye götürecek," diyor bana yaklaşarak. "Aptalca bir şey yapmadığın sürece içeride kilitli kalmayacaksın."

"Ne gibi?" Yanımda durup saçlarımı okşamak için elini kaldırdığında kalbim göğsümde çarparken soruyorum.

"Beth'e ya da kendine zarar vermeye çalışıyorsun." Sesi yumuşak, bana bakarken bakışları hipnotize edici. Saçlarıma dokunuşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Göz kırpıyorum, büyüsünü bozmaya çalışıyorum. "Peki ya adada? Beni burada ne kadar tutacaksın?"

Eli yüzümü okşuyor, yanağımın etrafında kıvrılıyor. Kendimi okşanan bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilirken yakalıyorum ve hemen sertleşiyorum.

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Piç herif üzerimdeki etkisini biliyor. "Uzun bir süre, umarım," diyor.

Nedense hiç şaşırmadım. Beni sadece birkaç kez becermek isteseydi buraya kadar getirmeye zahmet etmezdi. Dehşete kapıldım ama şaşırmadım.

Cesaretimi topladım ve bir sonraki mantıklı soruyu sordum. "Beni neden kaçırdınız?"

Gülümsemesi yüzünü terk ediyor. Cevap vermiyor, sadece esrarengiz mavi bakışlarıyla bana bakıyor.

Titremeye başladım. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır, Nora, seni öldürmeyeceğim."

Yalan söylüyor olabileceği açık olsa da inkârı beni rahatlatıyor.

"Beni satacak mısın?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Fahişe olmak gibi şey mi?"

"Hayır," diyor usulca. "Asla. Sen sadece ve benimsin."

Biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum ama bilmem gereken bir şey daha var. "Bana zarar verecek misin?"

Bir an için yine cevap vermez. Gözlerinde kısa süreliğine karanlık bir şey parlıyor. "Muhtemelen," diyor sessizce.

Sonra eğilip beni öpüyor, sıcak dudakları yumuşak ve nazik bir şekilde dudaklarımda.

Bir an için donup kaldım, tepkisizdim. Ona inanıyorum. Bana zarar vereceğini söylediğinde doğruyu söylediğini biliyorum. Onda beni korkutan bir şey var - en başından beri beni korkutan bir şey.

Çıktığım hiç benzemiyor. O her şeyi yapabilir.

Ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Onunla tekrar dövüşmeyi düşünüyorum. Benim durumumda yapılacak normal şey bu olurdu. Yapılacak cesurca bir şey.

Ama yine de yapmıyorum.

karanlığı hissedebiliyorum. Onda yanlış bir şeyler var.

Dış güzelliğinin altında korkunç bir şey saklıyor.

O karanlığı serbest bırakmak istemiyorum. Eğer onu serbest bırakırsam ne olacağını bilmiyorum.

Yap.

Ben de kucağında öylece durup beni öpmesine izin verdim. Ve o seçtiğinde Beni tekrar kaldırıp yatağa götürüyor, hiçbir şekilde direnmeye çalışmıyorum.

Bunun yerine gözlerimi kapatıp hislere teslim oluyorum.

~

Twist Me üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut (BURAYA tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

E X C E R P T F R O M C A P T U R E M E

Yazarın Notu: *Yakala Beni*, Lucas ve Yulia'nın yer aldığı karanlık bir romantizm üçlemesidir. *Twist Me* üçlemesindeki bazı olaylarla paralellik göstermektedir. Her üç kitap da şu anda mevcuttur.

Onu gördüğü ilk andan itibaren ondan korkuyor.

Yulia Tzakova tehlikeli erkeklere yabancı değil. Onlarla birlikte büyüdü. Onlardan kurtuldu. Ama Lucas Kent'le tanıştığında, bu sert eski askerin içlerinde en tehlikelisi olabileceğini anlar.

Bir gece, hepsi bu kadar. Başarısız bir görevi telafi etmek ve Kent'in silah tüccarı patronu hakkında bilgi almak için bir şans. Uçağı düştüğünde, bu son olmalıydı.

Bunun yerine, bu sadece bir başlangıç.

Onu ilk gördüğü andan itibaren istiyor.

Lucas Kent her zaman uzun bacaklı sarışınlardan hoşlanmıştır ve Yulia Tzakova da onlar kadar güzel. Rus tercüman, Lucas Kent'i baştan çıkarmaya çalışmış olabilir.

Ama kız kendini Lucas'ın yatağında bulur ve Lucas'ın onu tekrar orada görmeye niyeti vardır.

Sonra uçağı düşer ve gerçeği öğrenir. Kadın ona ihanet

etmişti.

Şimdi ödeyecek.

Kapı açılır açılmaz daireme adımını atıyor. Tereddüt etmeden, selamlamadan, öylece içeri giriyor.

İrkilerek geri adım atıyorum, kısa, dar koridor birden boğucu bir şekilde küçülüyor. Nasıl olduysa onun ne kadar büyük olduğunu, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu unutmuşum. Bir kadına göre uzunum -bir görev gerektirdiğinde manken taklidi yapabilecek kadar- ama o benden tam bir baş kadar yüksek. Üzerindeki ağır ceketle neredeyse tüm koridoru kaplıyor.

Hâlâ tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru ilerliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kendimi köşeye sıkışmış bir av gibi hissediyorum.

"Merhaba Yulia," diye mırıldanıyor, koridordan çıktığımızda duruyor. Solgun bakışları yüzüme kilitleniyor. "Seni görmeyi beklemiyordum."

Yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Daha yeni banyo yaptım." Sakin ve kendinden emin görünmek istiyorum ama beni tamamen dengesizleştirdi. "Ziyaretçi beklemiyordum."

"Hayır, bunu görebiliyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, ağzının sert çizgisini yumuşatıyor. "Yine de beni içeri aldın. Neden?"

"Çünkü kapıdan konuşmaya devam etmek istemedim." Sakin bir nefes alıyorum. "Size çay ikram edebilir miyim?" Ne için burada olduğu düşünüldüğünde bunu söylemek aptalca ama kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Kaşlarını kaldırıyor. "Çay? Hayır, teşekkürler."

"O zaman ceketinizi alabilir miyim?" Ev sahibini oynamaktan, endişemi örtmek için nezaketi kullanmaktan vazgeçemiyorum. "Oldukça sıcak görünüyor."

Kış bakışlarında eğlence titreşiyor. "Elbette." Ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Üzerinde siyah bir kazak ve siyah kışlık botların içine sokulmuş koyu renk bir kot pantolon var. Kot pantolon bacaklarını sararak kaslı kalçalarını ve güçlü baldırlarını ortaya çıkarıyor ve kemerinde kılıfında duran bir silah görüyorum.

Bu manzara karşısında irrasyonel bir şekilde nefes alışverişim hızlanıyor ve ceketi alıp küçük dolabıma asmak için yürürken ellerimin titremesini engellemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor. Silahlı olması sürpriz değil -silahlı olmasaydı şok olurdu- ama silah Lucas Kent'in kim olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ne olduğunu.

Önemli bir şey değil, diyorum kendi kendime, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Tehlikeli adamlara alışkınım. Onların arasında büyüdüm. Bu adam da farklı değil. Onunla yatacağım, alabileceğim her türlü bilgiyi alacağım ve sonra hayatımdan çıkacak.

Evet, bu kadar. Ne kadar çabuk bitirirsem, tüm bunlar o kadar çabuk sona erecek.

Dolabın kapısını kapattıktan sonra yüzüme alıştırılmış bir gülümseme yerleştiriyorum ve sonunda kendinden emin baştan çıkarıcı kadın rolüne geri dönmeye hazır bir şekilde ona dönüyorum.

Ama o çoktan yanımdaydı, ses çıkarmadan odayı geçmişti.

Nabzım yeniden atıyor, yeni bulduğum soğukkanlılığım kaçıyor. Soluk mavi gözlerindeki gri çizgileri görebileceğim kadar yakın, bana dokunabileceği kadar yakın.

Ve bir saniye sonra, bana dokunuyor.

Elini kaldırıp parmaklarının arkasını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Vücudumun anında verdiği tepkiyle kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. Tenim ısınıyor ve göğüs uçlarım geriliyor, nefesim daha hızlı geliyor. Bu sert, acımasız yabancının beni tahrik etmesi hiç mantıklı değil. Patronu daha yakışıklı, daha çarpıcı ama vücudumun tepki verdiği kişi Kent. Şimdiye kadar dokunduğu tek şey yüzümdü. Bu hiçbir şey olmamalı, ama bir şekilde samimi.

Samimi ve rahatsız edici.

Tekrar yutkunuyorum. "Bay Kent-Lucas, size içecek bir şeyler ikram edemeyeceğimden emin misiniz? Belki biraz kahve ya da-" Cüppemin bağına uzanıp, bir paketin ambalajını açar gibi rahatça çekiştirirken, sözlerim nefes nefese bir solukla son buluyor.

"Hayır." Bornozun açılıp altındaki çıplak bedenimin ortaya çıkmasını izliyor. "Kahve yok."

Beni Yakala üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut. Lütfen kopyanızı almak için BURAYA tıklayın. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

E X C E R P T F R O M T H E K R I N A R C A P T I V E

Yazarın Notu: *Krinar Tutsağı*, *Krinar Günlükleri* üçlemesinden yaklaşık beş yıl önce geçen tam uzunlukta, bağımsız bir aşk romanıdır.

Emily Ross, Kosta Rika ormanındaki ölümcül düşüşünden sağ çıkmayı hiç beklemiyordu ve kesinlikle garip bir şekilde uyanacağını hiç düşünmemişti. hayatında gördüğü en güzel adam tarafından esir tutulan bir ev. İnsandan daha fazlası gibi görünen bir adam...

Zaron, Krinar istilasını kolaylaştırmak ve hayatını paramparça eden korkunç trajediyi unutmak için Dünya'dadır. Ancak bir insan kızının parçalanmış bedenini bulduğunda her şey değişir. Yıllar sonra ilk kez öfke ve kederden daha fazlasını hissetmektedir ve bunun sebebi Emily'dir.
Gitmesine izin vermek görevini tehlikeye atabilirdi, ama onu tutmak onu yeniden yok edebilirdi.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Kelimeler zihninde tekrarlanıp duruyordu, asla duyulmayacak umutsuz bir dua. Parmakları sert tahta üzerinde bir santim daha kaydı, tutuşunu korumaya çalışırken tırnakları kırıldı.

Emily Ross kırık dökük eski bir köprüde tırnaklarıyla asılı duruyordu. Yüzlerce metre aşağıda, kayaların üzerinden su akıyordu, dağ deresi son yağmurlarla dolmuştu.

İçinde bulunduğu durumdan kısmen o yağmurlar sorumluydu. Eğer köprüdeki tahta kuru olsaydı, ayağı kaymayabilir ve bu sırada ayağını burkmayabilirdi. Ve kesinlikle ağırlığının altında kırılan korkuluğun üzerine düşmezdi.

Emily'nin aşağıya düşerek ölmesini engelleyen tek şey son anda çaresizce tutunmasıydı. Düşerken sağ eli köprünün kenarındaki küçük bir çıkıntıya takılmış ve onu sert kayaların yüzlerce metre üzerinde havada asılı bırakmıştı.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Bu adil değildi. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu onun tatiliydi, yeniden canlanma zamanıydı. Şimdi nasıl ölebilirdi? Daha yaşamaya bile başlamamıştı.

Son iki yılın görüntüleri Emily'nin beyninde, yapmak için saatlerini harcadığı PowerPoint sunumları gibi kayıyordu. Geç saatlere kadar süren her gece, ofiste geçirdiği her hafta sonu - hepsi boşa gitmişti. İşten çıkarmalar sırasında işini kaybetmişti ve şimdi de hayatını kaybetmek üzereydi.

Hayır, hayır!

Emily'nin bacakları çırpınıyor, tırnakları tahtaya daha derin batıyordu. Diğer kolu yukarı uzandı ve köprüye doğru uzandı. Bu ona olmayacaktı. Buna izin veremezdi. Aptal bir orman köprüsünün onu yenmesine izin vermeyecek kadar çok çalışmıştı.

Sert tahta parmaklarının derisini yırtarken kolundan kan aktı ama acıyı görmezden geldi. Hayatta kalmak için tek umudu diğer eliyle köprünün kenarına çalışmaktı, böylece kendini yukarı çekebilecekti. Etrafta onu kurtaracak kimse yoktu, eğer o kendini kurtarmazsa onu kurtaracak kimse yoktu.

Bu yolculuğa çıkarken yağmur ormanlarında tek başına ölebileceği ihtimali Emily'nin aklına gelmemişti. Yürüyüşe, kamp yapmaya alışkındı. Ve son iki yılın cehenneminden sonra bile

lise ve üniversite boyunca koştuğu ve spor yaptığı için hala formda, güçlü ve zindeydi. Kosta Rika, düşük suç oranı ve turist dostu nüfusuyla güvenli bir yer olarak görülüyordu. Ayrıca ucuzdu - hızla azalan tasarruf hesabı için önemli bir faktördü.

Bu seyahati *daha önce* ayarlamıştı. Piyasa tekrar düşmeden önce, binlerce Wall Street çalışanının işine mal olan bir başka işten çıkarma turundan önce. Emily Pazartesi günü işe gitmeden önce, tüm hafta sonu çalışmaktan gözleri kan dönmüştü ve aynı gün tüm eşyalarını küçük bir karton kutuya koyarak ofisten ayrılmıştı.

Dört yıllık ilişkisi dağılmadan önce.

İki yıl sonra ilk kez tatile çıkacaktı ve ölecekti.

Hayır, düşünmeyin. Böyle bir şey .

Ama Emily kendine yalan söylediğini biliyordu. Parmaklarının daha uzağa kaydığını, sağ kolunun ve omzunun tüm vücudunun ağırlığını taşımaktan yandığını hissedebiliyordu. Sol eli köprünün kenarına ulaşmaktan birkaç santim uzaktaydı ama bu birkaç santim kilometrelerce olabilirdi. Tek koluyla kendini yukarı kaldıracak kadar güçlü bir tutuş sağlayamadı.

Yap şunu, Emily! Düşünme, sadece yap!

Tüm gücünü toplayarak bacaklarını havada salladı ve momentumu kullanarak vücudunu bir saniyeliğine daha yükseğe kaldırdı. Sol eliyle çıkıntı halindeki tahtaya tutundu, onu kavradı... ve kırılgan tahta parçası kırılarak onu dehşet dolu bir çığlıkla irkiltti.

Emily'nin bedeni kayalara çarpmadan önceki son düşüncesi, ölümünün anlık olması umuduydu.

~

Zengin ve keskin orman bitkilerinin kokusu Zaron'un burun delikleriyle alay ediyordu. Derin bir nefes alarak nemli havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi. Burası, Dünya'nın bu küçük köşesi temizdi, neredeyse kendi gezegenindeki kadar kirlenmemişti.

Buna şimdi ihtiyacı vardı. Temiz havaya, yalnızlığa ihtiyacı vardı. Son altı aydır düşüncelerinden kaçmaya, sadece o anda var olmaya çalışmış ama başaramamıştı. Kan ve seks bile artık onun için yeterli değildi. O

sikişirken dikkatini dağıtabiliyordu ama acı her zamanki gibi güçlü bir şekilde geri geliyordu.

Sonunda, çok fazla gelmeye başlamıştı. Pislik, kalabalık, insan kokusu. Kendinden geçme sisi içinde kaybolmadığı zamanlarda tiksiniyordu, insan şehirlerinde bu kadar çok zaman geçirmekten duyuları boğulmuştu. Burası daha iyiydi, zehir solumadan nefes alabildiği, kimyasallar yerine yaşam kokusu alabildiği bir yerdi. Birkaç yıl içinde her şey farklı olacaktı ve tekrar bir insan şehrinde yaşamayı deneyebilirdi ama henüz değil.

Buraya tamamen yerleşene kadar olmaz.

Zaron'un işi buydu: yerleşimleri denetlemek. Onlarca yıldır Dünya faunası ve florası üzerine araştırmalar yapıyordu ve Konsey yaklaşan kolonizasyon için yardımını istediğinde hiç tereddüt etmemişti. Her şey, Larita'nın varlığının anılarının her yerde olduğu evde olmaktan daha iyiydi.

Burada hiç anı yoktu. Krina'ya olan tüm benzerliklerine rağmen bu gezegen tuhaf ve egzotikti. Dünya'da yedi milyar *Homo sapiens* vardı - düşünülemez bir sayı- ve baş döndürücü bir hızla çoğalıyorlardı. Kısa yaşam süreleri ve bunun sonucunda ortaya çıkan uzun vadeli düşünme eksikliği ile gezegenlerinin kaynaklarını geleceği tamamen göz ardı ederek tüketiyorlardı. Bazı yönlerden ona, birkaç yıl önce incelediği *bir* çekirge türü olan *Schistocerca gregaria*'yı hatırlatıyorlardı.

Elbette insanlar böceklerden daha zekiydi. Einstein gibi birkaç kişi, düşüncelerinin bazı yönleriyle Krinar'a bile benziyordu. Bu Zaron için pek de şaşırtıcı değildi; her zaman bunun Yaşlılar'ın büyük deneyinin amacı olabileceğini düşünmüştü.

Kosta Rika ormanında yürürken kendini elindeki görevi düşünürken buldu. Gezegenin bu kısmı umut vericiydi; Krina'dan gelen yenilebilir bitkilerin burada geliştiğini hayal etmek kolaydı. Toprak üzerinde kapsamlı testler yapmıştı ve toprağı Krinar florası için nasıl daha da misafirperver hale getirebileceğine dair bazı fikirleri vardı.

Etrafındaki orman yemyeşil, çiçek açan heliconiaların kokusu, hışırdayan yaprakların ve yerli kuşların sesleriyle doluydu. Uzaktan, Kosta Rika'ya özgü bir uluyan maymun olan *Alouatta palliata*'nın ve başka bir şeyin çığlığını duyabiliyordu.

Zaron kaşlarını çatarak daha yakından dinledi ama ses tekrarlanmadı.

Merakla o yöne doğru yöneldi, avcılık içgüdüleri tetikteydi. Bir an için ses ona bir kadın çığlığını anımsatmıştı.

Sık orman bitkileri arasında kolaylıkla ilerleyen Zaron hızını artırarak küçük bir derenin ve yoluna çıkan çalıların üzerinden atladı. Burada, insan gözlerinden uzakta, açığa çıkma endişesi olmadan bir Krinar gibi hareket edebilirdi. Birkaç dakika içinde kokuyu alabilecek kadar yaklaşmıştı. Keskin ve bakırımsı olan bu koku ağzını sulandırdı ve aletini kıpırdattı.

Kandı. İnsan

kanı.

Hedefine ulaşan Zaron durdu ve önündeki manzaraya baktı.

Önünde bir nehir vardı, son yağmurlarla kabarmış bir dağ deresi. Ve ortadaki büyük siyah kayaların üzerinde, vadiye uzanan eski bir ahşap köprünün altında bir ceset vardı.

İnsan bir kızın kırık, bükülmüş bedeni.

~

Krinar Tutsağı artık mevcut (BURAYA tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

A B O U T T H E A U T H O R

Anna Zaires, *New York Times, USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantezi yazarı) ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.